FAPTE SI CONTROVERSE:
FACTORUL SIONIST

Ivor Benson

Ivor Benson a fost, ca si Douglas Reed, jurnalist britanic participant la evenimentele care au trasat caracterul si destinele secolului nostru. A scris pentru ziarele *The Daily Express* si *The Daily Telegraph* din Londra si *The Rand Daily Mail* din Johannesburg, Africa de Sud, iar din 1964 până în 1966 a fost consilierul în probleme de informatii al Primului Ministru Ian Smith al Rhodeziei (astãzi Zimbabwe). Astfel a fost observator direct si imediat al actiunii de distrugere a civilizatiei si economiei continentelor din emisfera sudicã.

Cartea pe care o rezumãm aici, *The Zionist Factor* (Factorul Sionist), nu este o analizã istoricã continuã ci o serie de discutii ale diferitelor aspecte ale ofensivei dirijate împotriva crestinismului si a civilizatiei sale. Unele au apãrut sub formã de articole în revista lunarã a autorului Behind the News (În dosul stirilor) publicatã în Africa de Sud. Subtitlul cãrtii este "Influenta iudaicã asupra istoriei secolului 20".

Publicatã pentru prima datã în 1986 si apoi cu adãugiri în 1992, aceastã carte continuã analiza fãcutã de Douglas Reed în monumentala sa *Controversa Sionului* cu fapte petrecute dupã scrierea acelei cãrti, care se opreste în 1956.

INTRODUCERE

Iatã ce scriu profesorii evrei de istorie de la universitãtile occidentale: Profesor Hannah Arendt zice: "Azi se simte mai mult ca oricând nevoia de a studia impartial si veridic istoria evreilor. Directiile politice ale secolului 20 au plasat evreii în centrul furtunii evenimentelor ... problema evreiascã si antisemitismul ...au devenit catalizatorii ... unui rãzboi mondial de o ferocitate nemaiîntâlnitã" (*The Origins of Totalitarianism*, p. xiv). Iar Profesor Henry L. Feingold de la Universitatea de Stat din New York zice: "Prezenta evreilor ... face ca cercetarea istoricã modernã sã n-aibã succes si sã nu-si poatã aplica metodele." Cu alte cuvinte: e voie sã studiezi istoria dar sã nu cumva sã studiezi participarea evreilor la evenimente.

Autorul însã se concentreazã nu asupra prezentei evreilor ci a sionismului ca factor politic al secolului, cãci în acest secol religia iudaicã a fost înlocuitã aproape total de pofta de supramatie mondialã ca liant care cimenteazã unitatea de actiune si exclusivismul cu care evreii preiau puterea si averile din mâna restului oamenilor.

Autorul declarã cã nu are sentimente ostile evreilor, ci doreste sã-i vadã exact ca pe ceilalti oameni, trãind exact ca ceilalti oameni si împreunã cu ceilalti oameni, înfrãtiti cu ei; cãci asimilarea evreilor nu a fost niciodatã dificilã pentru nici un popor gazdã, fiind evreii din punct de vedere rasial exact ca ceilalti oameni care populeazã Europa si America de Nord. Sionistii însã îi acuzã de antisemitism pe cei care le întind mâna evreilor si vor sã se înfrãteascã cu ei. A acuza de antisemitism pe cineva care doreste sã-i vadã pe evrei înfrãtiti cu restul populatiei si asimilati de natiunea în care au pãtruns înseamnã a perverti adevãrul.

Conducãtorii sionismului reactioneazã cu furie dezlãntuitã si cu spaimã când îi vãd pe ne-evrei dornici sã asimileze evreii; iar ne-evreii reactioneazã si ei negativ când vãd în mijlocul lor un grup compact care formeazã un corp strãin în structura socialã si refuzã cu superioritate sã respecte normele de moralã si comportare ale acelei structuri sociale. Dar, dacã prezenta acestui grup compact dusmãnos normelor de moralã si comportare a dus la prãbusirea civilizatiei occidentale, de vinã nu este atât grupul compact care a luptat pentru distrugerea civilizatiei occidentale, de vinã sunt popoarele occidentale care au permis sã se creeze în societatea lor conditii de insalubritate moralã si politicã în care a putut înflori un germene ostil care a reusit sã

le distrugã civilizatia. Cu alte cuvinte: suprematia sionismului în occident nu e cauza ci simptomul prãbusirii occidentului.

CAPITOLUL 1: SHAKESPEARE SI LEGEA DREPTÃTII

Piesa lui Shakespeare *Negutãtorul din Venetia* (interzisã pe scenele din occident) clarificã cu uimitoare precizie si veridicitate problema sionismului, simplificând rapoartele complexe dintre oameni pentru a da o viziune mai netã. Dar desi în piesã opozitia dintre iudaism si crestinism este simplificatã pânã la schematizare (cãci în realitate crestinii nu sunt nici ei total altruisti si fiecare negutãtor cautã sã obtinã profit), esenta conflictului este veridic portretizatã în piesã si este la fel de actualã acum ca în 1598, când a fost scrisã.

Piesa prezintã douã temeri care umbreau orizontul pe vremea lui Shakespeare exact ca si-acum: amenintarea din partea grupului compact strãin care refuzã sã se asimileze si sã respecte normele societãtii si amenintarea din partea cãmãtãriei care duce la falimentul total al natiunii. Cu privire la resentimentul fatã de acest grup strãin, una dintre principalele surse din care se inspira Shakespeare, *Istoria Angliei* de Raphael Holinshed, descrie cum pe vremea lui Richard I clasele de jos s-au rãsculat si-au atacat casele si prãvãliile evreilor, iar regele Richard I a intervenit imediat cu armata ca sã suprime revolta si sã salveze evreii din mâinile populatiei exasperate. Despre cãmãtãrie, alte surse probabile ale lui Shakespeare au fost Discursul despre Cãmãtãrie de Thomas Wilson si scrierile lui Francis Bacon. Shakespeare însã aratã oameni vii în actiune si prezintã sentimentele lui Shylock cu sinceritate si milã. Plângându-se de "antisemitismul" negutãtorului crestin, Shylock zice: "adesea mi-ai reprosat cã sunt cãmãtar. Eu am rãbdat cãci suferinta e soarta alor mei. Mi-ai zis necredincios si câine ... pentru cã fac ce vreau cu averea mea. ... Si-acum îmi ceri bani cu împrumut?" Antonio însã stie cã orice crestin care împrumutã de la Shylock are de-a face cu aceeasi cãmãtãrie indiferent dacã conversatia dintre ei este politicoasã sau dusmãnoasã si rãspunde: "Nu-ti cer sã-mi împrumuti ca unui prieten, cãci între prieteni nu se practicã cãmãtãria". El nu-si face iluzii cu privire la ce soartã va avea dacã nu poate restitui banii la termenul prescris, când Shylock va veni sã-si ia gajul, kilogramul de carne vie din trupul lui. Când Shylock aude cã vasele lui Antonio s-au scufundat si Antonio e ruinat, el declarã imediat cã va cere kilogramul de carne ce i se cuvine si alege inima lui Antonio, "cãci", zice el, "dacã dispare el din Venetia eu pot face orice fel de negot vreau." Întrebat la ce-i foloseste inima lui Antonio smulsã din pieptul acestuia, el rãspunde: "Sã fac momealã pentru undite." Ca apoi imediat sã tinã un discurs patetic: "N-are evreul ochi? N-are evreul mâini, organe, membre, simturi, sentimente si pasiuni? Nu se hrãneste cu aceeasi hranã, e rãnit de aceleasi arme, e doborât de aceleasi boli, se vindecã cu aceleasi mijloace, se încãlzeste si tremurã în aceeasi varã si-n aceeasi iarnã ca si un crestin? Dacã ne tai, nu sângerãm? Dacã ne gâdili, nu râdem? Dacã ne otrãvesti, nu murim? Si dacã ne faci vreun rãu, sã nu ne rãzbunãm? Dacã suntem la fel în toate, sã vã semãnãm si-n asta. Cãci dacã un evreu face rãu unui crestin, unde e umilinta crestinului? El se rãzbunã. Dacã un crestin face rãu unui evreu, cum sã rabde evreul, dupã exemplul crestinului? Tot prin rãzbunare! Dacã mã înveti rãu, am sã fac rãu, dar mai mult, am sã-mi întrec maestrul." Cu puterea geniului sãu Shakespeare a pãtruns în mentalitatea evreului care se vede justificat moral în asasinarea victimei sale. Victor Hugo analizând actiunea lui Shylock care se duce imediat la sinagogã dupã ce ia hotãrârea sã-l ucidã pe Antonio zice cã Shylock concepe ura lui ucigasã împotriva crestinilor ca un act religios, o actiune sacerdotalã. Astfel, în Negutãtorul din Venetia conflictul nu e între doi negutãtori ci între douã societãti, între douã sisteme etice, fiecare din ele cu propriile sale concepte de bine si rãu si cu propria sa idee despre onoare. Când prietenul cheltuitor al lui Antonio nu numai cã nu-i restituie împrumutul dar îi cere un nou împrumut, Antonio i-l dã fãrã nici o dobândã si fãrã nici un gaj; la fel, când Shylock vrea sã-i împrumute bani lui Antonio (cerând drept gaj kilogramul de carne din trupul lui) el nu are banii, dar e sigur cã un alt evreu bogat îi va avansa aceastã sumã

fãrã nici o rezervã. Acest lucru dãinuieste si astãzi între evrei ca între nimeni altcineva: în occident evreii nu-si rezolvã disputele în curtile judecãtoresti ale ne-evreilor si extrem de rar îi vezi pe pozitii adverse în public.

Shakespeare a identificat esenta conflictului dintre evrei si natiunile-gazdã: aceste natiuni n-au obiectat niciodatã la prezenta evreilor pe motive de rasã, ci totdeauna pe motive de comportare eticã. Cãci Shakespeare o cãsãtoreste pe fiica lui Shylock, evreica Jessica, cu prietenul intim al lui Antonio; iar servitorul crestin al lui Shylock i se adreseazã cu "frumoasã pãgânã, cea mai dragã evreicã." Si cronicile contemporane aratã cã clasele de jos care vedeau de la parter reprezentatia piesei o aplaudau pe Jessica si rolul Jessicãi era unul din rolurile favorite ale piesei. Portia are încredere si-i dã Jessicãi si sotului ei putere deplinã pe proprietatea ei când e plecatã. Iar faptul cã drept pedeapsã pentru încercarea de asasinat împotriva lui Antonio i se cere lui Shylock sã se crestineze si sã devinã ca ceilalti venetieni aratã cât de dispusi erau contemporanii lui Shakespeare sã-i primeascã pe evrei între ei si sã-i asimileze.

Dacã baza juridicã a piesei este fantasticã (nici o lege nu permite cetãteanului sã garanteze un contract comercial cu pierderea vietii), analiza raportului dintre lege si dreptate este magistralã si multi juristi au fost uimiti cum un laic într-ale legislatiei ca Shakespeare a putut pãtrunde atât de incisiv esenta acestui raport. De timpuriu era stiut în Anglia cã legea nu rezolvã întotdeauna dupã dreptate; de aceea de timpuriu oamenii pe care-i nedreptãtea legea se adresau regelui cerând dreptate, iar acesta dãdea cazul cancelarului spre cercetare. De aici s-a nãscut un sistem juridic paralel, curtea cancelarului, care cu trecerea secolelor s-a sclerozat din ce în ce mai mult si a devenit o osaturã care nu se mai baza pe dreptate ci pe scripte, ca toate celelalte.

Shylock si Antonio deschid discutia despre ce e drept si ce e legal din primul act; Antonio declarã cã el nu dã cu împrumut pe camãtã, iar Shylock îi rãspunde cu povestea lui Iacob. Acesta s-a înteles cu socrul sãu sã fie plãtit cu miei ce se vor naste bãltati, cãci socrul sãu stia cã din turme separate pe culori nu vor iesi multi miei bãltati; dar Iacob printr-o smecherie pe care socrul sãu nu o cunostea a determinat sã se nascã miei bãltati din pãrinti de aceeasi culoare si astfel l-a jefuit pe socrul sãu în mod legal "si a prosperat si a fost binecuvântat", zice Shylock. Povestea aceasta explicã esenta dramei: o actiune ostilã de jefuire a adversarului e legalã dar inechitabilã; o daunã nepedepsitã de lege violeazã morala. Legalitatea fãrã moralã este noua formã de rãzboi în care violenta nu mai e fizicã ci moralã si rãmâne nepedepsitã. Actiunea legii în pofida moralei este subiectul ultimului act al Negutãtorului din Venetia. Ducele nu poate sã-l opreascã pe Shylock de la a smulge inima din pieptul lui Antonio, cãci contractul legal îi dã lui Shylock puterea s-o facã. De aceea Portia nu atacã legalitatea uciderii victimei ci face apel la echitate în faimosul monolog: "Indurarea nu se mãsoarã, ci cade ca ploaia dragã din cer pe plaiul dedesubt. E binecuvântatã de douã ori, de cel ce-o dã si de cel ce-o primeste. E atributul însusi al Dumnezeirii; si puterea lumeascã se-apropie cel mai mult de Dumnezeire când îndurarea îndulceste dreptatea. De aceea, evreule, desi invoci dreptul tãu, gândeste-te: dac-ar fi sã se facã dreptate, nici unul dintre noi n-ar fi crutat. Ne rugãm cu totii de îndurare si ruga noastrã ne învatã sã fim îndurãtori." Portia vorbeste de "îndurare"; în secolele ulterioare conceptul de echitate e descris prin termeni ca "echitabil", "drept", "cinstit", "loial", "onoare" si asa mai departe. Shylock argumenteazã cã dacã se stirbeste baza juridicã a societãtii, aceasta nu mai functioneazã. Portia argumenteazã cã baza juridicã nu creazã dreptate dacã nu este împletitã cu echitatea, care nu submineazã legea ci o perfectioneazã înlãturând abuzul care se naste din aplicarea rigidã în circumstante fluide. Dar Shylock e surd la argumentul Portiei cãci el concepe uciderea victimei sale ca pe o datorie pe care o îndeplineste fatã de grupul sãu: "nimeni nu urãste fãrã sã doreascã sã ucidã", argumenteazã el. Astfel Shylock si Antonio rãmân ireconciliabili, cãci ei reprezintã douã societãti ireconciliabile, douã concepte ireconciliabile asupra legii si moralei.

Azi societatea occidentalã este mult mai vulnerabilã decât era pe vremea lui Shakespeare în aceastã confruntare. Dar deja în secolul lui Shakespeare a simtit chemarea sã arunce luminã asupra acestei confruntãri. Desigur Shakespeare citea în Biblie, ca toti protestantii, cum în Deuteronomul 15 Iehova porunceste evreilor "sã dai cu împrumut la multe natiuni dar sã nu iei cu împrumut de la nimeni si sã domnesti peste multe natiuni dar sã nu te supui nici uneia dintre

ele." Jessica furã averea tatãlui ei si i-o dã sotului ei; asta a putut învãta de la povestea lui Iacob din Vechiul Testament pe care o citeazã Shylock ca sã-si justifice îmbogãtirea prin înselãciune; în aceeasi poveste Rasela furã terafimii tatãlui ei si-i dã sotului ei Iacob, pentru a-l face pe acesta sã prospere. Si în Vechiul Testament, ca si în mintea lui Shylock, persistã ideea cã este un lucru binecuvântat de Iehova sã faci o nedreptate unuia din alt grup decât al tãu.

Sentimentul de dreptate s-a nãscut nu ca un concept ci ca un sentiment, zice Carl Gustav Jung care-l numeste "un factor irational." Apare sub diverse denumiri ca "iubire", "încredere", "milã", "onoare", "altruism", "cavalerism". Este sentimentul primordial de a-ti pãsa de ce se-ntâmplã cu seamãnul tãu pe care-l au absolut toate vietuitoarele, dar pe care numai specia umanã îl poate rationaliza si modifica. Acest sentiment apare puternic pentru perechea de viatã, sau pentru progeniturã; apoi mai putin puternic se difuzeazã în cercuri concentrice în familii, prietenii, comunitãti. Dar între comunitãti vaste ca natiunile de exemplu care sunt legate între ele prin interese comune de moment acest sentiment este mult slãbit si la cheremul tuturor circumstantelor. Pe de altã parte însã chiar pe timp de rãzboi el apare la ivealã, când de exemplu beligeranti din partide adverse crutã viata unui inamic împinsi de acest sentiment neclar al grijii pentru seamãnul tãu. Sentimentul opus care se naste odatã cu acest sentiment este cunoscut sub denumiri ca "urã", "dusmãnie", "pericol", "antipatie", "gelozie", "suspiciune", "neîncredere" si asa mai departe. Aceste douã sentimente se conditioneazã reciproc ca cei doi poli electrici, unul pozitiv si celãlalt negativ, nici unul neputând exista aparte. Cresc direct proportional; când pericolul e mare, altruismul dã nastere eroilor care se sacrificã, cum se întâmplã în fiecare moment la animale. Evreii fiind un grup de oameni care trãiesc printre "altii" sunt purtãtori ai sentimentului de "grijã pentru ai mei" si "urã pentru ceilalti" în mãsurã mult mai mare decât oricine; la ei solidaritatea de grup si ura împotriva celor ce nu sunt membrii grupului sunt exacerbate si înversunate ca la nimeni altcineva si ei vãd în coeziunea si grija pe care altii ar putea-o avea unul pentru celãlalt cel mai mare pericol pentru grupul lor.

Prin dezvoltarea unei societãti bazate pe comert si nu pe productie, natiunile occidentale au creat un mediu ideal pentru prosperitatea unui grup care practicã un dublu cod etic asa cum o fac evreii, care au grijã pentru membrii grupului lor si urã pentru toti ne-membrii. În actiunea de producere a bunurilor materiale are loc a solidaritate de grup a celor angajati în procesul de productie. Evreii însã niciodatã nu produc nimic; ei sunt specializati în tranzactii comerciale, singura ocupatie care le permite sã fie mereu despãrtiti de "ceilalti"; dacã ar munci si ar produce ca "ceilalti", ar fi asimilati cu ceilalti si nu s-ar mai putea mentine ca un grup separat. Transformarea natiunilor occidentale din natiuni de producãtori în natiuni de negutãtori care nu colaboreazã ci rivalizeazã unul cu celãlalt pentru profit a creat mediul ideal în care un grup compact îsi poate exersa puterea colectivã împotriva natiunii gazdã.

Un alt factor care favorizeazã succesul luptei evreilor împotriva natiunii gazdã este maxima libertate urmãritã de membrii natiunii. Maxima libertate fãrã nici o îngrãdire permite maximã energie, inventivitate si putere creatoare; maxima libertate permite competitie liberã care dezlãntuie puterea de creatie dar dã si nastere unui anumit grad de nedreptate pe care societatea l-a tolerat considerându-l un pret mic pentru avantajele energiei creatoare nelimitate. Profesorul Norman Cohn (*Warrant for Genocide*, 1967) observã cã au existat timp de 2000 de ani comunitãti evreiesti în India si în China dar n-a existat antisemitism acolo; antisemitismul, zice el, este o dementã specificã natiunilor occidentale crestine. Profesorul Cohn are dreptate când spune cã n-a existat antisemitism în India si China, dar asta nu din cauzã cã acolo oamenii sunt normali si în occident ei sunt dementi, ci din cauzã cã societatea în India si China în acele 2000 de ani nu a cunoscut gradul de libertate pe care l-au cunoscut natiunile occidentale si nici dezvoltarea economicã exuberantã si deschisã a acestora în care sã poatã înflori parazitar un grup compact ocupat cu cãmãtãria.

Concluzia a tras-o poate cel mai bine unul dintre cei mai faimosi si mai respectati învãtati evrei, Asher Ginsburg, cunoscut sub pseudonimul Ahad ha-Am, care scrie: "Suferintele Israelului rãspândit prin lume si mai ales în aceste zile din urmã, ne aratã clar cã noi evreii nu putem spera cã vom putea trãi ca o natiune separatã printre strãini, dar fiind în acelasi timp la fel

cu ei si participând în tot ce se-ntâmplã în jurul nostru de parc-am fi nãscuti bãstinasi pe pãmântul pe care locuim, în timp ce rãmânem tot timpul o natiune de alt fel si cu vederi diferite de ale bãstinasilor ... Dacã suferim nenorociri suntem slãbiti, dacã prosperãm sentimentul nostru national e slãbit. În primul caz suntem dispretuiti de ceilalti, în cel de-al doilea caz ne dispretuim noi însine ..." (*The Way of Life*). Asher Ginsburg e de pãrere cã solutia este ca evreii sã trãiascã în patria lor nationalã, "pãmântul strãmosilor lor"; zicând asa se referã la Palestina, fãrã sã ia însã în considerare faptul cã azi doar un numãr infim dintre evrei se trag din evrei adevãrati de rasã semitã ai cãror strãmosi au fost în urmã cu milenii în Palestina, în timp ce, cum demonstreazã Arthur Koestler, covârsitoarea majoritate a evreilor de azi sunt hazari de rasã turco-mongolã din Asia, dintre Marea Caspicã si Marea Neagrã, veniti în Europa din Sudul Rusiei prin Ucraina si Polonia; si fãrã sã ia în considerare faptul cã în ciuda propagandei sustinute majoritatea evreilor si-au dat seama cã cu tot masacrul palestinienilor, statul Israel nu e un stat viabil în care sã poatã trãi o natiune prosperã prin fortele proprii.

CAPITOLUL 2: REVOLUTIA DIN RUSIA

Iatã sumarul tezelor acestui capitol:

° Toti istoricii sunt de acord cã secolul 20, secol de conflicte de amploare fãrã precedent, constituie un moment istoric unitar;

° Conflictele izvorãsc din ce s-a petrecut în Rusia de unde s-a revãrsat apoi în lume subversiunea marxist-leninistã;

° Rusia reprezintã simbolul conflictului revãrsat din ea peste lume; asasinarea tarului Rusiei reprezintã simbolul revolutiei din Rusia; aceleasi puteri le-au tradus în realitate si din aceleasi motive;

° Nationalismul evreilor din Rusia, sprijinit de evreii din celelalte tãri, în special din America, a fost factorul principal în "revolutia" din Rusia din 1917;

° Bolsevismul din Rusia si sionismul din apus s-au nãscut simultan ca douã surori gemene în aceeasi sãptãmânã din Septembrie 1917 si de atunci încoace au lucrat totdeauna mânã-n mânã.

Cât se poate sti despre revolutia din Rusia? În occident informatiile au fost mãsluite si suprimate; în Uniunea Sovieticã si mai ales în Rusia sovieticã s-au fãcut cercetãri mai veridice decât oriunde în lume, în timp ce în lumea asa-zisã "liberã" cenzura actioneazã în mod neoficial dar tot mai puternic în mistificarea istoriei bolsevismului. În 1989 diploma de onoare plãnuitã la Universitatea Cambridge din Anglia nu i-a mai fost conferitã matematicianului rus Igor Safarevici pentru cã s-a aflat cã are vederi anticomuniste. Si în Statele Unite publicatiile aliniate ale "stabilimentului" au denuntat cu înversunare pe cei trei publicisti rusi invitati sã viziteze America, pentru cã erau semnatari ai unei scrisori publicate în Literaturnaia Rosiia care spunea adevãrul despre bolsevism. Aceastã preamãrire în occident a bolsevismului falimentar din Rusia se datoreazã exodului masiv de evrei din Rusia înspre occident, exact cum în 1917 evreii s-au strãmutat din New York si alte capitale apusene în Rusia; acum au venit înapoi. Financial Times din Londra scrie cã "antisemitismul cauzeazã cea mai mare migratie [evreiascã] din ultimele 500 de ani". Nathan Saranski, evreu dizident sovietic mult aclamat în presã, zice cã rata de emigrare a evreilor sovietici înspre occident este de 2.000 pe zi. Alte surse estimeazã o cifrã între 2 si 4 milioane de evrei sovietici care s-au mutat în occident. Scrie Saranski: "Nu mai e antisemitismul de pe strãzi din trecut; e altceva. Pentru prima datã rusii si-au dat seama ce istorie de groazã au trãit. Nu-i doar Soljenitân acum care zice c-au fost 60 milioane de victime ale terorii statului [bolsevic]; chiar istoricii sovietici conservatori dau cifra de 40 de milioane de victime." El si alti fruntasi evrei sunt îngroziti de acest "antisemitism" pentru cã acest "antisemitism" cautã sã identifice persoanele care au condus teroarea bolsevicã. Ziarul Presa Sovieticã si Teatrul Mic din Moscova au arãtat publicului cum Yankel Yurovski a împuscat cu douã gloante în cap pe copilul tarului care gemea în dureri în bratele tatãlui sãu, asasinat si el de Yankel. Multi evrei nu se simt în sigurantã în Rusia acum când faptele lor sunt dezvãluite. Corespondentul din Moscova al

ziarului *The Jewish Chronicle* din Londra a spus cã tot ce doresc evreii sovietici e sã plece din Rusia.
Cu peste 70 de ani în urmã ei au migrat în sens contrar, din America spre Rusia si Robert Wilton, corespondentul ziarului Times, scria din Petrograd: "Fiecare vapor încãrcat cu imigranti din America, Anglia si Franta care soseste aici aduce nenorocire. Toti se considerã îndreptãtiti sã participe la jaf si trebuie sã fie numiti în posturi grase la Comitetul Alimentar sau Agrar sau alte Comitete. Cu putine exceptii, toti acesti imigranti sunt evrei."

Aceastã nãvalã a revolutionarilor de profesie în Rusia a fost organizatã de cãtre Lenin la Viena în toamna anului 1915, cu ajutorul unui plan germano-austriac de a dãrâma Rusia, care era aliata Frantei. Lenin, Yankel Sverdlov si alti activisti evrei cu experientã, multi fugiti din Rusia de politia taristã, au fost alesi sã ducã planul la îndeplinire. O sutã de evrei revolutionari au traversat Germania si Austria într-un tren sigilat si au infiltrat Petrogradul. Leon Trotki (pe numele adevãrat Bronstein) a sosit cu un vapor încãrcat cu evrei revolutionari de profesie din America. Una din sarcinile lor de distrugere a puterii Rusiei a fost asasinarea familiei tarului Romanov. Despre aceste asasinate s-au aflat acum toate amãnuntele. Aceleasi forte, aceleasi motive, aceleasi metode de la asasinarea Romanovilor au continuat sã domine toatã istoria secolului 20.

La 5 Aprilie 1991 s-a pus în vânzare la Londra un exemplar al arhivei Sokolov care contine documentele cercetãrilor amiralului Colceac cu privire la asasinarea Romanovilor si care a stat la baza cãrtii lui Robert Wilton, *The Last Days of the Romanovs*, apãrutã la Londra în 1920.

Când armata albã a amiralului Colceac a cucerit Ekaterinburgul l-a însãrcinat pe avocatul Starienkevici sã dea de urmele familiei tarului cãreia i se stiuse de veste ultima datã în acest oras si cum acesta tergiversa, Nikolai Sokolov a fost însãrcinat sã preia cercetarea. Nikolai Ross a publicat rezultatele anchetei lui Sokolov în Germania în 1987 în 2 volume. Arhiva Sokolov este astfel cunoscutã si contine dovezi si mãrturii sub jurãmânt care dezvãluie si felul în care criminalii si-au acoperit urmele, arzând trupurile victimelor în foc, dizolvând oasele nearse în acid sulfuric si îngropând totul într-o minã de fier abandonatã în pãdurea de lângã Ekaterinburg. Apoi Yankel Sverdlov, seful suprem al "securitãtii" bolsevice care era chiar mai puternic decât Lenin, asociatul lui intim, a primit un raport telegrafiat despre sãvârsirea crimei care se aflã de asemenea în arhivã. [În acest rezumat vom folosi termenul "securitate" pentru a descrie politia secretã care urmãreste adversarii politici si aplicã teroarea de stat si care a fost cunoscutã sub diverse denumiri în diverse tãri; aceastã politie a avut si are acelasi caracter si este la fel organizatã si lucreazã la fel în toate tãrile, dar este cunoscutã cititorului român mai ales sub aceastã denumire pe care-a avut-o un timp în România]. Din toate dovezile reiese clar cã tarul si familia lui n-au fost asasinati de rusi.

La începutul anului 1918, scrie Wilton, conducãtorii bolsevici evrei au început sã nu mai aibã încredere în soldatii rusi care pãzeau familia Romanov, cãci desi erau abrutizati si beti tot timpul, începuse sã le fie milã de victimele lor. De aceea rusul Avdeiev care comanda plutonul de pazã a fost înlocuit si mutat de acolo împreunã cu soldatii rusi de cãtre Yankel Yurovski, fiul unui ocnas evreu din Ekaterinburg si seful securitãtii locale. Yurovski a adus cu sine un pluton de 10 soldati de origine maghiarã amestecatã cu germani din Ungaria si la 16 Iulie a confiscat armele soldatilor rusi. Wilton descrie toate aceste amãnunte dupã mãrturia depusã sub jurãmânt de martori oculari, între care un rus numit Medvedev, singurul rus care a rãmas pe lângã Yankel Yurovski si care i-a povestit sotiei lui totul lãudându-se cã el a fost singurul rus care a participat la mãcelãrirea Romanovilor. Leon Trotki scrie în jurnalul lui intim, aflat în biblioteca de la Harvard, cum Sverdlov i-a spus cã tarul si întreaga lui familie au fost împuscati cãci asa au hotãrât el si cu Lenin, "ca [rusii] sã nu mai aibã nici un stindard." Caracterul pur evreiesc al asasinãrii tarului a fost mascat doar de prezenta unuia Beloborodov, conducãtor al minerilor din Urali. Acesta fusese învinuit de-o crimã pentru care pedeapsa era moartea sub soviete dar în loc sã fie executat a fost instaurat ca Presedinte al Sovietului Regiunii Urali ca sã-i ducã de nas pe minerii din Urali care nu vroiau sã se lase condusi nici de Moscova si nici de evrei. Numele lui

Beloborodov a fost atasat raportului telegrafiat prin care li se anunta lui Sverdlov si Lenin cã toatã familia Romanov a fost exterminatã.

Guvernul provizoriu instaurat de tar fusese de-acum total preluat de bolsevici si Germania a-nceput sã vadã cã nu-i mai poate stãpâni pe agentii pe care i-a finantat si i-a trimis sã distrugã Rusia - mai ales când ambasadorul german Mirbach a fost asasinat la Moscova. E probabil cã Germania vãzând cã nu-si mai poate stãpâni agentii plãnuia sã readucã familia Romanov de la Tobolsk si sã-l înscãuneze pe tareviciul Alexei pe tronul Rusiei; dar în drum din Tobolsk bolsevicii au capturat familia tarului la Ekaterinburg si i-au masacrat. Natural, bolsevicii au vrut sã ascundã aceasta de ochii lumii, dar capturarea Ekaterinburgului de cãtre amiralul Colceac la 9 zile dupã mãcelãrirea familiei tarului a dat totul în vileag. Rãmãsitele cadavrelor au fost descoperite si identificate dupã continutul buzunarului copilului celui mai mic, dupã cadavrul câinelui tareviciului si dupã alte resturi care n-au ars.

Între timp occidentul trâmbita de zor versiunea bolsevicã. Times scria la 22 Iulie 1918 cã "o conspiratie a vrut sã-l elibereze pe tiranul Romanov" si de aceea Comitetul Central din Moscova a aprobat hotãrârea comitetului local din Urali de a-l împusca în timp ce restul familiei lui (ce fuseserã asasinati împreunã cu tarul) se aflau în sigurantã si bine sãnãtosi. Aceastã versiune în care fiecare cuvânt e o minciunã a fost versiunea oficialã a lumii "libere" din vest. Dar când bolsevicii si-au dat seama cã descoperirea fãcutã dupã cucerirea Ecaterinburgului de cãtre Colceac aratã clar cã sotia, copii, surorile, întreaga familie a tarului fuseserã mãcelãriti împreunã ce el, uitând cu seninãtate minciuna sfruntatã oficialã emisã cu un an în urmã, au instituit un proces a 28 de persoane acuzate cã au ucis familia si servitorii tarului, 11 persoane în total. Unul Yakhanov chipurile a "mãrturisit" cã i-a asasinat pe Romanovi "ca sã discrediteze guvernul sovietic." Ca sã arunce si mai mult praf în ochii lumii, primul investigator numit de Colceac, Starnykevici, un evreu, a declarat la Asociatia Anglo-Evreiascã din Londra cã evreii n-au participat deloc la asasinarea familiei Romanov - desi toti detinãtorii puterii care au ordonat si executat asasinarea în afarã de unul singur, Beloborodov, erau evrei: Goloscekin, Safarov, Volkov si Siromolotov, erau evrei si constituiau Consiliul Regional al conducerii Uralilor; Goloscekin, Efremov, Ciustkevici erau evrei si împreunã cu trei alti evrei detineau puterea teroristã fiind sefii securitãtii; acestia din urmã au organizat asasinarea Romanovilor si-au informat Consiliul Regional de felul în care i-au ucis. La timpul respectiv unul din echipa de asasini a tinut sã-si afirme identitatea evreiascã scriind cu creionul pe perete în batjocurã în camera în care avusese loc mãcelul, versurile de Heine despre asasinarea lui Balsazar, numit "Belsatar" printr-un joc de cuvinte.

Scopul era demolarea natiunii ruse, "ca sã nu le lase nici un stindard", cum a decis Lenin. Au fost exterminati apoi toti cei înruditi cu familia tarului. Fratele tarului, marele duce Mihail, fusese rãpit de la hotelul lui din Perm si ucis nu se stie pe unde; sora împãrãtesei si alte 5 rude, arestate la Perm, au fost mãcelãrite 24 de ore dupa asasinarea familiei tarului. Au fost încãrcati în trãsuri, dusi în pãdure si ucisi cu lovituri de bâtã. Apoi trupurile lor au fost aruncate într-un put de minã. Ordinul a venit de la Sverdlov din Moscova si a fost executat de evreii Soloviev si Goloscekin si rusul Beloborodov. Apoi servitorii si apropiatii familiei tarului, care fuseserã tinuti la închisoarea din Ekaterinburg, au fost asasinati; valetul tarului, Volkov, a reusit sã fugã în pãdure si i-a povestit lui Sokolov totul. La 29 Ianuarie 1919, dupã 6 luni, au fost ucise alte 4 rude de-ale familiei tarului, ce fuseserã prizonieri la Petrograd. Toate acestea cu un singur scop: genocidul, adicã distrugerea natiunii.

La 1 Septembrie 1918, la mai putin de douã luni dupã masacrul de la Ekaterinburg a fost proclamatã teroarea bolsevicã, sub pretextul ca un evreu numit Uritki, securist de frunte la Petersburg, a fost asasinat (desi fusese asasinat tot de cãtre un evreu, dupã cum s-a dovedit ulterior) si sub pretextul cã se fãcuse un atentat la viata lui Lenin. Asociatul lui Lenin, Zinoviev (pe numele adevãrat Apfelbaum) a declarat cã 90 milioane de rusi "vor fi cu noi; restul vor fi anihilati."

Dar rusii începuserã sã se cam trezeascã. O multime mare a fost la înmormântarea rudelor tarului ale cãror rãmãsite au fost descoperite în mina de la Perm de cãtre trupele amiralului

Colceac. Rober Wilton scria: "Întreaga istorie a bolsevismului în Rusia poartã pecetea unei invazii strãine. Asasinarea tarului, plãnuitã de evreul Sverdlov si realizatã de evreii Goloscekin, Siromolotov, Safarov, Volkov si Yurovski, nu este fapta poporului rus ci a unui inamic invadator."

Rãscolim trecutul nu ca sã creãm animozitãti ci ca sã întelegem ce se-ntâmplã cu vietile noastre; ca sã-ntelegem cum un inamic asa de putin numeros a putut anihila o tarã asa de colosalã.

Arhiva Sokolov aratã cã conducãtorii rusi nu întelegeau ce se-ntâmplã. Sokolov zice cã evreii sunt asa de numerosi printre asasini pentru cã erau foarte numerosi în aparatul de conducere sovietic. Listele membrilor administratiei sovietice din 1917-1918, publicate de Sokolov în cartea sa Les Derniers Jours des Romanov (Paris, 1921) si în editia francezã a cãrtii lui Wilton, aratã cã în 1918-1919 din 556 înalti demnitari în statul sovietic, 457 erau evrei. Dintre ceilalti 99 doar 19 erau rusi; 35 erau letoni, 15 nemti, 11 armeni, 10 georgieni, apoi câtiva polonezi, finlandezi, cehi. Conducãtorii partidelor de stânga de asa zisã "opozitie" de atunci erau 55 de evrei si 6 rusi. Aceste partide, de ochii lumii antibolsevice, aveau rolul de a devia si zãdãrnici eforturile rusilor de a se uni si a se opune. Membrii minoritãtilor din imperiul rus care erau ostile rusilor au servit drept fatadã ca sã mascheze caracterul evreiesc al revolutiei bolsevice. De fapt, acest caracter se apropie de a fi 100 %, cãci multi dintre conducãtorii identificati ca letoni, cehi, ucraineni, erau de fapt evrei din Letonia si asa mai departe. Se ridicã întrebarea dacã Lenin nu era si el evreu (vezi capitolul urmãtor).

În aceeasi sãptãmânã de la începutul lui Septembrie în care comunismul triumfa în Rusia, sionismul triumfa în Anglia prin declaratia Balfour care a decis exterminarea palestinienilor si dãruirea pãmântului lor, hazarilor askenazi din Asia. Robert Wilton, corespondent al ziarului Times care trãise 40 de ani în Rusia, vorbea perfect ruseste fãrã accent strãin, studiase profund istoria imperiului rus si cunostea personal pe toti cei implicati în conducere, inclusiv familia imperialã, povesteste evenimentele în cartea sa *Russia's Agony* (Londra, 1918). Existaserã miscãri politice revolutionare în Rusia înainte de 1917, de exemplu a ofiterilor ce supravietuiserã invaziei napoleoniene din 1812, dar metodele si scopurile lor erau de evolutie, de îmbunãtãtiri prin reforme, nu de distrugere prin revolutie. La aceastã activitate se alãturaserã marii scriitori rusi ca Puskin, Dostoievski, Gogol, Cehov, Gorki, Tolstoi, care nu militau pentru nici o ideologie ci doar arãtau realitatea vremii lor. Dupã prima revolutie socialistã din 1905, au avut loc schimbãri: s-a înfiintat Duma (parlamentul) cu membri alesi prin votul larg al tãranilor si Duma l-a numit pe Stolâpin ca prim ministru. Dar activitatea subteranã a continuat în ciuda tuturor reformelor si trei prim ministri care au adus îmbunãtãtiri au fost asasinati. Multi dintre asasini erau tineri evrei care se ocupau cu asasinarea politistilor si cu jefuirea bãncilor pentru ca sã strângã bani pentru revolutie. Crimele lor teroriste cauzau pogromuri. Dupã asasinarea lui Stolâpin, succesorul lui, Kokovtov, a continuat sã aducã îmbunãtãtiri. A urmat în Rusia un deceniu de prosperitate si înflorire materialã cum nu se mai vãzuse, cu larga participare a zemstvelor si a cooperativelor. Cãile ferate care au acoperit Rusia au deschis terenuri vaste pentru asezãri agricole noi, în special în Siberia. Dar în tot acest timp problema minoritãtii evreiesti care nu se lasã asimilatã de populatie, o minoritate larg rãspânditã dar cu strânsã unitate de actiune si în legãturã strânsã cu evreii askenazi imigrati din Rusia în toate tãrile occidentale, rãmânea deschisã ca un ulcer.

Poporul rus era convertit la schimbare si progres, iar intelectualitatea era infatuatã de ideologia marxistã pe care acesti evrei le-o serveau. Cuvântul "bolsevik" a apãrut prima datã la conferinta Social Democratilor din Rusia tinutã la Stockholm în 1908, unde toti delegatii s-au declarat adeptii lui Marx dar cei condusi de Lenin vroiau o baie de sânge, si-au luat numele de bolsevici fiindcã erau mai multi; ceilalti vroiau progres prin reforme si-au fost numiti mensevici, adicã minoritatea.

Aceastã conferintã de la Stockholm trebuie elucidatã. Întâi trebuie clarificat cine erau "evreii" din aceastã dramã. Wilton îi numeste "pseudo-evrei" deosebindu-i astfel de evreii care practicã religia iudaicã. Acesti "pseudo-evrei" ar putea fi numiti si "pseudo-rusi", cãci toti si-au

ascuns adevãratul nume folosind nume rusesti: Bronstein si-a zis Trotki, Nahamkez si-a zis Stehov, etc. Toti fãceau parte din protipendada evreimii; toti erau purtati la universitate; aproape toti erau atei; toti erau nationalisti evrei în strânsã legãturã cu nationalistii evrei din occident.

În acest context, cuvântul "socialist" înseamnã douã lucruri distincte: pe de o parte, socialist e cel care vede în ideologia socialistã un program de schimbãri politice; pe de alta, socialist e cel care nu o crede dar vede în ideologia socialistã o armã de distrugere a adversarului.

La Stockholm bolsevicii au fost mai numerosi dar nu si în Rusia. Imediat acesti nationalisti evrei deghizati în revolutionari rusi au început sã infiltreze organizatiile politice socialiste si progresiste care se opuneau bolsevicilor si au pus stãpânire pe conducerea lor.

N-a existat niciodatã nici o revolutie bolsevicã: ceea ce a avut loc în Rusia a fost rãzboiul nationalistilor evrei împotriva Rusiei dus sub masca unei revolutii socialiste rusesti. Duma sprijinitã de grupurile socialiste ruse a desfiintat vechiul regim ca sã se trezeascã apoi cã în dezordinea aparentã care-a urmat puterea era concentratã în mâna unei minoritãti evreiesti nationaliste perfect organizate si finantate din cea mai mare abundentã de peste hotare. Socialismul marxist a avut rolul pe care-l are boala SIDA, sindromul de deficientã a imunitãtii organismului; ca si SIDA, a dãrâmat rezistenta naturalã a poporului; intelectualitatea rusã lipsitã de apãrarea imunitãtii naturale a cãzut pradã virusului nationalismului evreiesc ascuns. În 1917, dupã doi ani de rãzboi pierdut, prestigiul monarhiei era erodat pe de-o parte de propagandã, pe de alta de actiunile nevrotice ale tarinei care-au dus la scandalul Rasputin si de slãbiciunea tarului care era bine intentionat dar nu avea tãrie de caracter. Revolutia avea multi aderenti printre soldati si civili.

Cartea lui Robert Wilton si arhiva Sokolov contin un tezaur de depozitii ale martorilor oculari si dovezi despre tot ce s-a întâmplat în Rusia în acel an. Începând cu Martie 1917, trei grupuri distincte au executat actiuni si planuri diverse în mod simultan la Petrograd. Aceste grupuri au fost: 1) Duma sub conducerea lui Rodzianko; 2) grupãri de opozitie fata de Duma; 3) nationalistii evrei numiti bolsevici. Numai acestia din urmã, bolsevicii, stiau exact ce aveau de fãcut si ce se întâmpla în fiecare clipã, cãci ei au creat în mod intentionat o stare de haos si confuzie în care poporul n-a putut vedea ce fac ei. [Nota rezumatorului: cititorul român ar trebui sã compare "revolutia socialistã" din 1917 de la Petrograd cu "revolutia din Decembrie 1989" de la Bucuresti]. Procedura lor a fost urmãtoarea: crearea de haos si confuzie pentru ca apoi sã iasã la luminã organizatia lor perfectã care nu s-a dizolvat în haos ci l-a creat doar printre ceilalti.

Puterea bolsevicilor a constat în capacitatea lor de a incita masele inclusiv un numãr de soldati si de a le scoate pe stradã [vezi Decembrie 1989 în România]. Ei au avut aceastã putere cãci aveau o retea vastã de activisti subversivi perfect antrenati si organizati si aveau control total asupra presei si tipografiilor [nota rezumatorului: exact asa s-a întâmplat în România în Decembrie 1989, decât cã mijloacelor de amãgire a maselor au inclus radioul si televiziunea si microfoanele bine instalate anterior acolo unde au fost dirijate masele; cine a dirijat televiziunea a dirijat poporul].

Dupã ce Rodzianko a esuat în încercarea de a-si alia ministrii care se aflau la Palatul Marie, s-a reîntors la palatul Tauris unde era Duma si la 15 Martie s-a format guvernul provizoriu cu printul Lvov ca Prim Ministru si alti zece ministri, nu toti din Duma. Deja în noaptea de 20 Martie bolsevicii puseserã stãpânire pe întreg Petrogradul care se credea încã sub controlul Dumei reorganizate. Moscova s-a declarat alãturi de Petrograd si politistii au fost dezarmati cu relativ putinã vãrsare de sânge. Trenurile mergeau din nou, focurile care fuseserã aprinse au fost stinse din nou, poporul jubila crezându-se victorios împotriva autocratiei învinse. Wilton scrie cum era în interiorul Dumei (cãci a avut acces intim la absolut toate forurile si evenimentele si a fost martor ocular direct; de aceea i s-a pus cãlusul în gurã) si-a vãzut cum regiment dupã regiment vine si depune jurãmânt de credintã Dumei si presedintelui Rodzianko.

Duma si Rodzianko nu vroiau abolirea monarhiei ci reformarea ei. Dar în ziua în care tarul a abdicat în favoarea Dumei, Lenin si clica lui au apreciat cã a sosit momentul sã-si dea arama pe fatã si sã preia "revolutia", asa cum fusese plãnuit în mare amãnuntime la o conferintã internationalã de la Berna în Elvetia. Nu se stie precis câtã putere realã a avut Lenin; multe

lucruri indicã faptul cã puterea era de fapt în mâna lui Yankel Sverdlov, seful securitãtii, numit "tarul rosu". Cu putin timp înainte de-a începe sã functioneze Duma s-a declarat cã existã un fel de "soviet" sau sfat la care au fost invitati sã participe muncitorii si soldatii. Acest soviet era în afara Dumei si era condus aparent de socialisti rusi în frunte cu Cikeidze. Sovietul a declarat zgomotos cã sprijinã guvernul provizoriu si s-a mutat în Sala Mare de sedinte a palatului Tauris. Rodzianko, cum era de asteptat, l-a primit cu bucurie si asa au fãcut toti membrii Dumei, crezând cã au în el un sprijinitor sincer. Acest soviet vocifera în stil foarte patriotic si cerea sã se continue rãzboiul împotriva Germaniei.

Înlocuirea vechii administratii cu guvernul provizoriu nu s-ar fi putut face fãrã socialistii din afara Dumei; iar acesti socialisti n-ar fi putut face absolut nimic fãrã actiunea bolsevicilor, care lucrând subversiv si în secret au scos diverse gloate în stradã si au provocat rãzmeritã în unele regimente de gardã.

Duma si acest soviet condus de rusi n-aveau nici o putere realã si nu puteau restabili ordinea, cãci puterea realã era în mâna bolsevicilor care fiind perfect organizati si finantati din belsug de guverne strãine puteau scoate gloate în stradã si puteau trimite agenti sã dea foc si sã provoace oricând o dezordine dezastruoasã. Dar pe de altã parte si bolsevicii aveau nevoie de Duma si de soviet pânã puteau instaura peste tot teroarea. Pe mãsurã ce Duma se sprijinea mai mult pe soviet, Duma pierdea autoritate si sovietul câstiga putere; iar de aici puterea a trecut în mâna bolsevicilor printr-o succesiune de mutatii secrete în sânul sovietului.

De aici istoria e cunoscutã: sovietul a dominat Duma, bolsevicii au dominat sovietul si metoda folositã a fost manipularea gloatei si crearea dezordinii dupã bunul plac, cãci la cererea gloatei incitate de agitatori rusii care mai aveau sentimente patriotice si umanitare erau înlocuiti în soviet cu bolsevici sau cu alti rusi care erau total aserviti bolsevicilor. Acum când toate miscãrile se pot urmãri si vedea în succesiunea lor, metoda si rezultatul sunt usor de înteles, dar la vremea aceea personajele politice de bunã credintã nu întelegeau nimic din ce se-ntâmplã.

Prima indicatie cã distrugerea era planificatã a apãrut la câte zile dupã nasterea sovietului, când acesta a cerut ca si soldatii sã aibã dreptul la grevã. Dar membrilor Dumei li s-a mai permis un timp sã aibã iluzia cã guverneazã, pentru cã reprezentau un guvern legitim recunoscut de mase; si conducãtorilor rusi din soviete li s-a permis un rãstimp sã-si pãstreze iluzia cã participã activ la deschiderea unui viitor luminos pentru poporul rus. Nationalistii evrei care-au condus din umbrã însã erau mult superiori în executarea unor actiuni subversive oricãrui politician, fie el patriot sau reprezentant al altei natiuni. Popoarele care-au construit civilizatia europeanã, trãind pe propriul teritoriu si clãdindu-si civilizatia prin muncã cinstitã n-au învãtat niciodatã arta subversiunii si-a mentinerii unei retele internationale care sã ducã un rãzboi permanent împotriva tuturor pe tãrâmul intelectului. Nationalistii evrei au distribuit printre soldati si marinari proclamatii subversive care promiteau pãmânt si rãsplãti celor care vor dezerta. Agenti ai sovietului instituiau "comitete" printre unitãtile militare de pe front. O mare loviturã a fost datã Rusiei când la cererea sovietului guvernul provizoriu a abolit pedeapsa capitalã; imediat s-a dezlãntuit o debandadã pe care statul major n-a mai putut-o opri; mai mult, unii generali au fost destituiti pentru cã s-au opus debandadei si-au contrazis "comitetele de soldati."

* * *

Dupã cel de-al doilea rãzboi mondial cancerul terorismului si tiraniei nationalismului evreiesc s-a întins peste Europa de Rãsãrit. Ambasadorul Bliss Lane a remarcat în Polonia la aparitia Republicii Populare, predominanta evreilor în posturile cheie de control asupra populatie. În Ungaria, armata sovieticã l-a instalat ca prim ministru pe Mathias Rakosi (pe-adevãratul nume Roth) cu un cabinet despre care *Times* a scris atunci cã era "predominant evreiesc." În Cehoslovacia, scria ziarul *The New Statesman*, "atât intelectualitatea partidului cât si oamenii cheie din securitate sunt evrei de origine." **"România",** scria *The New York Times* în 1953, **"împreunã cu Ungaria, are probabil cel mai mare numãr de evrei în aparatul de**

conducere", în frunte cu Ana Pauker, fiica unui rabin. În Germania de Est Hilde Benjamin, ministrul justitiei, prezida asupra teroarei dezlãntuite. Peste tot s-a vãzut acelasi plan revolutionar: folosirea gloatei pentru a produce dezordine si a distruge structura existentã; crearea unui haos; apoi iesirea la iveală a unei noi puteri bazate pe finantare îmbelsugatã si organizate de nationalistii evrei cu scopul de a pune bazele "Noii Ordini Mondiale."

Winston Churchill a dat în 1920 un rezumat excelent al istoriei comunismului în secolul 20, cãci ca Secretar de Rãzboi britanic el avea toate sursele de informatie ale armatei si diplomatiei britanice. Într-un articol apãrut în *The Illustrated Sunday Herald* a scris: "Această miscare evreiascã nu e nouã. De pe vremea lui Spartacus-Weishaupt pânã la Karl Marx si apoi la Trotki (Rusia), Bela Kun (Ungaria), Rosa Luxemburg (Germania) si Emma Goldman (Statele Unite), s-a extins într-una această conspiratie întinsã în toatã lumea pentru distrugerea civilizatiei si pentru reconstruirea societãtii pe bazele unei stagnãri în crestere, pe bazele rãutãtii si invidiei si-a unei egalitãti fortate si imposibile." Dar cu toatã această clarviziune Churchill a fãcut apoi o greseală capitală: s-a lãsat convins cã sionismul era o armã de luptã a evreilor din occident împotriva comunismului sovietic ateu - când în realitate sionismul si comunismul sunt douã arme de luptã ale aceleiasi conspiratii.

CAPITOLUL 3: PROBLEMA IDENTITÃTII

Sã vedem originile vastului fenomen istoric pe care-l numim "evreii". Sunt ei un popor care-a existat, ca si chinezii, de-a lungul veacurilor, sau sunt doar o fatadã în spatele cãreia se ascunde o idee pe care o pot realiza diverse popoare de tot felul?

În monumentala sa carte *The Controversy of Zion*, Douglas Reed aratã cã totul a început în 453 î. Hr. când un mic trib al lui Iuda, de care israelitii se despãrtiserã cu dezgust, a produs o ideologie rasială al cãrei efect a fost mai dezastruos decât cel al epidemiilor sau al dinamitei: ideologia unei "rase superioare de stãpâni" declaratã stãpâna tuturor celorlalti prin "legea sa". Fãrã îndoială cã acest trib mic al lui Iuda de mult s-a dezintegrat si contopit cu alte populatii; probabil nu mai existã nicãieri vreun individ cu genele acelui trib al lui Iuda. Dar iudaismul a continuat din 459 î. Hr. pânã azi. Majoritatea celor care-si zic azi "evrei" sunt în realitate hazari, un popor de origine turcicã care-a avut cândva un imperiu vast între Marea Neagrã si Marea Caspicã, de la Volga la Muntii Caucazului, ai cãrui conducãtori au declarat iudaismul religia de stat în anul 740 AD.

Ce este iudaismul în secolul 20? Dr. Nahum Goldman, presedintele Congresului Mondial al Evreilor si al Organizatiei Sioniste Mondiale, n-a putut rãspunde. El scrie în cartea sa *Paradoxul Evreiesc* cã "nu este nici o religie, nici un popor, nici o natiune, nici o comunitate culturalã etc." El personal nu mai crede în religie de la 17 ani si scrie cã putini evrei stiu azi de vreo religie; evreii ortodocsi sau credinciosi sunt azi o minoritate infimã.

Dr. Goldman îl contrazice pe Jean-Paul Sartre, alt evreu, care defineste "evreul" ca "cel pe care altii-l numesc asa"; Sartre era evreu si nimeni nu-l numea asa. Dar problema "cum se recunoaste un evreu" n-are nici o importantã pentru evrei, care sunt de toate felurile: credinciosi si atei, de toate rasele, vorbind indiferent ce limbã, cu diverse înfãtisãri si diverse tipuri rasiale - cãci ei se recunosc imediat între ei ca fiind "evrei." Ei se recunosc imediat cãci sunt declarati irevocabil ca fiind sau nu evrei de cãtre o autoritate care existã în toate comunitãtile si se numeste Beth Din.

Evreii se împart azi în douã: askenazi si sefarditi. Cei sefarditi pot pretinde cã se trag din semiti adevãrati rãspânditi prin lume care-au ajuns în nordul Africii si de-acolo în Spania si-n alte tãri mediteraneene; cei askenazi vin din rãsãritul Europei. Cei sefarditi aveau limba ladino, un dialect hispano-ebraic; cei askenazi au limba idis, un dialect germano-evreiesc. Cea mai bunã descriere le-o dã Arthur Koestler în cartea sa The 13th Tribe, care ne spune cã prin 1960 erau cam 500.000 de sefarditi si tot restul milioanelor de evrei erau askenazi. Probabil cã câtiva evrei

care se trãgeau din Palestina au fost folositi la "convertirea" hazarilor, astfel cã probabil cã putine picãturi de sânge semit au intrat acum 13 secole în sângele "evreilor" hazari.

Este foarte important sã se cunoascã acest aspect genetic si lumea sã stie adevãrul si anume cã nu existã o rasã evreiascã si cã doar un numãr infim din cei ce-si zic evrei se trag din strãmosi evrei semiti adevãrati care au vreo legãturã oarecare cu Biblia, iar restul "evreilor" n-au absolut nimic de-a face cu evreii din Biblie. Este foarte important sã se înteleagã cã acuza de "antisemitism" nu are nici o bazã realã si este doar numele unei arme prin care se distruge adversarul politic. Nu existã si nu poate exista antisemitism sau urã de rasã împotriva evreilor pentru cã evreii NU SUNT O RASÃ si pentru cã imensa majoritate a evreilor azi NU SUNT SEMITI. Unii evrei se contopesc cu populatia în sânul cãreia locuiesc si dispar ca evrei pentru totdeauna; asimilarea lor nu lasã urme pentru cã ei nu sunt o rasã diferitã si copii lor nu sunt de rasã mixtã ca metisii de exemplu si nu au semnele amestecului de rase. De aceea Shakespeare în Negutãtorul din Venetia a mãritat-o fãrã nici o dificultate pe Jessica, fiica evreului, cu prietenul dusmanului crestin Antonio, stiind cã publicul lui acceptã astfel de cãsãtorii cu mare usurintã.

Dar dacã evreii nu sunt o rasã aparte cum de-au dat nastere de-a lungul secolelor la resentimente din partea gazdelor care-i primeau în mijlocul lor? Cel mai bun rãspuns îl dã Dr. Chaim Weizmann, principalul promotor vizibil al sionismului care a devenit primul presedinte al statului sionist Israel. În cartea sa *Trial and Error*, descrie cele trei grupuri de evrei din Rusia lui natalã: 1) "renegatii", care vroiau sã trãiascã în pace cu rusii, putini numerosi; apoi, mult mai multi, 2) cei care vroiau sã dezlãntuie întâi revolutia bolsevicã si 3) cei care vroiau sã rãpeascã întâi Palestina de la palestinieni si sã instaureze Israelul. Aceastã fatadã a unei aparente scindãri în grupul 2) si 3) le-a fost de imens folos cãci le-a permis sã-i convingã pe politicienii occidentali ca Churchill cã sionismul îi poate ajuta împotriva comunismului. Dar atât sionismul cît si comunismul actioneazã sub aceiasi comandã unicã în acelasi scop unic: comunismul distruge ordinea existentã de dedesubt, sionismul de deasupra prin puterea banului.

Sionismul este deci o formã de iudaism talmudic transformat într-un nationalism sovin si lipsit de religie care se foloseste de o fatadã a religiei în lupta sa politicã. Ca si Dr. Weizmann, aproape toti conducãtorii sionisti sunt si-au fost atei.

Dar ce este "evreul?" E greu de rãspuns, cãci nationalismul acesta sovin care nu are o bazã teritorialã si care opereazã prin persoane de limbã si nationalitate diferitã, opereazã în secret. Dacã sionismul ar fi cunoscut si scopurile sale ar fi vãzute clar de cãtre cei asupra cãrora opereazã, si-ar pierde puterea si conspiratia sionisto-comunistã n-ar mai triumfa. De aceea se ascunde cu atâta zel identitatea sionismului si-a evreilor.

* * *

Sã-ncepem cu Lenin si Stalin. Erau ei într-adevãr "ne-evrei?" Propaganda comunistã a sustinut totdeauna cã sunt "rusi" si nu s-a permis cercetarea originii lor. Despre Lenin se stie cã s-a nãscut si-a fost botezat la Simbirsk în 1870, fiul lui Ilie sau Elias Ulianov, un rus amestecat cu tãtari sau calmuci, cum erau multi în jurul Volgãi pe-atunci, si-al Mariei nãscutã Blank, care era în mod cert evreicã din partea tatãlui si era probabil evreicã si din partea mamei. Despre tatãl lui Lenin nu s-a fãcut nici un mister; bunicul lui Lenin din partea tatãlui, Nicolae, s-a rãscumpãrat din iobãgie si s-a stabilit ca croitor în Astrahan pe Volga; fiul lui cel mai mare s-a îmbogãtit si el ca comerciant, permitând fiului mai mic Elias, tatãl lui Lenin, sã meargã la universitatea din Kazan sã studieze matematica si stiintele naturale si sã ajungã apoi consilier de stat, un rang guvernamental echivalent cu al unui maior-general de armatã si sã frecventeze nobilimea ereditarã, desi era nepot de iobag. Dar peste mama lui Lenin s-a asternut un vãl gros; se stie doar cã tatãl ei, Alexander Blank, era un evreu din Odesa care dupã ce s-a "convertit" la crestinism s-a îmbogãtit considerabil. Revista *Lectures Françaises* (no. 163, Noiembrie 1970) scria cã în *Revue de Fonds Social Juif* (no. 161, 1970) se aratã cã Mariettei Saghinian, cunoscutã romancierã sovieticã de origine armeanã, i s-a interzis sã publice noi descoperiri de-ale ei despre acest Alexander Blank fãcute în arhivele din Simbirsk. Acolo Alexander Blank apare sub numele

lui adevãrat de Sender Blank, schimbat în Alexander, alãturi de fiica lui Miriam, nãscutã în 1835 la Simbirsk. Numele acesteia a devenit Maria când toatã familia s-a convertit, ceea ce aratã cã ambii ei pãrinti erau evrei. Marietta Saghinian a vrut sã-si publice descoperirea în Voprosî Istorii în 1964; cenzura sovietului local a cerut aprobarea Biroului Politic al Partidului Comunist care-a cerut Patriarhiei Ortodoxe sã raporteze despre "conversiune"; dupã care a refuzat permisiunea de publicare a materialului.

Biograful evreu al lui Stalin, Isaac Deutscher, îl descrie pe Lenin ca "un neamt sau baltic usor rusificat"; biograful evreu al lui Lenin, David Shub (*Lenin: A Biography*, New York, 1948), scrie cã Alexander Blank era un evreu convertit din Odesa. Povesteste cum istoricul sovietic evreu Saul Ginsburg a gãsit dosarul lui Alexander Blank în arhivele a ceea ce fusese Sfântul Sinod dar cã dosarul i-a fost imediat luat din mânã, ca mai apoi un coleg sã-i spunã cã acest Alexander Blank era bunicul matern al lui Lenin. Din acel dosar s-ar fi vãzut cine anume a fost bunica maternã a lui Lenin. Se stie cã se numea ca fatã Anna Grosschopf si cã era fiica unui comerciant bogat din Petersburg. Georg von Rauch scrie în Osteuropa (München, no. 4, 1970) cã aceastã Anna Grosschopf era fiica lui Johann Gottlieb Grosschopf nãscut la Lübeck în 1766, care-a imigrat la St. Petersburg în 1790, unde s-a îmbogãtit. Pe de altã parte Krupskaya, sotia lui Lenin, o polonezã rusificatã, a scris în revista lunarã a partidului comunist sovietic Bolsevic din 1938 cã tatãl Annei Grosschopf era un neamt nãscut în Ucraina.

Întrebarea este deci dacã nu cumva era si Anna Grosschopf evreicã din Ucraina. Un lucru e cert: a adus sotului ei multi bani cu care acesta si-a cumpãrat o mosie la Kokuskin; astfel a devenit familia lui Lenin "mici mosieri rusi."

Prietenul lui Lenin, N. Valentinov, scrie despre tatãl lui Lenin cã spre deosebire de sotia lui Maria, era credincios si mergea la bisericã cu copiii lui; deci cu alte cuvinte Maria Blank evita biserica. Lenin însusi spune cã de la vârsta de 16 ani a fost ateu.

Deci Lenin dupã regulile "iudaismului" putea fi considerat un evreu deplin, dar de ochii lumii putea trece drept rus; asta face din el un foarte valoros pion politic, cu atât mai mult cu cât se pricepea foarte bine la propagandã marxistã.

Stalin, cu numele real Iosif Visarionovici Djugasvili, este dintr-altã categorie. E fiul unui cizmar din Tiflis si nimeni nu s-a-ndoit vreodatã cã e georgian (gruzin); dupã moartea lui a fost acuzat cu mare vâlvã de antisemitism. Dar sotia lui a fost evreicã; se numea Rosa Kaganovici si era sora lui Lazar Kaganovici care a fost ani de zile al doilea dintre cei mai puternici oameni din Uniunea Sovieticã; si ceilalti trei frati ai ei erau tot comisari bolsevici. Fiul lui Stalin s-a-nsurat cu o evreicã si fiica lui s-a mãritat cu un evreu. Iatã cum aceastã ambiantã l-a transformat pe georgianul Djugasvili într-un "fel de evreu:"

Cei mai adânc ancorati în programul politic si mai ales în programul revolutionar evreiesc, sunt de trei feluri:

1) Cei cu ambii pãrinti evrei;
2) Cei cu tatã de alt fel dar cu mamã neapãrat evreicã;
3) Pseudo-evreii, adicã ne-evreii însurati cu evreice ai cãror copii sunt crescuti ca evrei.

Ca sã se ascundã, primii îsi schimbau numele; astfel Apfelbaum devine Zinoviev, Sobelsohn devine Radek, Helphand devine Parvus, Finkelstein devine Litvinov, Rosenfeld devine Kamenev, Bronstein devine Trotki, Sonnenschein devine Malik, Ulbricht devine Ustinov, Katz devine Gromîko etc. La cei din categoria a doua, tot ce conteazã e ca mama sã fie evreicã, tatãl nu conteazã, dupã cum au descoperit cu multã obidã multi copii din tati evrei si mame ne-evreice; dar numele si provenienta tatãlui ne-evreu sunt folosite de acesti copii de evreice pentru a se declara rusi sau cehi sau români sau ce-o fi dupã interes (acest lucru reiese clar dintr-un articol publicat în *The Jewish Chronicle*, Londra, 22 Decembrie 1989, unde Nigel Davies, cunoscut jucãtor de sah cu tatã si bunic ne-evreu, a descoperit cã bunica lui din partea mamei era evreicã, ceea ce fãcea ca el si toti fratii lui sã fie evrei). De aceea e probabil cã multi rusi, letoni, finlandezi, georgieni, polonezi, etc. din guvernele sovietice au fost în realitate evrei din aceastã categorie care se deghizau folosindu-si tatãl ca o fatadã. Dar cel mai bine ascuns este pseudo-

evreul, cel care nãscut din pãrinti ne-evrei se-nsoarã cu o evreicã si creste copii evrei. Desi el personal nu e niciodatã acceptat ca fiind evreu, el este puternic legat de interesele politice evreiesti prin toatã familia lui. Stalin a fost din aceastã categorie si asa au fost multi alti conducãtori comunisti, care împing înainte carul politic al sionismului cu mai mult zel chiar decât evreii nãscuti din evrei. Pânã la ultima suflare Kaganovici a fost mâna dreaptã a lui Stalin; câteva zile înainte de-a muri i-a fãcut funeralii pompoase lui Lev Mechlin, unul dintre cei mai urâti comisari evrei din deceniile comuniste al cãrui cosciug a fost purtat de capetele cele mai înalte sovietice, în asa fel încât populatia sã priceapã clar cã domnia nationalismului evreiesc nu s-a clãtinat în Uniunea Sovieticã; si imediat dupã aceea i-a dat premiul "Stalin Pentru Pace" lui Ilia Ehrenburg tot cu mare pompã, pentru cã incitase trupele sovietice la masacrul "copilului nenãscut în pântecul mamei"; totusi Stalin a cãzut în dizgratie pentru cã nu s-a aliniat imediat la ordinele sionismului din occident. Harrison Salisbury, corespondent american, remarcã ce oportunã a fost moartea lui Stalin - ca la comandã. Doctorii evrei pe care i-a acuzat c-au încercat sã-l otrãveascã au fost imediat eliberati; si cu toate cã Stalin a întins domnia revolutiei evreiesti bolsevice peste jumãtate din Europa, a fost repede eliminat.

Lista conducãtorilor bolsevici cripto-evrei este interminabilã. Revista *Time* scria în numãrul din 5 Mai 1958 cã Hrusciov i-a spus ambasadorului Israelului, Iosef Avidar, cã Vorosilov, presedintele Uniunii Sovietice si jumãtate din Presedintia sovieticã, erau însurati cu evreice; propria lui norã era evreicã; Canadian Jewish Press scrie cã Leonid Brejnev era însurat cu o evreicã; Times din Londra scrie în Noiembrie 1982 cã "Andropov vorbeste fluent idis."

Se vede cã evreii nu se simt ca fiind o rasã aparte si-si mãritã fetele cu membrii claselor de sus ale populatiei gazde, adunând copii acestora în sânul evreimii pe cât posibil. Doar evreii care se însoarã cu femei ne-evreice sunt expulzati din evreime. Discriminarea rasialã are loc din partea evreilor doar în cazul raselor care sunt vizibil diferite; în Africa sau India, de exemplu, evreicele nu se mãritã cu membrii populatiei gazdã si nici cu negrii din Statele Unite.

Problema rasei e foarte complicatã. Toti europenii sunt de rasa asa zisã "caucazianã"; dar existã diferentã etnicã între evreii sefarditi si cei askenazi, dupã cum existã diferenta etnicã între englezi si irlandezi. Apar caracteristicile unei rase aparte, aratã antropologul Arthur Keith, când cãsãtoriile au loc multã vreme în interiorul unei comunitãti restrânse. Astfel apar caracteristici rasiale evreiesti în cazul acestei comunitãti si astfel se delimiteazã ea de populatia gazdã cu care nu vrea sã se asimileze.

CAPITOLUL 4: MARILE FINANTE S I NOUA ORDINE MONDIALÃ

Richard Clark scrie în *Technological Terrorism*: "Occidentul este paralizat de o ideologie si moralã acidã ce face ca elita noastrã politicã si intelectualã sã se declare de partea acelor elemente care aratã deschis cã urmãresc sã distrugã civilizatia occidentalã."

Este interzis sã examinezi rolul evreilor în declinul occidentului. S-au stabilit totusi cu certitudine douã lucruri:

1) "idealul" "noii ordini mondiale" instaurate în Uniunea Sovieticã din 1917 este identic cu "idealul" spre care tinde occidentul;

2) în tot occidentul evreii sunt extraordinar de unitari si activitatea lor are o continuitate miraculoasã, promovând încontinuu idealul nationalist sionist evreiesc simbolizat prin statul Israel din Palestina.

Cele douã rãzboaie mondiale din acest secol n-au fost douã lucruri separate, ci apartin aceluiasi fapt istoric care s-a continuat si care este un conflict nerezolvat în care aceste douã rãzboaie au fost douã episoade.

Tezele acestui articol ce vor fi dezvoltate si dovedite mai jos sunt:

Factorul sionist

1) conflictul secolului 20 derivã din alianta dintre puterea financiarã si clasa intelectualã, unde intelectualii au devenit servitorii finantelor, fiind banul în acest secol principala sursã a puterii;

2) vom întelege evenimentele dacã vom întelege cum s-au schimbat posesorii banului si clasa intelectualã;

3) posesorii banului s-au schimbat, cãci capitalismul financiar care fusese distribuit în constelatiile locale ale diverselor natiuni a fost absorbit într-o singurã constelatie mare aservitã unor scopuri urmãrite de-a lungul secolelor;

4) pe plan intelectual, crestinismul a fost eliminat si înlocuit cu ideologia socialistã bazatã pe stabilirea unor valori comune si-a unui sistem de referintã nou formulat; aceastã religie secularã socialistã este descrisã de Carl Gustav Jung ca "epidemia psihicã" a secolului;

5) aceste schimbãri au fost cauzele care-au dus la rãzboiul burilor din Africa de Sud la sfârsitul secolului trecut, unde s-a nãscut pentru prima datã imperiul mondial national-socialist sionist, definit rasial si propulsat de puterea exclusivã a banului;

6) aceste schimbãri în domeniul banului si-a intelectului au împins natiunile occidentale într-o cursã dialecticã, unde banul e teza, socialismul e antiteza si "noua ordine mondialã" e sinteza: banul smulge tot mai mult puterea din mâinile natiunilor, socialismul le amãgeste cu promisiunea distribuirii egalitare a bogãtiilor si aceastã contradictie cred masele cã va fi rezolvatã în noul imperiu care apare;

7) procesul de transfer al banilor în mâinile noului imperiu s-a desãvârsit în 1930 când J.P. Morgan si celelalte familii de pionieri care-au construit America au pierdut puterea ce-o avuseserã în finante;

8) cauzele imediate ale rãzboaielor care devasteazã secolul 20 este tocmai distrugerea din exterior a ordinii naturale stabilite în cadrul fiecãrui grup prin crearea arbitrarã din exterior cu forta a tot felul de structuri statale cãrora nu le corespund structuri nationale naturale. De aceea conflictele secolului nostru sunt altfel decât au fost cele din alte vremi;

9) toate aceste rele sunt exacerbate de marele rãu al creãrii de monedã fãrã acoperire si al escaladãrii datoriei nationale.

Cum putem dovedi cã zbuciumul politic si social al secolului izvorãste în toate tãrile din aceeasi sursã? Meteorologii au reusit sã dovedeascã cã diverse cutremure, inundatii, uragane, secete din diverse pãrti ale globului sunt cauzate de aceeasi cauzã; dar meteorologii n-au fost împiedicati în cercetarea lor de atotputernica cenzurã ideologicã din occident.

S-au scris cãrti în care s-a încercat sã se explice cauza zbuciumului acestui secol: asa sunt *Declinul Occidentului* de Oswald Spengler si *Tragedy and Hope* de Carroll Quigley. Spengler a introdus ideea declinului inevitabil al occidentului, ca rezultat al aliantei dintre puterea banului si intelectualitate si în mod ciudat nu s-a arãtat deloc întristat. Quigley lasã multe lucruri neexplicate - poate anume - dar acolo unde e dispus sã explice, acolo dovedeste irevocabil cu bogatã documentatie cã tot ce s-a întâmplat în secolul 20 s-a înfãptuit dupã un plan. El prezintã conspiratiile care distrug civilizatia occidentalã, ca *Trustul Burselor Rhodes*, *Miscarea Mesei Rotunde, Institutul Regal pentru Afaceri Internationale si Consiliul American pentru Afaceri Externe*, toate dirijate de ceea ce el numeste "o retea anglo-americanã" de oameni de afaceri, educatori, politicieni si ziaristi.

Quigley, fiind profesor universitar de istorie si relatii internationale la Scoala de Afaceri Externe Georgetown din Washington, publicã o documentatie bogatã ineditã în acest context. Editura i-a retras imediat cartea de pe piatã - desigur pentru cã aruncã prea multã luminã asupra celor care preferã sã lucreze din umbrã. El scrie: *"Cunosc aceastã retea pentru cã o studiez de 20 de ani si timp de doi ani mi s-a permis sã citesc toate documentele ei secrete ... Nu simt repulsie pentru aceastã retea sau scopurile ei si am rãmas intim cu multi dintre cei care o servesc. Dar am obiectat si obiectez la unele mãsuri pe care le ia ... în general obiectez la faptul cã se ascunde, cãci pãrerea mea e cã are un rol asa de mare în istorie încât meritã sã fie cunoscutã."*

Alt istoric, Arnold Toynbee, zice într-o comunicare la Cea de-a 4-a Conferintã Anualã pentru Studiul Stiintific al Relatiilor Externe (Iunie 1931) cã *"acum în mod discret dar din toate puterile ne strãduim sã smulgem ceea ce se numeste suveranitate nationalã din mâinile statelor nationale din toatã lumea. Si tot timpul din gurã negãm ceea ce facem cu amândouã mâinile, cãci nu putem încã sã rãpim în mod deschis suveranitatea nationalã a statelor locale nationale ale lumii si politicianul sau publicistul care ar declara c-o face poate n-ar fi ars pe rug dar ar fi desigur discreditat."*

Quigley si Toynbee cred deci cã a anihila suveranitatea nationalã a popoarelor este un lucru bun, un pas înainte în spre "minunata lume nouã" care se va ridica pe ruinele lumii vechi ce trebuie distrusã prin foc revolutionar pentru a face loc "noii ordini".

Distrugerea lumii vechi a început cu rãzboiul burilor din 1898-1902, când a început sã fie demolat imperiul britanic ca sã facã loc noului imperiu. Afrikaanerii sau burii, care se depãrtaserã de Colonia Capului de-acum ocupatã de britanici si-si clãdiserã cãminuri si existente în teritoriul neocupat si gol de populatie de mai înspre nord, s-au trezit cã pãmântul pe care-l cultivau ei sub numele de Republica Transvaal se afla deasupra celor mai bogate mine de aur din lume. Imediat oamenii de stat Cecil John Rhodes si Alfred Milner s-au simtit inspirati sã adauge pãmântul Republicii Transvaal la posesiunile coroanei britanice. Au reusit s-o facã ocupând atât Transvaalul cât si Republica alãturatã Liberã a Statului Orania cu pretul unor mari sacrificii materiale si de vieti omenesti; mentalitatea devenise în Anglia cã ar fi pãcat sã lase altora bogãtia pe care le-o puteau smulge printr-un rãzboi nedrept. Dar circumstantele în care au fost anexate Transvaalul si Statul de Orania la imperiul britanic au fost diferite de cele în care au fost anexate celelalte posesiuni ale acestui imperiu. Nu tot poporul britanic era pentru acest rãzboi de anexiune. Generalul William Butler, unul dintre cei mai capabili si credinciosi servitori ai coroanei britanice, conducãtorul de atunci al fortelor britanice din Africa de Sud, avertizase guvernul sã nu înceapã acest rãzboi; si ca niciodatã înainte, dezinformarea si falsul au început sã curgã. Scrie J.A. Hobson în cartea sa *The War in South Africa*: "Noi [britanicii] ne batem ca sã punem o micã oligarhie de posesori de mine si speculanti în vârful piramidei puterii în Pretoria ... destinele politice si economice ale Africii de Sud sunt si vor rãmâne probabil în mâinile unora care sunt majoritatea strãini de noi si ale cãror afaceri si interese nu sunt britanice." Thomas Packenham zice în cartea *The Boer War* din 1979 : "S-a crezut cã concernul Rand, 'viermii aurului', nu sunt implicati în izbucnirea acestui rãzboi, dar sunt direct responsabili ... am gãsit documente despre o aliantã formalã între Sir Alfred Milner, Înaltul Comisionar si firma Wernher-Beit, cea mai mare din concernul minelor Rand. Aceastã aliantã l-a împuternicit pe Milner sã înceapã rãzboiul."

Hobson face istoricul minelor de aur din Transvaal. Câtiva dintre stãpâni îsi fãcuserã averea aici si erau englezi: Rhodes, Rudd si J.B. Robinson. Ceilalti însã erau "un mic grup de afaceristi internationali, evrei care vin mai ales din Germania," care aveau la dispozitie imense resurse financiare din Europa de la Banca Germanã din Dresda despre care Hobson crede cã apartinea lui Wernher si Beit. Rhodes a trebuit si el sã cearã bani de la o dinastie bancarã, de la ramura londonezã a familiei Rothschild, când a vrut sã acapareze el singur industria diamantelor din Kimberley. Generalul William Butler scria în Iunie 1899 Oficiului de Rãzboi britanic: "Dacã n-ar fi evreii ar fi usor de cãzut la o întelegere, dar ei vor sã scufunde toatã tara asta în rãzboi civil ... e prea evident aici si nu mai lasã nici o îndoialã cã existã curente subterane puternice ai cãror promotori vor sã facã acest rãzboi cu orice pret în scopurile lor egoiste." Putini au observat si si mai putini au priceput cã în acel moment imperiul britanic nu era în mânã britanicã. De aici s-a pornit o reactie în lant care a dezmembrat întâi imperiul britanic si a schimbat apoi fata lumii; atunci a începutul capitalismul financiar care s-a desãvârsit în 1930.

Au mai fost schimbãri mai putin evidente, una fiind în metodele de-a duce rãzboi, nu atât pe terenul de luptã cât pe tãrâm mintal. În ultimul deceniu al secolului trecut s-a inaugurat metoda giganticii propagande mincinoase care dominã total mintile în secolul nostru. Niciodatã în trecut nu s-a mintit atâta si asa de nerusinat ca acum pentru atragerea maselor de englezi în acest rãzboi. Aceastã metodã a minciunii gigantice si sfruntate l-a socat pe generalul Butler,

care-a scris în 18 Decembrie 1898 Secretarului Coloniilor cã "toate informatiile trimise din Cape Town sunt elaborate de un sindicat colosal care împrãstie informatii false." Hobson scrie despre presa din Africa de Sud cã era "o presã mare stãpânitã si actionatã de un grup mic de oameni al cãror scop direct este sã creeze un conflict armat care sã le aducã beneficiu financiar."

Iatã lantul evenimentelor: rãzboiul burilor; rãzboaiele mondiale; revolutia bolsevicã cu inaugurarea supraputerii militare sovietice; dãrâmarea imperiilor coloniale si alcãtuirea de natiuni noi din bucãtile acelor imperii dintre care mai nici una nu poate supravietui economic asa cum a fost alcãtuitã; aruncarea Chinei continentale si altor mari pãrti din Orient sub cãlcâiul teroarei totalitariste rosii; înfiintarea Natiunilor Unite cu hoarda ei de agentii ca un prototip al noului guvern mondial; si subminarea tot mai mult a suveranitãtii nationale a popoarelor occidentale.

Si tot în acest secol s-a inventat lagãrul de concentrare si lovirea civililor în conflictele armate.

Rãdãcinile din care au crescut toate aceste evenimente sunt douã: posesiunea asupra banului si aservirea intelectului.

Spre sfârsitul secolului trecut s-a ajuns ca banul sã predomine asupra politicii. Domeniul financiar si cel politic trebuie definite clar cãci ele determinã comportarea maselor de oameni. Gândirea politicã este o functie socialã care are drept scop bunãstarea comunitãtii în prezent cât si în viitor; bunãstarea materialã este aici un lucru important dar secundar. Gândirea financiarã dimpotrivã se ocupã exclusiv de prosperitatea materialã si pune interesele de afaceri mai presus de orice alte interese ale comunitãtii. Ceea ce s-a întâmplat la sfârsitul secolului trecut n-a fost o mutatie abruptã ci o culminare a unui proces lent care-a durat de la-nceputul acelui secol si care s-a desãvârsit în 1930 când a fost eliminat dintre cei care detin puterea financiarã ultimul financiar national american, J.P. Morgan.

Totdeauna au existat afaceristi si bancheri care, ca Warburg, Montefiore, Rothschild, au dat cu împrumut guvernelor si-au fãcut tranzactii internationale, dar nu erau perfect si total integrati într-un unic aparat international al puterii care dirijeazã politica în întreaga lume. În mod paradoxal, în ciuda dominantei enorme a bancherilor evrei asupra comertului international, afaceristii ne-evrei au fost cei care au pus bazele noii clase financiare internationale de stãpâni ai lumii care acum constã din evrei. Carroll Quigley scrie: *"La vârf era Banca de Acord International din Basel, Elvetia, ai cãrei proprietari erau bãncile centrale private din toate tãrile, cu proprietari ca Montagu Norman de la Banca Angliei, Benjamin Strong de la Banca Federalã de Reservã din New York, Charles Rist de la Banca Frantei, Hjalmar Schacht de la Banca Imperialã; fiecare din aceste bãnci cãuta sã stãpâneascã guvernul tãrii sale manipulând hârtiile de credit si tranzactiile monetare internationale si influentând politicienii vânduti lor pentru rãsplatã materialã."* Quigley aratã cã bancherii Rothschild au fost la putere în secolul 19 dar spre sfârsitul secolului "au fost înlocuiti cu J.P. Morgan" al cãrui birou era la New York desi lucra de parc-ar fi fost la Londra "unde", zice Quigley, "s-a nãscut în realitate în 1938 dinastia financiarã J.P. Morgan sub numele de George Peabody and Company." În 1930 s-a perfectat absorbirea bãncilor nationale în constelatia bancarã internationalã si consecintele imediate au fost cel de-al treilea imperiu german, cel de-al doilea rãzboi mondial si Republica Popularã Chinezã comunistã. Quigley explicã de ce intrã în asa o descriere amãnuntitã a operatiilor bancare în cartea sa prin cuvintele: "Aceastã a treia fazã a capitalismului este de asa mare semnificatie, ramificatiile si influenta ei au fost asa de adânc ascunse în subterane, devenind chiar oculte, încât e necesar sã atragem în mod special atentia asupra detaliilor organizãrii si metodelor ei." Apoi povesteste cu bogatã documentare procesul prin care, cum zice Wilmot Robertson, "s-au despuiat majoritatea americanilor de averile lor", sau, cum zice Quigley, s-a fãcut o schimbare la toate nivelurile ... de la gustul pentru bancurile cu desene din ziare pânã la componenta grupului care detine puterea în stabilimentul american."

Din 1880 încoace America fusese guvernatã de o plutocratie a familiilor de bogãtasi americani ca Rockefeller, Carnegie, Vanderbilt, Mellon, Duke, Whitney, Ford, DuPont, cu J.P. Morgan ca centru bancar. Erau, zice Quigley, "de religie anglicani, anglofili ca orientare,

internationalisti, studiati la Harvard si cunosteau cultura europeanã traditionalã." De cealaltã parte a Atlanticului aveau perechi grupati în jurul centrului bancar al lui Montagu Norman. Colaborarea lor era cunoscutã ca "stabilimentul anglo-american." Quigley aratã cã atunci când J.P. Morgan dintr-o afacere privatã anonimã s-a transformat într-o companie publicã în 1940 si a fost apoi absorbitã în banca ei subsidiarã Guaranty Trust Company în 1959 a avut loc decesul acestei plutocratii; grupul Morgan a vãzut cum i-a fost luatã puterea din mâini când n-a mai primit votul Comitetului diriguitor al Universitãtii Columbia pentru candidatul sãu la presedintia acelei universitãti. Cu alte cuvinte, de-acum nu mai sunt aceste familii de pionieri care-au construit America, acesti "anglofili de religie anglicanã care cunosteau cultura europeanã", adicã acesti ne-evrei, cei care stãpânesc si controleazã educatia universitarã în Statele Unite ale Americii.

Economia Statelor Unite si Wall Street-ul au cãzut în mâinile afaceristilor internationalisti ca o parã mãlãiatã, cãci bãtãlia se dusese anterior prin finantarea partidelor politice si cumpãrarea presedintelui, a senatorilor si-a membrilor congresului; apoi prin manipularea opiniei publice prin mass-media, presa, radiou-ul, televiziunea, cãrtile tipãrite (toate sever cenzurate) si prin infiltrarea si coruperea organizatiilor sindicale. În acest exercitiu de ocupare totalã a unei natiuni care fusese liberã, stãpânii secreti ai Statelor Unite au fost bine instruiti de experienta lor de secole într-ale subminãrii natiunilor gazdã de cãtre o natiune care actioneazã strâns unitã dar fãrã loc geografic propriu. Demolarea fondatorilor Americii a început în 1913, cu noua lege a impozitului progresiv si s-a desãvârsit cu legea taxei de mostenire, care a determinat aceste familii sã caute sã scape de ruina totalã organizând fundatii. Cercul lui Morgan a pierdut controlul asupra guvernului american si-a fost înlocuit cu altul: dar ca si cei vechi, noii stãpâni ai Americii sunt tot o oligarhie în care banul se aliazã cu intelectualitatea si nimeni n-a bãgat de seamã cã natiunea americanã are acum cu totul alti stãpâni, cãci acestia se comportã cam tot ca si cei vechi. Cãci si cercul lui Morgan fãcea politicã de stânga si-a-ncercat sã facã afaceri cu sovietele; dar Morgan si acolitii lui au fost eliminati din competitie de rivalii lor evrei. Cele douã oligarhii ale Wall Street-ului, cea veche a lui Morgan si cea nouã evreiascã, doreau amândouã sã se instaureze în vârful piramidei puterii în "noua ordine mondialã", dar prin metode diferite. Vechii stãpâni ai Americii, ca si contemporanii lor britanici, doreau sã stãvileascã avansul Uniunii Sovietice si s-o absoarbã apoi în "noua ordine mondialã" care sã fie construitã dupã modelul imperiului britanic si sã-i aibã pe ei în frunte. Noii stãpâni ai Americii vroiau sã întãreascã si sã extindã Uniunea Sovieticã ca un gigant militar si industrial care sã înlocuiascã imperiul britanic si sã fie baza "noii ordini mondiale." Aceastã luptã pentru putere a culminat în 1930 cu un fenomen la care toatã lumea oarbã si îmbroboditã de propagandã i-a zis "antisemitism."

Hannah Arendt scrie în cartea ei *The Origins of Totalitarianism*: "politica secolului 20 i-a plasat pe evrei în centrul evenimentelor ... problema evreiascã si antisemitismul ... au devenit catalizatorul miscãrii naziste si apoi a organizãrii structurii celui de-al Treilea Imperiu ... si apoi au provocat un rãzboi de-o ferocitate nemaipomenitã." Henry Ford care vedea clar cã afaceristii sunt dusmanii industriei fãcea o deosebire clarã între grupul lui Morgan, pe care-i numea "constructivi" si rivalii lor, pe care-i numea "atâtãtori la rãzboi." Influenta evreilor asupra politicii nationale si internationale a dat nastere la gesturi si apeluri disperate ca cele ale Pãrintelui Coughlin la radio, sau ale Pãrintelui Denis Fahey în scris si ale lui Charles Lindbergh si ale grupului Cãmãsilor Negre din Anglia. Acestia au vãzut cu ochii lor preluarea puterii politice si nationale de cãtre un grup de afaceristi evrei extrem de concentrat.

Un alt aspect al secolului 19 care-e pregãtit ruina de azi este gândirea futuristã care fãcea adepti în clasa conducãtoare britanicã.

Cecil John Rhodes era unul dintre cei mai puternici oameni din istoria Angliei, dar era un visãtor bântuit de iluzii incapabil sã inspire loialitate sau spirit de actiune în altii. Dar agentul care conducea ideologia nu era Rhodes ci John Ruskin, profesor la Catedra de Arte Plastice de la Oxford, care le-a bãgat în cap unui sir lung de generatii de englezi o ideologie cu scopul, credeau ei, de a crea o lume mai bunã. Aceastã lume mai bunã era ca un fel de extensie a imperiului

britanic, o uniune liberã de state independente tinute laolaltã de ideea abstractã a "notiunii engleze." Efectul magic al acestor elucubratii derivã din credinta într-o "lume mai bunã" unde va domni ordinea si toatã omenirea se va îmbogãti, credintã care începuse sã ia locul religiei erodate de "lumina stiintei", astfel încât acum oamenii au pentru aceste elucubratii aceeasi fervoare misticã pe care-o aveau mai demult pentru religie. Tineretul s-a dedicat cu multã vigoare acestei ideologii care promitea un vast imperiu cu bogãtie pentru toatã lumea si plãcerea puterii pentru ei. Acest nou val de misticism secular i-a cuprins si hipnotizat pe toti, inclusiv pe generalul Louis Botha, fostul conducãtor al burilor învinsi si care urma sã devinã primul Prim Ministru sudafrican si pe generalul sudafrican Jan Christian Smuts. Practic acest misticism al "lumii mai bune" s-a cristalizat în organizatii ca Fondul Trustului de Burse Rhodes, miscarea semisecretã a Mesei Rotunde, Institutul Regal de Afaceri Internationale, Consiliul American pentru Relatii Externe si altele. Noul misticism al lui Rhodes avea o tentã rasialã, cãci, scrie Ralph Durand, "Cecil Rhodes of Oriel ... crede cã salvgardarea pãcii în lume se aflã în mâini teutone si-a lãsat cu testament fondul de burse pentru studenti din Anglia, Statele Unite si Germania."

Ideologia lui Rhodes însã a dat faliment nu din insuficientã stiintã politicã ori financiarã ci dintr-o eroare metafizicã pe care-a dezvãluit-o Quigley: fiecare bancã centralã "cãuta sã-si domine guvernul" si sã-i "influenteze pe politicieni rãsplãtindu-i apoi cu recompense financiare." Quigley aratã clar falimentul tãrilor asa-zise libere occidentale, care toate functioneazã creând bani fãrã acoperire si luând împrumut de la bãnci particulare si în care domneste o coruptie politicã infinit de completã si complexã. Banul este acum mãsura tuturor lucrurilor în occident, ban produs nu de pãmântul tãrii ci de fabrici si mai ales de speculatii afaceriste. Natiunile occidentale sunt plutocratii care se mentin la putere dominând opinia publicã pe care o creeazã la comandã prin mass-media si prin "recompense financiare" date guvernantilor. Rhodes, Milner si ortacii lor de la minele Rand au realizat transformarea banilor în opinie publicã fãrã sã tinã cont de implicatiile morale ale actiunii lor. Si au fost astfel bãtuti cu propriile lor arme de cãtre forta superioarã a banului afaceristilor internationali strâns uniti într-un program de actiune de duratã lungã, care influenteazã de-acum nu propriul guvern cu forta banilor lor, ci toate guvernele lumii si cumpãrã acum nu politicienii din propria lor tarã, ci politicienii din toate tãrile. Astfel au fost dati la o parte bogãtasii ne-evrei de la conducerea finantelor în noua structurã financiarã mondialã. Iar intelectualitatea crescutã în misticismul secular al lui John Ruskin ca sã construiascã "noua lume mai bunã" pe baza imperiului britanic cu mare usurintã si-a retras entuziasmul si l-a pus în slujba ideologiei lui Marx si Engels, îndrumati de care construiesc tot "o lume nouã si mai bunã" dar dupã modelul unui alt imperiu.

Trilogia lui Anthony Sutton *Wall Street and the Bolshevik Revolution, Wall Street and the Rise of Hitler, Wall Street and Franklin Delanore Roosevelt*, contine o multime de informatii dar este si mai informativã prin ceea ce omite cu mare grijã si anume ceea ce Hannah Arendt a definit succint ca "agentul catalizator" evreiesc "în inima evenimentelor", adicã rolul puterii evreiesti în politica secolului 20. Sutton crede cã o structurã a puterii a existat din totdeauna pe Wall Street si existã si-acum. Aceastã structurã a finantat revolutia bolsevicã din Rusia si apoi l-a finantat pe Hitler sã ia puterea. Dar Sutton simplificã si distorsioneazã. Cãci puterea Wall Street-ului a fost împãrtitã in cei 20 de ani de la 1917 la 1938 între grupul Morgan si grupul bãncii Warburg. Un grup de magnati de pe Wall Street a finantat într-adevãr revolutia bolsevicã, dar nu grupul Morgan ci grupul Warburg (în mod special Jacob Schiff din grupul Warburg) au fost patronii revolutiei bolsevice, iar Morgan a fost declarat tapul ispãsitor pentru cã la spartul târgului s-a trezit sã încerce sã pãtrundã în afacerea bolsevicã. În ceea ce-l priveste pe Hitler, într-adevãr existã dovezi cã grupul Morgan l-a ajutat sã ia puterea, dar în acelasi timp internationalistii grupului Warburg au finantat partidul comunist din Germania în alegerile speciale din 1930 unde comunistii au avut asa mare succes. Astfel cel de-al doilea rãzboi mondial a fost o luptã între aceste douã jumãtãti ale Wall Street-ului, între aceste centre de concentrare a puterii financiare si în aceastã luptã grupul Morgan a pierdut si grupul internationalist a triumfat. Astfel se explicã de ce în Anglia ultima rãmãsitã a puterii financiare ne-evreiesti, cunoscutã sub numele "grupul de la Cliveden" (Cliveden era resedinta Lordului

Astor) s-a opus celui de-al doilea rãzboi mondial. Si astfel se explicã un episod extrem de misterios si de ciudat din istoria contemporanã a Statelor Unite. Cineva a încercat cu sprijinul Legiunii Americane si-al armatei sã instaureze "o dictaturã fascistã" la Casa Albã din Washington. Episodul a fost amintit pe scurt pe prima paginã a ziarului The New York Times din 21 Noiembrie 1934; s-a instituit un comitet de investigare; apoi nu s-a mai auzit nimic nici despre episod nici despre comitet si nici despre investigare. S-ar pãrea cã cei în cauzã erau unele personalitãti din Legiunea Americanã si dintr-o altã organizatie numitã Liga Libertãtii, cu un efectiv total de 500.000 de oameni sub conducerea Generalului-Maior Smedley D. Butler, un erou plin de decoratii despre care însã nu se stie precis cum a acceptat conducerea. Cei implicati apartineau exclusiv cercurilor de potentati financiari legati într-un fel sau altul de J.P. Morgan. Ei erau : Grayson Murphy, director la Guaranty Company; Jackson Martindell, de la Stone si Webster, rude cu familia Morgan; apoi compania DuPont; apoi compania Remington Arms, controlatã de Du Pont; si interesul financiar Morgan-Harriman. S-ar pãrea cã potentatii financiari si industriali din grupul ne-evreiesc al lui Morgan vãzându-se deposedati pe Wall Street au încercat un efort disperat împotriva potentatilor finantelor internationale - efort care avusese succes în Italia si Germania sub forma national-socialismului.

În secolul trecut rivalitatea dintre constelatiile bancare nationale a dat nastere goanei dupã posesiuni coloniale; în secolul nostru consolidarea puterii financiare globale în mâinile unui singur grup internationalist a cauzat dezmembrarea imperiilor coloniale si înlocuirea lor cu o puzderie de state noi care sã nu mai poatã fi influentate de cãtre natiunile occidentale. Pânã în 1939, transformarea a fost mai lentã cãci noul imperiu financiar global era în curs de formare; dar dupã ce acest nou imperiu financiar global a triumfat în cel de-al doilea rãzboi mondial, ritmul înrobirii a devenit mai rapid.

CAPITOLUL 5: LUPTÃ PE WALL STREET

Motto-ul capitolului este un citat din cartea lui Alexandru Soljenitân Lenin în Zürich, unde se aratã cã Lenin stia bine cã puterea este a celor care detin banii si revolutia este fãcutã cu forta banului. Capitolul începe cu un citat din Disraeli care spune cã "adesea istoria e neclarã pentru cã e scrisã de oameni care nu înteleg problema rasialã în toate aspectele ei." Rasa, zice autorul, a fost definitã de antropologi ca o unitate umanã care apare din repetate cãsãtorii în cadrul aceluiasi grup de oameni, dar care se manifestã nu ca un grup cu sânge omogen si neamestecat cu al altor rase ci ca un grup de oameni care duc aceeasi politicã într-un scop comun. Evreii ca rasã nu au deloc sânge si caracteristici fizice omogene dar au cele mai puternice caracteristici rasiale din punct de vedere politic. De aceea Vechiul Testament zicând "natiune" sau "rasã" se referã la acelasi lucru. Arthur Keith, presedintele Asociatiei Britanice pentru Progresul Stiintei, zice: "caracterul rasial este cel mai puternic dezvoltat la evrei dintre toate rasele caucaziene." El nu le zice "semiti" fiindcã evreii de azi nu sunt semiti.

Desi cartea lui Carroll Quigley *Tragedy and Hope* nu vorbeste despre evrei decât atingând usor în treacãt inaugurarea statului Israel si nici nu contine deloc cuvintele "sionist" si "sionism", cartea a fost imediat retrasã de pe piatã si pusã pe lista neagrã pentru cã contine informatii bogate si veridice din care un cititor atent poate pricepe ce rol a jucat rasa în evenimentele financiare si politice ale secolului nostru. Viteza cu care a fost cenzuratã cartea lui Quigley demonstreazã ce bine functioneazã cenzura în Statele Unite ale Americii, care nu e vizibilã, cum era cea de dupã cortina de fier, dar e la fel de eficace. Dintre cãrtile de istorie, cele mai riguros excluse si la care marele public nu are voie sã aibã acces sunt cele care ating probleme rasiale.

Autorul comparã douã feluri de a scrie cãrti de istorie exemplificând cu *Wall Street and the Rise of Hitler* de Antony C. Sutton (cu referiri la alte douã cãrti de Sutton, *Wall Street and the Bolshevik Revolution* si *Wall Street and Franklin D. Roosevelt*) si *Who Financed Hitler* de James Pool si Suzanne Pool.

Factorul sionist

1. ISTORICUL DE PROFESIE.

În toate trei cãrtile citate mai sus, Sutton exclude total identitatea etnicã e celor care-au cauzat evenimentele acestui secol si nu explicã deloc de ce, când toti bancherii germani de la imperiul financiar I.G.Farben au fost condamnati ca criminali de rãzboi dupã cel de-al doilea rãzboi mondial, numai unul dintre ei si anume Max Warburg, n-a fost deranjat sau atins cu nimic. O altã omisiune flagrantã a lui Sutton în cartea sa *Wall Street and the Rise of Hitler* este totala lui tãcere despre finantarea de cãtre bancherii americani a celuilalt partid din Germania care avusese mari succese în alegerile din Septembrie 1930 si anume partidul comunist german, a cãrui activitate fãcuse sã fie Germania înfrântã în primul rãzboi mondial. Ascunzându-se în felul acesta identitatea celor care-au finantat revolutiile, toatã documentatia amãnuntitã si laborioasã a cãrtilor lui Sutton face mai mult rãu decât bine cãci mistificã adevãrul si îneacã cititorul într-o avalansã de amãnunte care nu se leagã între ele de scopul actiunilor întreprinse. Dar aceastã avalansã de amãnunte poate fi valorificatã pozitiv dacã cititorul are si informatiile pe care Sutton nu vrea sã le împãrtãseascã, putând astfel construi adevãrul din douã jumãtãti de adevãr. Sutton însusi admite cã nu dã o imagine completã când la p. 167 întreabã: "De ce au dorit bancherii internationali, elita Wall Street-ului, sã-i vadã pe Hitler si pe Roosevelt la putere? Nu ne-am ocupat aici de acest aspect [sublinierea noastrã]."

Sutton nu pomeneste deloc aspectul rasial si când aratã cum bancherii de pe Wall Street manipuleazã politica, vorbeste numai de grupul ne-evreu al lui J.P.Morgan. Pe acestia îi acuzã atât pentru cã au fãcut revolutia bolsevicã cât si pentru cã au provocat cel de-al doilea rãzboi mondial. Dar el tace cu înversunare despre amestecul celei de-a doua elite a bancherilor de pe Wall Street, cea evreiascã, care într-un timp a lucrat mânã-n mânã cu bancherii ne-evrei din constelatia lui J.P. Morgan dar apoi de pe la 1930 încoace i-au învins si înlocuit. Cel mai mult se apropie Sutton de adevãr când îl citeazã pe Ford care împarte marii financiari în douã, cei constructivi ca J.P. Morgan si cei distructivi care, zice Ford, "sunt cei care fac rãzboaiele." Dar apoi Sutton uitã de aceastã împãrtire si continuã sã vorbeascã de parcã financiarii de pe Wall Street ar fi toti un grup omogen si nu douã tabere înclestate într-o luptã crâncenã. Aceste douã tabere s-au înclestat în cel de-al doilea rãzboi mondial care a costat vietile atâtor sute de milioane si a adus atâta suferintã si atâta distrugere: o tabãrã îl sprijinea pe Hitler, cealaltã pe adversarii lui. Cartea lui Quigley *Tragedy and Hope* descrie lupta pe care Sutton o trece sub tãcere. O rezumãm extrem de succint mai jos.

De secole dinastii de bancheri evrei, dintre care cei mai cunoscuti sunt familia Rothschild, au detinut monopolul tranzactiilor financiare internationale, dar capitalismul financiar a fost consolidat pe baze internationale în acest secol. Industrializarea tãrilor occidentale este exclusiv izvorâtã din energia, inventivitatea si munca europenilor. De aceea n-a existat nici un evreu care sã fi fondat vreo industrie sau vreo productie. Imperiile petrolului, cãrbunelui, fierului, avioanelor, automobilelor, cãilor ferate, s.a.m.d. au fost toate construite de europeni crestini, ceea ce le-a dat acelor financiari ne-evrei un rãstimp puterea financiarã, astfel încât unii ne-evrei ca J.P. Morgan sau Montagu Norman aveau într-un timp mai mare putere financiarã decât bancherii evrei cu Rothschild în frunte. Atunci a început lupta celor din urmã sã-i elimine si sã-i înlocuiascã pe cei dintâi si sã preia puterea financiarã. Lupta a dus-o grupul lui Rothschild pe plan politic, punând pe slugoii lor din Congresul si din Senatul American sã voteze legi ca taxele de mostenire, sau impozitul progresiv, care-au ruinat familiile vechi de pionieri care au construit America, si-au ruinat si distrus clasa de mijloc. O mare pierdere au suferit-o acele familii de pionieri când au acceptat sã înfiinteze sistemul bãncilor centrale în toate tãrile occidentale. Cel care-a organizat banca centralã în America a fost Paul Warburg, membru al unei puternici familii de bancheri evrei din Germania.

Grupul lui J.P. Morgan si-a dat seama de succesul bancherilor evrei în revolutia bolsevicã din Rusia si-a finantat imediat armata albã contrarevolutionarã a amiralului Colceac. În Germania bancherii evrei au înfiintat si finantat partidul comunist si atunci rivalii lor de pe Wall

Street, desi ostili nationalismului german, s-au hotărât sã-l finanteze si sã-l aducã la putere pe Hitler. Singura iesire din impasul în care s-au bãgat când au acceptat sã formeze împreunã cu bancherii evrei bãncile private nationale centrale a fost pentru bancherii din constelatia lui J.P. Morgan sã se bage si mai adânc în murdãria în care-au acceptat sã intre si sã finanteze armate si sã pornească rãzboaie - în speranta cã tabãra lor va învinge. Cãci de-acum bancherii ne-evrei erau bãgati în aceeasi mocirlã si se întreceau cu bancherii evrei în astfel de tranzactii, abandonând total orice pozitie moralã în actiunile lor. Singurul care a spus cinstit lucrurilor pe nume si care a actionat cinstit a fost Henry Ford, care si-a fãcut averea prin propriul talent si nu era vândut nimãnui.

Astfel, o tabãrã pe Wall Street sprijinea puterea lui Hitler si cãuta sã împiedice distrugerea lui, în timp ce cealaltă tabărã, cea evreiască, înfãptuise revolutia bolsevică în Rusia si încercase s-o înfãptuiască si-n Germania si alte tãri europene.

Cu acest tablou în minte se poate face luminã în hãtisul de informatii oferite de Sutton. Faptul cã tabãra bancherilor evrei a smuls frânele puterii financiare din mâinile familiilor de pionieri care-au construit economia americanã si i-au eliminat pe acestia din urmã se reflectă în absolut toate domeniile vietii, de la cãrtile cu desene pentru copii mici si moda în îmbrăcăminte si coafurã, până la ideologia si filozofia cu care sunt îndoctrinati tinerii în scoli si universităti. Această schimbare în esalonul de la vârful piramidei puterii a fost flagrant vizibilã când la pensionarea Dr-lui Nicholas Murray Butler, presedintele Universitătii Columbia, care este creatia lui Morgan, acesta n-a mai avut puterea sã-l numească pe viitorul presedinte. Dr. Butler a caracterizat atunci foarte bine momentul, spunând: "Sunt trei clase de oameni pe lume: un grup foarte mic care face istoria si tot ce se-ntâmplã, un grup putin mai mare care vede ce se-ntâmplă si masele imense care habar n-au niciodată de ce se-ntâmplă."

În cele trei cãrti ale sale, Sutton atribuie toate actiunile fãcute de financiarii de pe Wall Street unui singur grup din acei financiari si anume grupului care pierduse puterea si nu mai putea face nimic; pe aceia Sutton îi numeste distrugãtorii si provocatorii de rãzboaie, zicând cã motivul lor era profitul, nicidecum ideologia. Sutton ascunde cu grijã actiunile taberei evreiesti de pe Wall Street care le smulseserã acelor financiari puterea din mânã, pentru ca să nu-i supere pe cei ce cu adevărat detin puterea azi. El îsi bate joc de "istoricii amatori"; dar acestia oferã o imagine mai putin distorsionatã.

2. ISTORICII AMATORI.

Sunt oare James Pool si sora lui Suzanne, autorii cãrtii *Who Financed Hitler*, naivi sau foarte vicleni? James Pool, specialist în investitii si sora lui, studentã, au fost aplaudati de criticã la aparitia cãrtii lor în ziarele stabilimentului, chiar în magazine ca *The New Yorker*. Cartea lor începe cu o prefatã în care se vorbeste despre Hitler si despre antisemitism într-un ton "pe linie" folosindu-se cuvintele si sentimentele aprobate de cenzurã. Dar apoi în cele 500 de pagini care urmeazã lucrurile sunt prezentate veridic si cu dovezi - ceea ce nu mai e pe linia stabilimentului. De exemplu, vorbind (pe 45 de pagini) despre simpatia pe care-o avea Henry Ford pentru Hitler (pe care Ford însusi n-o ascundea deloc), fratii Pool aratã si de ce avea Ford acele pãreri: cum dupã ce a construit prin munca si prin geniul lui industria Ford, financiarii evrei s-au aliat ca sã-i smulgã din mânã tot ce realizase, fortându-l sã accepte împrumuturi înrobitoare care sã-l deposedeze de absolut tot ce construise si lansând o campanie de calomnie si distrugere publicã si financiarã împotriva lui. Fratii Pool reproduc (cu naivitate sau cu viclenie) lupta înversunatã a lui Henry Ford împotriva haitei care s-a nãpustit asupra lui ca sã-l despoaie de rodul muncii lui, arãtând cum a scãpat din ghearele bancherilor evrei de pe Wall Street prin sacrificii materiale eroice si dând citate din spusele lui Ford de tipul: "De câte ori ceva nu e bine îi gãsesti pe evrei ... Evreul e un intermediar care nu munceste ca sã producã ceva ci ca sã profite de pe urma celor care-au produs ceva." Scriu fratii Pool: "Ford zicea cã omul trebuie sã fie lãsat sã ia de la societate atâta cât a contribuit la societate; dacã nu contribuie nimic, atunci nici sã nu profite cu

nimic. El vedea în America un ’element sinistru care constã din intermediari evrei al cãror unic scop este sã smulgã bani’ ... În ziarul lui *The Dearborn Independent* Ford scrie cã evreul ’nu este legat de rodul muncii lui fiindcã nu munceste si nu are roade; el face gheseft cu lucrurile produse de altii si le apreciazã doar în mãsura în care îi aduc profit.’" În revolutia bolsevicã din Noiembrie 1918 din Germania care a dus la prãbusirea Germaniei în primul rãzboi mondial Ford vedea propria lui istorie reeditatã: atacul evreiesc pentru cucerirea puterii.

Fratii Pool stiu cã nici o perioadã din istorie nu apare într-un vid ci creste din cele ce i-au premers; de aceea când discutã victoria national-socialismului aratã cum Germania a fost despuiatã, mutilatã si jefuitã atât de drastic prin tratatul de la Versailles din 1919 încât multi demnitari germani au demisionat, neputând semna un tratat atât de nedrept si distrugãtor, care rãpea Germaniei vaste teritorii pur germane cu 6 milioane de nemti, peste 65% din rezervele ei de minereu, 45% din rezervele de cãrbune, 72% din zinc, 12% din principalele terenuri agricole, toate coloniile si posibilitatea de a se redresa comercial, impunându-i în acelasi timp sã plãteascã "despãgubiri" de rãzboi învingãtorilor. Fratii Pool se întreabã: "oare au vrut sã elimine militarismul german, sau au vrut sã distrugã economia Germaniei si s-o elimine de pe pietele lumii? Rãspunsul îl vedem când examinãm ce-au fãcut cu flota germanã ... cãci aliatii au rãpit Germaniei nu numai flota de rãzboi ci absolut toate vapoarele de pasageri si întreaga flotã comercialã ..." Fratii Pool îl citeazã pe economistul american Ludwell Denny care aratã cã motivul pentru care Anglia a intentat rãzboi Germaniei a fost dorinta Angliei de-a elimina concurenta germanã.

Fratii Pool aratã cum Thyssen, Krupp, Kirkdorrf, cei care-au construit industria germanã "stãteau imobili si vedeau cum munca a generatii de creatori era distrusã în mod dement. Uzinele au fost închise si-a început demolarea. Era o poveste de groazã. În cãldura verii anului 1920, muncitorii au fost fortati sã-si distrugã mijloacele de supravietuire ... Nimeni nu scotea o vorbã. Inginerii aliatilor se plimbau prin ateliere si însemnau cu cretã coloratã masinile, sculele si uneltele care erau cãrate în tãrile lor. Dupã ce-au ridicat toatã prada, a început demolarea cu dinamitã ..." Dacã n-ar fi fost distrusã industria si economia Germaniei poporul german n-ar fi acceptat dictatura unui singur om si-a unui singur partid. Fratii Pool aratã ce ascund cu grijã toti istoricii stabilimentului: cã poporul german a avut de ales doar între douã forme de totalitarism: cel nazist si cel comunist. Desi ei nu aratã cine-i finanta pe comunisti, ei aratã cã comunistii au fost finantati din belsug în Germania si cã au provocat incidente violente si terorism bine organizat împotriva cãruia si-a ridicat Hitler unitãtile lui de SS. Un citat inclus în carte din Fritz Thyssen, industrias scãpat din mâinile unei bande armate de teroristi bolsevici care l-au rãpit de-acasã cu intentia de-al ucide, explicã de ce a avut national socialismul succes: "Am trãit toatã viata între muncitori. Tatãl meu a muncit alãturi de ei de la începutul carierei sale. Niciodatã muncitorii din fabrica noastrã nu ne-au fost câtusi de putin ostili, nu ne-au urât niciodatã ... toatã dezordinea si toatã violenta au fost cauzate totdeauna de strãini," de agitatori politici finantati si importati de la Moscova, zice Thyssen, ca "Radek ... Levine .... Axelred ... acestia erau cei care cauzau rãzmeritele si asasinatele."

Toti revolutionarii pe care i-a cunoscut si i-a mentionat Thyssen erau evrei.

Nu numai marii industriasi ca Thyssen, Kirkdorf si Stinnes i-au identificat pe evrei ca autorii suferintelor tãrii si neamului lor. Si masele largi de tãrani si fermieri vedeau aceasta. Fratii Pool scriu: "Evreii erau intermediari în multe comunitãti agrare germane. De obicei ei fãceau gheseft cu vite sau tineau prãvãlii. Dar erau cãmãtari si tãranii îi urau atunci când, dupã o perioadã de greutãti, de exemplu dupã o recoltã rea, trebuiau sã accepte împrumuturi cu dobânzi ridicate ca sã supravietuiascã." Citim despre "familii izgonite de pe pãmântul pe care ei si strãmosii lor l-au muncit de 300 de ani" de cãtre cãmãtarii evrei care niciodatã nu duceau lipsã de fonduri. Fratii Pool îsi împãneazã cartea cu numeroase povesti adevãrate despre suferintele îndurate de poporul german dupã primul rãzboi mondial care aduc o notã personalã si dau viatã naratiunii. Ei aratã cum familiile din clasa de mijloc care au economisit pentru bãtrânete s-au vãzut ruinate si reduse la foamete prin devalorizarea monedei, cum speculanti înarmati cu valutã strãinã au smuls din mâinile proprietarilor averi imobiliare pe preturi de nimica, cum o treime

din populatie soma si o mare parte aveau doar jumãtãti de slujbe si cum în iarna grea a anului 1931-32 un frig nãpraznic a lovit tara unde aproape nimeni nu-si mai putea cumpãra haine cãlduroase sau cãrbune pentru încãlzit. "Hitler", aratã fratii Pool, "a fost unul dintre putinii politicieni care au identificat inflatia drept arma prin care e jefuitã clasa de mijloc de economiile ei pentru bãtrânete" - cãci doar clasa de mijloc rezista si atunci, ca si acum, împotriva totalitarismului marxist.

Nu numai Henry Ford avea întelegere pentru motivele care-l îndemnau pe Hitler. L-au sprijinit, dacã nu financiar, cel putin moral si Lordul Rothermere, în ziarul sãu *The Daily Mail* si Oswald Mosley, cu *Uniunea Fascistilor Britanici* si Montagu Norman, presedintele Bãncii Angliei, despre care nu se poate dovedi cã l-a ajutat pe Hitler cu bani dar l-a ajutat creându-i legãturi. Altii prieteni ai lui Hitler în Anglia erau Lordul Sydenham, autorul cãrtii *The Jewish World Problem*; Ducele de Northumberland, care avea multe actiuni ale ziarului The Morning Post; Geoffrey Dawson, editor la Times; ducele de Windsor, care fusese regele Edward III înainte de abdicare; Sir Henri Deterding, capul firmei Anglo-Olandeze Shell. Edward III fusese silit sã abdice, nu pentru cã dorea sã se-nsoare cu o americancã divortatã, cum zice legenda, ci pentru cã era pro-german. Dar acesti simpatizanti nu i-au dat bani lui Hitler.

Cine l-a finantat pe Hitler? Foarte putini bani a primit de la industriasii germani speriati de comunism; unele sume le-a primit de la femei bogate fascinate de talentul sãu oratoric, ca sotia lui Bechstein, fabricantul de piane; dar cea mai mare parte a fondurilor Hitler le-a primit de la masele poporului german, sub formã de cotizatie de partid si sub formã de prestare de servicii. Peter Drucker, economist american, scrie: "Sprijinul decisiv [Hitler] l-a primit de la pãtura de jos a clasei mijlocii, de la muncitori si tãrani, care fuseserã cel mai rãu loviti ... cel putin trei sferturi din fonduri proveneau din cotizatii, chiar si dupã 1930 ... si de la biletele de intrare la adunãri, de unde clasele de sus lipseau totdeauna."

3. ISTORIA PE SCURT

Cele ce-au avut loc în Germania între 1918 si 1932 nu constituie o dramã individualã ci un episod într-o tragedie mai amplã care include revolutia bolsevicã din Rusia, despuierea natiunilor europene de coloniile lor si instaurarea unui parlament mondial nelegitim sub forma Natiunilor Unite. Aceastã tragedie se apropie azi de deznodãmântul fatal. Privitã în aceastã perspectivã mai largã, istoria scrisã de fratii Pool devine clarã, cãci toate evenimentele secolului nostru sunt legate între ele. Pe scurt:

În secolul trecut capitalismul financiar era concentrat pe scarã nationalã în constelatii din diverse tãri care concurau între ele si a cãror rivalitate industrialã si economicã a dezlãntuit primul rãzboi mondial si lupta pentru posesiunile coloniale de la sfârsitul secolului trecut. Dar la începutul acestui secol dinastiile de bancheri Rothschild, Baring, Erlanger, Schroder, Seligman, Speyers, Mirabaud, Mallet, Warburg, Oppenheimer, Schiff etc. care preluaserã puterea financiarã în constelatiile bancare nationale s-au unit peste granitele nationale si-au produs o schimbare radicalã creând un sistem financiar international unitar pe care intentioneazã sã-l tinã sub cãlcâiul lor.

Aceastã schimbare radicalã în finante a produs o schimbare radicalã în politicã, cãci puterea financiarã internationalistã nu poate tolera autonomia si suveranitatea nationalã politicã.

În acest tablou, sionismul este nationalismul sovin al celor care detin puterea financiarã la cel mai înalt nivel si comunismul este arma ucigasã folositã pentru distrugerea celorlalte nationalisme; acestea douã sunt cele douã aspecte ale luptei politice pe plan mondial care a creat azi conflicte ce n-au mai existat vreodatã în istoria omenirii.

Toate schimbãrile majore care-au apãrut în secolul nostru devin inteligibile dacã se cunosc aspiratiile politice ale celor ce controleazã finantele pe plan international. Toate luptele zilelor noastre, lupta lui Ford pentru a-si pãstra compania pe care el a creat-o, lupta lui Montagu Norman sau Geoffrey Dawson pentru a pãstra integritatea nationalã a capitalismului britanic, lupta lui Henri Deterding pentru a pãstra în mâinile fondatorilor englezi si olandezi compania

Shell, sau lupta Germaniei împotriva invaziei bolsevismului dinafarã, sunt parte din lupta civilizatiei occidentale împotriva inamicului infiltrat din exterior care-i aduce moartea.

CAPITOLUL 6: ANALIZA "ANTISEMITISMULUI"

Capitolul începe cu un citat din cartea lui Alfred M. Lilienthal *The Other Side of the Coin*. Scrie Lilienthal: "Este semnificativ faptul cã puternica si bogata comunitate evreiascã din America n-a fost în stare sã studieze niciodatã în mod obiectiv si stiintific cauzele antisemitismului. Nici conducãtorii religiosi si nici conducãtorii laici ai numeroaselor organizatii evreiesti nu vor sã scape din mâini aceastã armã puternicã. Dacã ar permite sã disparã prejudecata, si-ar pierde credinciosii ... Asta e conspiratia rabinatului, a nationalistilor evrei si a celorlalti conducãtori ai evreilor organizati, ca sã mentinã permanent prejudecãtile."

Antisemitismul este cea mai puternicã si mai periculoasã minciunã, în mod special periculoasã acum, când e folositã pentru a împiedeca popoarele occidentale sã vadã cum sunt mânate de la spate în tarcul "Noii Ordini Mondiale," si mai puternicã decât orice, cãci e sustinutã de o retea mondialã de organizatii care dispun de resurse nelimitate.

Aceastã minciunã giganticã este folositã în suprimarea informatiilor si în lichidarea oricãrei încercãri de a studia sau discuta în mod obiectiv o multime de probleme, dintre care cea mai importantã e ce se-ntâmplã în Orientul Mijlociu, unde expansiunea statului Israel creazã repercusiuni extrem de alarmante.

Dr. Alfred M. Lilienthal, istoric evreu care vede pericolul sionismului, scrie în cartea sa *The Zionist Connection*: "Cu ajutorul mass-mediei plecate si supuse, oricine criticã Israelul sau politica Statelor Unite de a pune interesele Israelului mai presus de propriul interes, este ponegrit de parcã ar fi reîncarnarea lui Hitler ... Cei care au îndrãznit sã rupã tãcerea impusã au plãtit din greu pentru curajul lor de a se folosi de dreptul democratic pe care credeau cã-l au". Lista victimelor care au fost astfel persecutate include pe rabinul Elmer Berger, Dr. Arnold Toynbee, Senatorul Fulbright, James Forrestal, Secretar al Apãrãrii, care a murit zdrobit de caldarâm dupã ce a cãzut, sau mai degrabã a fost aruncat, pe fereastra spitalului unde era internat; apoi pe Moshe Menuhin, tatãl celebrului violonist, autoarea Dorothy Thompson, contele Folke Bernadotte, emisarul ONU asasinat la Ierusalim, generalul Charles de Gaulle, profesorii William Burrows de la Yale si Ernest Hocking de la Harvard. La aceste victime citate de Dr. Lilienthal se pot adãuga mii de alte nume, ca Ernest Bevin, fost Secretar al Afacerilor Externe britanic, filozoful Bertrand Russell, antropologul Arthur Keith, Douglas Reed, scriitor, generalul de brigadã Sir John Glubb, generalul suedez Carl von Horn si Alexandru Soljenitân, scriitor. Acuzate de "antisemitism", aceste victime au suferit, aratã Dr. Lilienthal, "urmãriri, hãrtuieli, calomnii, confruntãri menite sã-i umileascã, li s-a luat dreptul la libera exprimare, ... acestea sunt câteva din tehnicile de bazã ale organizatiilor sioniste 'umanitare', de 'apãrare' ..." Organizatiile care practicã aceste tactici sunt conduse de Liga Evreiascã împotrive Defãimãrii, pe scurt ADL [The Anti-Defamation League], care avea în 1974 un buget anual de 7,4 milioane de dolari, avea 28 de birouri regionale si avea 300 de salariati. Fiecare birou regional are un comitet compus din "conducãtorii si cetãtenii de vazã din localitate." Organizatia aceasta este copiatã în fiecare tarã din occident si exercitã "presiuni enorme, chiar de domeniul santajului", ne spune Dr. Lilienthal.

Acuzatia de antisemitism este o minciunã care nu întâmpinã nici un fel de rezistentã pentru cã este o minciunã care mimeazã adevãrul în mod foarte eficace, întorcându-l pe dos, exact asa cum mânusa stângã este imaginea identicã dar întoarsã pe dos a mânusii drepte. Cãci ceea ce se numeste "antisemitism" de fapt este o manifestatie a anticrestinismului. Acest truc de întoarcere pe dos a adevãrului este bine cunoscut marxism-leninismului, unde popoarele înrobite erau obligate sã slãveascã eliberarea lor si asa mai departe.

Cãci ce-i supãrã cel mai rãu pe sionisti nu este faptul cã crestinii, goimii, îi tin deoparte pe evrei, ci dimpotrivã, faptul cã sunt dispusi sã-i primeascã si sã-i asimileze pe evrei. Isi Leibler, presedintele Consiliului Executiv al Evreilor din Australia, zice: "Principala amenintare

care planeazã asupra supravietuirii noastre este pierderea crescândã ce-o suferim datoritã cãsãtoriilor mixte si asimilãrii noastre ... aproape toti tinerii nostri merg la universitate ... lucru bine venit dar pe de altã parte lucru care favorizeazã asimilarea, cãci universitãtile niciodatã n-au acceptat separarea în grupuri religioase, etnice si separatiste" (*The Australian Jewish Times*, 30 Decembrie 1979). Leibler recomandã intensificarea cresterii copiilor evrei în spirit separatist.

Toti conducãtorii evreimii se tem ca si Leibler de efectul generozitãtii si liberalismului cu care-i acceptã crestinii pe evrei. Citãm la-ntâmplare: Howard Morely Sachar scrie în *The Course of Modern Jewish History*: "Nationalismul evreiesc ... a fost reactia la pericolul asimilãrii. .. de aceea Yehiel Michel Pines si Zeev Wolf Jawitz au reînviat felul de trai al gheto-ului..." Dr. Joseph Kastein, unul dintre cei mai celebri istorici ai evreilor, zice: "Sã nu uitãm marea învãtãturã a istoriei noastre cã antisemitismul nu e o problemã pentru evrei ci pentru ceilalti" (*History and Destiny of the Jews*). Louis Golding scrie si el: "Antisemitismul nu e o problemã pentru evrei ci pentru ceilalti" (*The Jewish Problem*).

Astfel, rasismul practicat de evrei pe ascuns, provoacã o reactie la "ceilalti" pe care-i lezeazã si replica celor lezati e apoi condamnatã sub numele de "antisemitism." Antropologul Sir Arthur Keith aratã: "Trebuie sã mentionãm o altã caracteristicã rasialã a evreilor. Ei au un ’dublu cod’ de comportare: fatã de ai lor au un cod (de prietenie) si fatã de toti ceilalti un altul (de dusmãnie). Am vãzut cã existenta unui ’dublu cod de comportare’ este un indiciu cã se naste o rasã." Savantul evreu Bernard Lazare scrie: "Deoarece dusmanii evreilor apartin la rase diferite si trãiesc departe unii de altii, sub legi diferite si guvernati de principii diferite, deoarece au obiceiuri diferite si sunt diferiti ca mentalitate unii de ceilalti, astfel încât nu este posibil sã judece la fel despre nici un subiect, trebuie cã cauza antisemitismului a fost din totdeauna ceva inerent Israelului si nu ceva extern" (*Anti-Semitism*).

Iatã-i deci pe egalitarii fanatici si intelectualii stângisti din occident cum promovând cu fervoare crezul lor egalitar au promovat de fapt ca stãpâni ai tuturor pe cei mai fanatici rasisti si separatisti care-si asumã suprematia asupra celorlalti. "Intelighentia progresistã" viseazã c-a instaurat o lume fãrã rase si nationalitãti în care domneste pacea si buna întelegere între toti oamenii-cetãteni ai universului, în timp ce evreii, colegii lor în opera de distrugere a nationalitãtilor, o fac pentru a realiza triumful rasei lor asupra masei amorfe de sclavi la care-au fost redusi ceilalti. Dr. Nahum Goldman scrie cu uimitoare sinceritate: "Noi suntem cei mai separatisti dar si cei mai universalisti oameni din lume" (*The Jewish Paradox*) si continuã arãtând cã separatismul e pentru "noi, evreii", iar universalismul e pentru "ãilalti".

Cea mai bunã descriere a metodelor folosite pentru a distruge vitalitatea, independenta, creativitatea si constiinta nationalã a popoarelor de goimi o dau *Protocoalele Înteleptilor Sionului*. Aratã aceste protocoale cã un factor major în distrugerea planificatã a culturii care cauzeazã decãderea natiunilor, este falsificarea disciplinelor academice care studiazã omul, adicã antropologia, psihologia, etnologia, genetica umanã, stiinta politicii si istoria. Cel mai frapant exemplu îl oferã psihologia: Dr. Thomas Sasz aratã cum anti-crestinismul lui Freud stã la baza tiradelor lui împotriva religiei crestine si devotamentului lui pentru sionism: "Imaginea ce-o are publicul despre Freud ca un iluminat, emancipat, nereligios, care a ’descoperit’ cu ajutorul psihanalizei cã religia e o boalã mintalã, e o gogoritã ... din primele zile a sprijinit sionismul; îl cunostea si-l respecta pe Herzl; ... fiul lui era membru al organizatiei sioniste Kadimah, unde el însusi era membru de onoare" (*The Myth of Psuchotherapy*). Dr. Sasz aratã apoi cum imaginea ce-o avea publicul pe-atunci despre evrei ca "liberali, progresisti, oameni de stiintã" fãcea ca orice crestin ridica obiectiuni la freudianism sã fie acuzat de antisemitism. De aceea criticile evreilor l-au supãrat pe Freud cel mai mult, ca cele ale lui Karl Kraus, care-a zis cã "psihanaliza e o boalã pe care pretinde c-o trateazã", sau ale lui Theodor Lessing, alt scriitor evreu care-a zis cã "psihanaliza e o monstruozitate a spiritului evreiesc". Dr. Sasz, el însusi evreu si profesor de Psihiatrie la Universitatea din New York, aratã cum avocatii lui Freud acuzau de antisemitism pe orice crestin care demonstra cã freudianismul este nu atât o stiintã cât o activitate evreiascã, sau cã, asa cum îl practicã Freud si ciracii lui, e o practicã imoralã si urâtã. Când însã un evreu aducea aceste critici, atunci se pretindea cã sunt o dovadã de slãbiciunea mintii lui sau de faptul

cã suferea de un complex evreiesc de urã împotriva lui însusi. Cum mahomedani nu erau la Viena si dacã erau nu le pãsa de Freud, nimeni n-a putut evalua în mod stiintific freudianismul, aratã Dr. Sasz.

Remarca Dr-lui Sasz cã freudianismul n-are nimic de-a face cu stiinta, doar cu evreimea, se aplicã si la alte doctrine "stiintifice", ca de exemplu la antropologia lui Franz Boas care pretinde cã nu existã diferente psihice între rase în ciuda diferentelor fizice evidente. Toti promotorii acestei antropologii egalitare sunt evrei: Boas (pãrinti evrei din Rusia), Ruth Benedict (din New York, profesoarã la Columbia University), Isador Chein (New York, staroste la Curtea Supremã în desegregarea rasialã), Theodosius Dobjanski (din Rusia, profesor de Zoologie la Columbia University), Melville Herscovici (profesor de Antropologie la Northwestern University), Otto Klineberg (lector de antropologie si psihologie la Columbia University), Ashley Montagu (nume schimbat, profesor de Antropologie la Rutgers University), Gene Weltfish (lector de Antropologie la Columbia University) si asa mai departe. Savantii crestini care încearcã sã-l combatã pe Boas n-o pot face, cãci ei trateazã cu curtoazie academicã si argumenteazã pe tãrâm stiintific, iar Boas si ciracii lui trateazã de pe pozitiile militante ale politicii sionismului de distrugere a culturii si identitãtii tuturor ne-evreilor si de promovare ca unicã stãpânã supremã a rasei evreiesti în mod riguros pãstratã purã si separatã. De aceea imediat ce un savant adevãrat încearcã sã aducã date si fapte, scoala lui Boas explodeazã cu invective ca "rasisti", "fascisti", "nazisti" si chiar "dementi", împotriva argumentelor stiintifice ale oponentilor.

Exact la fel se-ntâmplã cu istoricii care scriu despre cel de-al doilea rãzboi mondial: povestea cu cei 6 milioane de evrei chipurile gazati de nemti nu e un fapt istoric ci o afirmatie ce apartine ideii nationale evreiesti; de aceea nu se permite analizarea stiintificã a acestei legende si invectivele cu care li se pune pumnul în gurã cercetãtorilor cinstiti sunt însotite uneori de violentã fizicã.

Azi sunt intimidati si terorizati mai ales crestinii, iar în trecut când conducerea evreiascã era mai putin atotputernicã erau intimidati si terorizati evreii pentru a-i mentine solidari în grup compact. Bernard Lazare scrie cã evreii moderni nu mai stiu ce-nseamnã ritualurile religioase iar iudaismul rabinic e, zice el, "o religie a rationalismului." "Constiinta nationalã", zice el, nu religia, îi tine pe evrei uniti; evreul n-are religie, e chiar ateu, zice Lazare, "dar tot evreu rãmâne cãci crede în rasa lui." Citate similare se pot aduce din alti scriitori evrei.

În momentul de fatã patima care-i tine pe evrei strâns uniti nu mai e teama de ceilalti ci lãcomia pentru bunurile celorlalti. Bernard Lazare se laudã cu asta: "Evreul care e personal mai dotat decât ceilalti concurenti îsi sporeste avantajul fiind strâns unit cu ai lui ... si astfel puterile lor sporesc actionând în comun." Dar cum e evreul personal mai dotat decât ceilalti concurenti? Boris Pasternak, evreu si el, a remarcat cã numai mediocritãtile îsi cautã avantajul organizându-se în blocuri pentru a elimina competitia - si conducãtorii evreimii l-au atacat imediat pentru cã este "un evreu antisemit."

Astfel în societatea burghezã contemporanã unde numai averea personalã conteazã evreii au monopolizat afacerile, profesiunile si politica, iar goimii s-au asternut supusi la picioarele lor cersind fiecare avantaje personale.

Cum se poate remedia decãderea societãtii? În primul rând prin întelegerea exactã a stãrii de lucruri, prin evitarea unei reactii emotionale dictate de lozinci. Chiar Isi Leibler, citat mai sus, ne dã rãspunsul: prin o mai mare asimilare a acestui element separatist si distrugãtor. Cãci cu cât e mai asimilat cu atâta e mai putin distrugãtor; asimilarea e pericolul lui si salvarea celorlalti.

În al doilea rând natiunile trebuie sã stie cum actioneazã "dublul cod moral" si sã nu-l practice dar nici sã nu-i cadã victime. Grupul separatist si distrugãtor trebuie asimilat prin curtoazie si dreptate, dar nimeni nu trebuie sã cadã victimã minciunilor si propagandei. De douã mii de ani am vãzut cã asa-zisul antisemitism este de fapt reactia la anticrestinism; dar am vãzut si cã gloata înfuriatã si violentã nu face nimic bun si nu rezolvã problema. Nu trebuie sã uitãm însã cã acuza mincinoasã de antisemitism este arma chimicã cu care-si paralizeazã victima fortele care împing natiunile spre catastrofa globalã.

CAPITOLUL 7: ISTORIOGRAFIA EVREIASCÃ

Un exemplu excelent este cartea Dr-lui Gideon Shimoni, lector de Ebraism Contemporan la Universitatea Ebraicã din Ierusalim *Jews and Zionism: the South African Experience 1910-1967* (Oxford University Press: Cape Town, 1980). Scrisã pentru evrei, cartea aratã istoria Africii de Sud în ultimii 60 de ani din punctul de vedere exclusiv al intereselor unei fractiuni minuscule a populatiei; iar în cele 364 de pagini ale cãrtii nu existã nici un cuvânt de interes sau milã pentru imensa majoritate a oamenilor de-acolo, decât atunci când pot fi folositi în interesul evreilor. Zice Henry L. Feingold, profesor de Istorie la Universitatea din New York: "Oare au evreii ceva idiosincretic ... care rezistã studiului si uneltelor cercetãrii moderne?" (Special Interest Report publicat de Consiliul American pentru Iudaism, August 1982). Rãspunsul i-l dã istoriograful evreu de limbã francezã James Darmesteter, care spune: "Nu toti cei care cerceteazã [istoria religiilor] ajung la asa un grad de seninã impartialitate încât sã studieze faptele doar pentru a le întelege, astfel încât gândirea lor sã fie la un nivel care sã nu le permitã sã tragã concluzii dictate a priori de prejudecãti efemere ale politicii, ale credintei religioase, sau ale metafizicii" (*Camp d'Oeuil sur l'Histoire du Peuple Juif*, Paris, 1892). Pentru care James Darmsteter a fost declarat de cãtre Richard J.H. Gottheil cã nu este evreu adevãrat ci este un "francez de rasã evreiascã" (Zionism). Deci poti fi sau istoric evreu sau istoric cu respect pentru fapte si adevãr, dar nu amândouã deodatã.

Asta nu înseamnã cã toti istoricii care nu sunt evrei au scris istorii care respectã faptele si adevãrul; de fapt, o foarte micã parte din scrierile istorice respectã faptele si adevãrul. Cãci istoria o scriu învingãtorii care prezintã faptele în spre lauda si folosul lor. Tot asa cum cenzureazã si dicteazã ce se publicã si se stie despre evenimentele contemporane, detinãtorii puterii cenzureazã ce se stie si se publicã despre trecut. Totusi existã diferente între istoria scrisã de evrei si cea scrisã de ceilalti. Diferenta principalã o constituie subiectul, care în primul caz este exclusiv despre comunitatea evreiascã si nu are nici o legãturã cu viata maselor de oameni ale natiunilor-gazdã. Cuvintele folosite sunt uneori necunoscute publicului larg în orice limbã e scrisã istoria, cãci sunt termeni legati de politica si ritualurile sionului care nu apar în dictionare.

Desi foarte multe cãrti de istorie scrise de ne-evrei nu respectã faptele si adevãrul, existã si cãrti care le respectã. Astfel, în timp ce istoriografia pe linie din Marea Britanie turna în urechile publicului minciunile nerusinate ale guvernului britanic despre rãzboiul burilor din Africa de Sud, cartea lui J.A. Hobson *The War in South Africa* (James Nisbet, London, 1900), sau a lui Thomas Pakenham *The Boer War* (Jonathan Ball and Weidenfeld & Nicholson), sau autobiografia locotenent-generalului Sir William Butler (Constable, London, 1912) sunt veridice. Adevãrul mai strãbate la ivealã în istoriografia ne-evreiascã, chiar dacã o face târziu, când, vorba Lordului Acton, "pe nimeni nu-l mai serveste suprimarea acelui adevãr." Dar în toatã istoriografia evreiascã nu existã de-a lungul secolelor nici o singurã paginã care sã nu fie total pusã în slujba unei conceptii foarte înguste si atotputernice despre interesul national al evreilor si adesea promovarea acestui interes este însotitã de blesteme si invective adresate acelor istoriografi evrei care au încercat sã reconcilieze interesele morale ale evreilor cu cele ale celorlalti oameni; unul dintre evreii cei mai înversunat blestemati de cãtre evrei a fost filozoful Baruch Spinoza.

O astfel de încercare de reconciliere a fãcut Moses Maimonides, nãscut la Cordova în 1135, pe vremea când acolo se afla centrul talmudic, centrul politicii nationale evreiesti. El a scris: "Nu e voie sã înseli pe nimeni în afaceri. Iudaicii si ne-iudaicii trebuie tratati la fel ... Cei care-si închipuie cã e voie sã-i înseli pe goimi gresesc din ignorantã ... Atotputernicul nu vede cu ochi buni înselãciunea, duplicitatea, amãgirea, tragerea pe sfoarã a goimilor cãci 'toti cei care fac nedreptãti sunt urâti în ochii Domnului Dumnezeul tãu'". Pentru aceste cuvinte rabinii talmudici ai comunitãtii evreiesti au pretins Inchizitiei spaniole sã-l condamne pe Moses Maimonides, zicând: "Dacã vã curãtati de ereticii vostri, trebuie sã-i curãtati si pe ai nostri" (vezi Douglas

Reed, *The Controversy of Zion*). Recent, Dr. Alfred Lilienthal, renumit savant evreu si autorul cãrtii The Zionist Connection, a fost excomunicat de cãtre ierarhia evreiascã din Statele Unite.

Natiunea evreiascã, care nu mai are nici o identitate religioasã cãci chiar si istoriografii evrei recunosc cã religia nu mai joacã nici un rol si care nu are teritoriu national cãci trãieste împrãstiatã pe teritoriile nationale ale ne-evreilor, este strâns unitã datoritã politicii stringente de separare de ceilalti oameni si deghizare de ochii lumii. Separatismul si secretul vietii nationale evreiesti face adevãrata ei cunoastere istoricã foarte grea.

O mare parte din cartea lui Shimoni e dedicatã luptei dintre sionism, care e o ideologie nationalã nereligioasã si iudaism. Printre iudaisti era Reverendul A.P. Bender din Cape Town, care zicea cã cucerirea "tãrii fãgãduintei" promise de Iehova lui Moise o va face Dumnezeu si cã sionismul e o iluzie, iar evreii ar face mai bine sã trãiascã în pace pe pãmânturile pe care se aflã. Dar sionismul fãcea mari progrese în Africa de Sud, unde, zice Shimoni, era mult mai puternic decât în Marea Britanie sau America si unde generatii de tineri evrei au fost crescuti în sionism si nimic altceva. Cartea lui Shimoni are un ton total lipsit de religiozitate si demonstreazã clar cã evreii care trãiesc în sânul natiunilor occidentale sunt o organizatie politicã foarte bine închegatã strãinã intereselor nationale locale si integratã la nivel international ca o natiune separatã de toate celelalte cu interese nationale si valori total diferite si despãrtite de ale gazdelor. Nicãieri în cartea lui Shimoni nu se spune cã evreii considerã Israelul ca fiind patria mamã în care doresc sã se întoarcã; aceastã poveste despre destinul imaginar al evreilor este aproape exclusiv servitã crestinilor. Dr. Alfred Lilienthal aratã cum denominatiile "crestine" evanghelice din interiorul Israelului slujesc cu neprecupetire interesele sioniste (Middle East Perspective, Decembrie 1984).

Pericolul de moarte pentru cultura crestinã îl constituie aceastã natiune supranationalã strãinã natiunilor gazdã care are enormã si decisivã influentã asupra guvernelor tuturor tãrilor gazdã, inclusiv în fosta Uniune Sovieticã (si înainte si dupã schimbarea numelui ei), în toate domeniile, cel economic, cel politic si cel cultural. Cercetãtorilor occidentali le revine sarcina de a prezenta în mod stiintific o istoriografie care a fost în mod riguros ascunsã de ochii natiunilor-gazdã. Aceastã sarcinã este cu atât mai urgentã cu cât evenimentele contemporane din Orientul Mijlociu ating interesele tuturor natiunilor dar deciziile luate favorizeazã numai interesul natiunii evreiesti.

Antropologul Sir Arthur Keith examineazã succint în cartea sa *A New Theory of Human Evolution* fenomenul "antisemitismului" si prezentarea lui este amplu sprijinitã de aproape toate istoriile, biografiile si autobiografiile scrise de evrei de-a lungul secolelor. Scrie Arthur Keith: "evreii duc o luptã continuã împotriva popoarelor în mijlocul cãrora trãiesc". Aceastã luptã este deghizatã în zilele noastre sub masca "luptei pentru pace", asa cum o dezvãluie satiric George Orwell în cartea sa *1984*, unde "inginerii noii societãti" demonstreazã cum "rãzboiul e pace si pacea e rãzboi". Cartea lui Orwell analizeazã una din metodele cu care elita subjugã si conduce masele. E bine cunoscutã de toti cei care-au trãit sub comunism. Dar în afara lagãrului socialist s-au aplicat si se aplicã alte metode în domeniul finantelor pietei "libere", în mass-media, în partidele politice, în sistemul judiciar, în învãtãmânt si în domeniul artelor, metode care includ, dupã cum aratã Shimoni, acte de violentã, de terorism si de revolutie subversivã.

Dr. Shimoni descrie organizarea revolutiei subversive în Africa de Sud de cãtre evrei si nu explicã nici nu justificã nimic, stiind cã cititorii lui, fiind evrei, au prezent în minte contextul interesului national evreiesc pentru care s-a rãsturnat guvernul Africii de Sud. El aratã cã lupta a început în 1950 când guvernul Africii de Sud a introdus legea împotriva comunismului: "Nume evreiesti apãreau tot timpul pe fiecare fatetã a luptei: printre liberalii reformisti; printre radicalii comunisti din opozitie; în curtea cu juri, ca acuzati sau ca avocati ai apãrãrii; pe listele celor cãrora li s-a interzis activitatea politicã organizatã sau a celor care emigrau ca sã nu fie arestati. Au fost proeminente mai ales în timpul procesului intentat trãdãtorilor asa de vast comentat în ziare... Procesul a-nceput în Decembrie 1956 cu arestarea a 156 de persoane acuzate de trãdare sub formã de conspiratie pentru rãsturnarea statului cu mijloace violente si înlocuirea lui cu un stat bazat pe comunism. Dintre arestati 23 erau albi, mai mult de jumãtate din ei erau evrei."

Shimoni dã numele lor: Yetta Barenblatt, Hymie Barsel, Lionel (Rusty) Bernstein, Leon Levy, Norman Levy, Sydney Shall, Joe Slovo, Ruth (First) Slovo, Sonia Bunting, Lionel Forman, Isaac Horvitch, Ben Turok, Jacqueline Arenstein, Errol Shanley, Dorothy Shanley, adãugând: "capac la toate, într-o fazã a procesului avocatii apãrãrii erau condusi de Israel Maisels, dar seful acuzãrii era nimeni altul decât Oswald Pirow. Juxtapunerea e izbitoare: Maisels, proeminent conducãtor evreu, îi apãrã pe cei acuzati cã vor sã rãstoarne pe suprematistii albi; Pirow, nationalistul extrem africaaner si fost simpatizant nazist, apãrând suprematia albã." Dar cartea lui Shimoni nu pomeneste de nici un conflict între cei care vor sã rãstoarne guvernul cu violentã si restul comunitãtii evreiesti. Aceeasi îngãduintã o aratã comunitatea evreiascã fatã de revolutia sângeroasã din 1963 când la un raid al politiei s-a gãsit în locuinta luxoasã a lui Arthur Goldreich din Rivonia, lângã Johannesburg, aproape toatã conducerea miscãrii revolutionare negre comuniste Umkonto we Sizwe (Lancea natiunii), incluzând, scrie Shimoni, "pe Sisulu si Kathrada, conducãtorii Congresului African si-al Congresului Indian, ambele organizatii interzise, care se ascundeau de politie. Cinci dintre cei arestati erau albi, toti evrei. Erau: Arthur Goldreich, Lionel Bernstein, Hilliard Festenstein, Dennis Goldberg si Bob Hepple".

Dublul rol jucat de comunitatea evreiascã în distrugerea Africii de Sud îl explicã Nathaniel Weyl in cartea sa *Traitor's End*, unde scrie: "Un ingredient si mai important poate a fost rolul conducãtor al evreilor în Africa de Sud în finante, minerit si alte posturi de comandã în economia natiunii pe de o parte si în miscãrile revolutionare si de reformã rasialã pe de alta. De la-nceput evreii au fost în fruntea partidului comunist si-al diferitelor lui fronturi. Tot ei erau si-n fruntea diverselor miscãri care cãutau sã rupã barierele care separau populatia albã de ceilalti." Astfel vedem ciudata contradictie dintre situatia privilegiatã a unei minoritãti etnice bogate si participarea ei covârsitor de mare, enorm de disproportionatã fatã de numãrul membrilor ei printre restul populatiei, în organizatiile subversive care tindeau sã rãstoarne societatea în care prospera. Cartea lui Shimoni si celelalte cãrti adresate exclusiv cititorilor evrei nu explicã acest paradox, care devine explicabil doar prin prisma tezei lui Keith cã natiunea evreiascã se aflã în rãzboi permanent împotriva majoritãtii-gazdã; acest rãzboi permanent este conditia mentinerii acestei natiuni lipsite de religie, limbã natională, sau teritoriu national. Rãzboiul permanent se duce împotriva natiunilor gazdã pentru a le distruge ca natiuni, asigurându-se astfel perpetuarea acelei singure natiuni internationale lipsite de teritoriu si limbã natională, natiunea evreiascã.

Shimoni pleacã de la teza cã antisemitismul nu are nici o justificare, deoarece tot ce fac evreii pentru promovarea intereselor lor de grup trebuie sã fie admis. Antisemitismul, dupã el, este o perversiune moralã descrisã prin cuvintele "rasism" si "intolerantã", asociatã cu ideologii diabolice ca "nazismul" sau "fascismul" si alte forme de regim totalitar, bine înteles în afarã de comunism care e deseori mentionat de Shimoni dar niciodatã cu dezaprobare. Descriind perioada când în Africa de Sud toti albii care erau membri ai partidului comunist erau evrei si Israelul tot timpul vota la ONU împotriva Africii de Sud, Shimoni scrie: "... o organizatie numitã Comitetul Inter-religios Anticomunist ... edita o publicatie bilingvã care dãdea impresia cã existã o legãturã între evrei si comunism. Aducând 'dovezi' luate din propaganda standard neo-nazistã, urmãrea sã arate cum cã comunismul si bolsevismul ar fi fost promovate de evrei. În Africa de Sud aceste insinuãri erau foarte insidioase cãci acest comitet anti-comunist se bucura de auspiciile bisericilor afrikaanere. Protestele Biroului Deputatilor [nostri] n-au avut nici un succes. Ni s-a rãspuns cã în lumina 'marelui procentaj de nume evreiesti printre membrii partidului comunist', comunitatea noastrã evreiascã ar trebui sã-si declare pozitia în 'lupta împotriva comunismului lipsit de Dumnezeu'." Dar evident cã comunitatea evreiascã n-a vrut sã se declare în mod deschis împotriva "comunismului lipsit de Dumnezeu" si nici n-ar fi putut s-o facã, dupã cum n-ar fi putut dovedi cã nu era adevãratã strânsa legãturã dintre comunitatea evreiascã si comunism înainte, în timpul si dupã revolutia bolsevicã. Asa cã Biroului Deputatilor comunitãtii evreiesti nu i-a rãmas decât unica resursã la care recurge în toate cazurile: sã treacã cu indignare la invective. La fel, când la un Simposion International asupra Comunismului de la Pretoria, din 1966, generalul-maior Hendrik van den Bergh, seful politiei din Africa de Sud, a arãtat legãtura dintre evrei si comunism, Biroul Deputatilor n-a putut sã facã nimic altceva decât sã-l atace pe

general cu indignare si sã-i pretindã sã-si retracteze spusele, fãrã sã încerce sã dovedeascã ceea ce nu puteau dovedi si anume cã spusele generalului nu sunt adevãrate si fãrã sã permitã nimãnui sã cerceteze adevãrul.

În occident n-a existat niciodatã si nu existã antisemitism. Popoarele occidentale totdeauna au fost dispuse sã-i asimileze pe evrei si i-au primit cu bratele deschise. De-a lungul secolelor nenumãrati evrei au dispãrut contopiti fiind cu popoarele printre care trãiau; si toti evreii din lume ar dispãrea la fel si-ar îngrosa rândurile natiunilor gazdã dacã nu i-ar opri politica lor de exclusivitate si codul lor de duplicitate moralã cerut de exclusivismul lor. Asa-zisul antisemitism nu este decât reactia celorlalti la refuzul evreilor de a se lãsa acceptati si asimilati si la faptele pe care le comit evreii motivati de acest refuz. Oricine citeste publicatiile evreiesti (foarte putini occidentali o fac) vede clar cã spaima cea mare a conducãtorilor evreimii o constituie asimilarea evreilor, contopirea lor cu natiunile-gazdã. Orice semn cât de mic de ostilitate din partea vreunui ne-evreu este imediat fãcut din tântar armãsar si umflat de sute de mii de ori, la proportii gigantice, cu mari surle si fanfare, pentru a-i tine pe evrei speriati si uniti în ghetoul lor spiritual si pentru a-i face sã le treacã gustul pentru prietenia cu natiunile gazdã. O consecintã a acestui fapt care ar fi ridicolã dacã n-ar fi tragicã este sentimentul de vinovãtie pe care-l au multi goimi pentru "crimele" pe care ei chipurile le comit împotriva evreilor fãrã sã stie - când aceste crime nu existã si nu se pot dovedi, în timp ce actiunile evreilor de separare si de subjugare a goimilor se pot dovedi. Cartea lui Shimoni se ocupã pe larg de eforturile conducãtorilor evreimii din Africa de Sud fãcute pentru ca sã împiedice generatiile tinere de evrei de la înfrãtirea cu ceilalti oameni, de la asimilare. Dupã ce trece în revistã miscãrile de tineret evreiesti si lagãrele evreiesti de antrenament si îndoctrinare Habonim. el scrie: "Alt indiciu al puterii sionismului în Africa de Sud este fenomenala dezvoltare a scolilor evreiesti dupã 1948. În 1967 erau 14 astfel de scoli în orasele mari ale sudului Africii, unde umblau 5500 elevi la cursul primar si secundar, cuprinzând cam 30 % din toti copii evrei de vârstã scolarã. Desi nu erau create sau conduse de Organizatia Sionistã, protagonistii si promotorii lor erau aproape toti sionisti. Cum am arãtat mai sus, în 1945 s-a incorporat formula 'învãtãmântul evreiesc pe baze largi traditionale-nationale' în constitutia Ministerului Învãtãmântului". Dar eforturile celorlalti cetãteni ai Africii de Sud de a-si creste copiii pe baze largi traditionale crestine nu trebuiau permise: scrie Shimoni cã Educatia National-Crestinã pe care-o doreau acestia a fost "o altã expresie reactionarã si deci în mod potential antisemitã a nationalismului afrikaaner".

Keith a arãtat cã acest cod de duplicitate moralã, aceastã despãrtire a ceea ce e drept pentru "noi" si ceea ce e drept pentru "ãilalti", permanent prezente în evolutia evreilor prin istorie, sunt caracteristice în faza de formare a unei rase si sunt de asemenea elementul de coeziune a unui grup rasial. Dar ceea ce apare numai la evrei este faptul cã ei practicã aceastã duplicitate în sânul guvernului natiunii-gazdã, pe teritoriul natiunii-gazdã, periclitând astfel existenta natiunii-gazdã si creând uneori situatii primejdioase chiar pentru ei. Cartea lui Shimoni abundã în exemple, care-l fac pe cititorul neinitiat si neobisnuit cu duplicitatea moralã sã ameteascã, asa cum ameteste cel care încearcã sã urmãreascã logica materialismului dialectic marxist-leninist, unde numai ceea ce e "pe linie" e adevãrat: un fapt real e adevãrat dacã ne convine "nouã", iar dacã nu slujeste cauzei "noastre" nu e adevãrat, astfel încât e posibil ca acelasi fapt sã fie si adevãrat si neadevãrat în acelasi timp, cum a arãtat George Orwell. Probabil cã evreii din toatã lumea sunt foarte amuzati vãzând cum toti goimii fac spume la gurã condamnând "apartheid"-ul afrikaanerilor, care-au încercat sã se apere de distrugere cu metoda separatismului pe care o foloseste natiunea evreiascã sub numele de sionism de zeci de secole cu mare succes fãrã ca nimeni sã protesteze. Si în timp ce în toate colturile lumii evreii conduceau campania împotriva guvernului Africii de Sud, evreii din Africa de Sud, multi dintre ei cetãteni ai statului Israel, cooperau la nivelul cel mai înalt cu guvernul Africii de Sud în finante, industrie, industria apãrãrii militare si securitatea nationalã (vezi Israeli Foreign Affairs, Februarie 1985).

Exemplele de duplicitate moralã si intelectualã sunt cu sutele în cartea lui Shimoni; dãm aici unul destul de frapant, legat de nazism sau national-socialism. National-socialismul, sau

nazismul, e tot ce poate fi mai rãu pe lume, nu-i asa? Nu când îl practicã evreii, ne rãspunde Shimoni; atunci e cel mai bun lucru din lume. În 1930, ne aratã el cu satisfactie, partidul Socialist [Nationalist] Sionist fãcea mari progrese în Africa de Sud. Socialismul internationalist al lui Lenin si Stalin si cel nationalist al lui Hitler sunt dusmani de moarte, nu-i asa? Nu-i asa, cãci national-socialismul sionist, aratã Shimoni, "afirmã cã este alãturi de miscarea socialistã din toate tãrile si a tuturor popoarelor în lupta lor pentru 'lichidarea capitalismului bazat pe proprietatea privatã pentru a instaura în locul lui o societate socialistã bazatã pe proprietatea colectivã asupra mijloacelor de productie.' Dar pentru evrei conditia primordialã pentru instaurarea socialismului era crearea unei patrii evreiesti în Palestina astfel încât ... sã se normalizeze existenta lor nationalã. Sionismul este încarnarea unui nationalism progresist care este compatibil cu socialismul dupã formula 'Socialist în continut si national în formã'". Deci national-socialism pentru "noi", socialism internationalist pentru "ãilalti"; un cod pentru "noi", altul pentru "ãilalti"; puterea pentru "noi", dezarmarea pentru "ãilalti". Cum ar putea exista o istoriografie obiectivã, care sã cerceteze si sã dezbatã faptele, când a priori se enuntã cã adevãrul este cel care coincide nu cu faptele ci cu interesele separate ale grupului "nostru" si nu e voie sã se cerceteze sau sã se dezbatã nimic? Nimeni nu poate citi si pricepe istoriografia scrisã pe aceste linii dacã nu e capabil de "dubla gândire" asa de perfect definitã de George Orwell pe care-o practicã acesti istorici. Scrie Orwell: *"Dubla gândire e capacitatea de a crede si accepta simultan douã credinte contradictorii ... Acest proces trebuie sã fie constient, cãci altfel nu e destul de precis, dar trebuie sã fie si inconstient, cãci altfel ar crea o senzatie de falsitate si de vinovãtie ... Sã spui minciuni sfruntate pe care însã le si crezi stiind cã sunt minciuni, sã uiti ce nu-ti convine si apoi, când îti convine, sã scoti din nou la ivealã ce-ai uitat dar numai pentru perioada în care-ti e util, sã negi existenta realitãtii obiective dar între timp sã tii cont de realitatea a cãrei existentã o negi - toate astea sunt strict necesare. Trebuie sã gândesti dublu chiar când te gândesti la termenul de gândire dublã. Cãci folosind acest cuvânt admiti cã mãsluiesti adevãrul; dar folosind gândirea dublã stergi din minte acest lucru; si tot asa la infinit, minciuna fãcând tot timpul un pas înaintea adevãrului"* (1984).

Istoriograful evreu nu are senzatia cã scrie falsuri si n-are remuscãri; asa cum toate formele de viatã din naturã se simt justificate camuflându-se si deghizându-se pentru a se ascunde de animalele de pradã ce le-ar putea mânca, el se simte justificat camuflând si deghizând adevãrul din cauzã cã pericolul asimilãrii lui în natiunea gazdã este pentru grupul separatist un pericol de moarte. "Gândirea dublã" e ca pãcatul originar, inerentã în oameni de când au descoperit cã un neadevãr are acelasi efect ca si adevãrul cu conditia sã fie crezut si cã poti sã-ti impui vointa asupra altora dacã-i faci sã creadã cã faptele sunt asa cum le mãsluiesti tu. Dacã-l minti pe unul cã-i arde casa, el se va comporta exact asa cum s-ar comporta dacã într-adevãr i-ar arde casa. Astfel în loc de cunoasterea adevãrului se practicã convingerea maselor, cum zice si Plato când aratã în Fedrus 261 cum opiniile create prin propagandã joacã rolul cunoasterii. Dar activitatea propagandisticã cere eforturi cãci fiecare mãsluire a faptelor si fiecare argument mincinos cere sã se incorporeze tot mai multe lucruri contrare adevãrului în procesul de gândire, ceea ce duce la riscul pierderii legãturii cu realitatea. Rezultatul este o stare de alienare, o stare schizofrenicã în care nu se mai poate distinge adevãrul de neadevãr. Dar, dupã cum antrenamentul face posibile performante musculare care pãreau imposibile, tot asa face posibile performante mintale de care n-ar fi capabili cei neantrenati sau neinitiati. Aceastã "dublã gândire" este o armã extrem de puternicã în secolul nostru în rãzboiul psihologic practicat cu multã mãiestrie de nationalistii evrei, fie ei de nuantã comunistã sau sionistã si cu mai putinã mãiestrie de ne-evreii care se pun în slujba lor. De fapt e mare diferentã între capacitatea de "dublã gândire" a activistilor politici evrei si-a supusilor lor activisti politici ne-evrei, cãci primii sunt însufletiti de instinctul rasial si de secole de experientã, iar cei din urmã n-au nimic ce sã-i însufleteascã decât o ideologie stângistã care n-are nici o legãturã cu existenta lor biologicã. "Dubla gândire" a unuia dus de nas ca Whittaker Chambers (care-a depus ca martor în procesul lui Alger Hiss, spionul Uniunii Sovietice plasat la cel mai înalt nivel în guvernul american pe vremea rãzboiului rece si care a dezvãluit cum a fost el pãcãlit sã devinã comunist si pro-

sovietic) e mult diferitã de "dubla gândire" a istoriografului si profesorului universitar Norman Cohn. Whittaker Chambers s-a prãbusit sub povara unei vieti în care vedea una si trebuia sã creadã si sã facã exact opusul a ceea ce vede. "A trebuit sã-mi transform felul de viatã si de gândire", povesteste el. "A trebuit sã mã debarasez de influente care m-au stãpânit multi ani de zile. S-a întâmplat ca toti cei ce mã influentaserã sã fie aproape exclusiv evrei. Nu dau vina pe acele influente. Dau vina pe mine fiindcã m-am putut lãsa influentat de ele." (Whittaker Chambers într-o scrisoare cãtre un prieten din 1943). Dar Norman Cohn poate sã creadã cu convingere fierbinte ceea ce stie cã nu e adevãrat si nu se prãbuseste sub acest efort mintal, cãci pe de-o parte e antrenat si pe de alta îl ajutã instinctul rasial. În ultimul capitol al cãrtii sale Warrant for Genocide, Norman Cohn atribuie reactiile ne-evreilor la actiunile evreilor unui "mecanism psihologic prin care oamenii vãd în purtarea altora tendinte anarhice pe care se tem sã recunoascã cã le au ei însisi". El scrie: " ... evreii sunt vãzuti colectiv în mod inconstient si ca un ’copil rãu’, adicã un fiu rebel plin de dorinta de-a-si asasina tatãl si ca un ’tatã rãu’, adicã unul care-l poate tortura, castra sau ucide pe fiul sãu ... Dupã Sigmund Freud, multi psihanalisti au zis cã evreii sunt vãzuti în mod subconstient de cãtre crestini ca fiind ’fii rãi’, rebeli, pentru cã-l resping pe Dumnezeul crestinilor; asta înseamnã cã prin traditie le-a venit usor crestinilor sã-l facã pe evreu tapul ispãsitor pentru impulsurile lor subconstiente pe care le au împotriva tatãlui sau împotriva Dumnezeului lor." Si mai departe scrie Norman Cohn: "În mod subconstient, evreul este si mai des identificat cu un ’tatã rãu’ decât cu un ’fiu rãu’. Asta e usor de înteles, cãci raportul istoric dintre evrei si crestinism si Europa face ca în mod inevitabil evreii sã reprezinte pentru europenii crestini o figurã paternã colectivã. Cãci ca popor format evreii sunt desigur mult mai vechi decât majoritatea popoarelor europene si nu numai atât: religia iudaicã este religia din care s-a nãscut crestinismul si cu care a rivalizat." Si dacã nici asta nu ne-a convins cã ne-evreii sunt antisemiti din nãscare în mod fatal ca o conditie biologicã a existentei lor, Norman Cohn ne explicã în continuare: "Cel mai important argument este faptul cã în timp ce Dumnezeul crestinilor combinã atributele de tatã si fiu, Dumnezeul evreilor nu e decât tatã - si pot spune cã în ochii crestinilor care-l descoperã numai din Vechiul Testament si nu mai stiu nimic din dezvoltarea ulterioarã a iudaismului, el apare ca un tatã foarte tiranic si nemilos." Exact procesul de gândire descris de George Orwell în 1984, unde O’Brian, al cãrui nume e când O’Brian când Emannuel Goldstein, îi spune eroului: "Esti alienat mintal. Ai un defect de memorie", pentru cã eroul insista sã-si aminteascã ceea ce i s-a poruncit sã uite si sã declare cã n-a existat. Tot asa crestinilor li se porunceste sã elimine din memoria lor colectivã toate nedreptãtile si durerile pe care le-au suferit la mâna evreilor si sã înteleagã cã dacã nu se conformeazã întocmai cerintelor evreilor atunci sunt, asa cum le aratã Norman Cohn, "psihopati colectivi."

Tonul superior si rece, arogant si sigur de sine cu care Norman Cohn explicã "antisemitismul" îl poate pãcãli pe cititorul naiv, sedus de ingeniozitatea si logica aparentã a complicatei lui explicatii, dacã cititorul nu se pleacã sã examineze baza întunecatã pe care este clãditã explicatia lui Norman Cohn: si anume, teza tulbure si nebazatã pe nici un fel de realitate a dusmãniei care existã totdeauna între tatã si fiu. Astfel de "explicatii" psihologice a "antisemitismului" inerent ne-evreilor, ca si majoritatea scrierilor lui Freud, nu sunt altceva decât arme în lupta psihologicã deghizatã în cercetare stiintificã care are drept scop debilitarea intelectualã a popoarelor occidentale si deturnarea atentiei departe de locul de la care ar trebui sã înceapã cercetarea stiintificã: de la plângerile tuturor cã au fost nedreptãtiti si tratati rãu de cãtre evrei, plângeri care au rãsunat în mod continuu de-a lungul secolelor la toate natiunile si rasele care i-au primit pe evrei sã trãiascã în mijlocul lor. Dar, ca în jocul cu "om sãrac", nu se cerceteazã plângerea dacã e justã sau nu, ci imediat se îndreaptã armele împotriva pãgubasului pentru c-a îndrãznit sã se plângã si este imediat declarat dement si supus psihanalizei freudiene.

Nedreptãtile pe care le fac evreii celorlalti în toate contactele cu ei au fost asa de general rãspândite încât toate limbile europene contin cuvinte care le oglindesc. Astfel, dictionarul standard al limbii engleze dã un sens al cuvântului "evreu" ca fiind "cãmãtar care îsi stoarce victima de bani" iar verbul corespunzãtor substantivului "evreu" înseamnã "a însela pe cineva" (Oxford Concise Dictionary). Faptele existã si pot fi studiate; dar nu existã dorinta de-a le studia

sau puterea de-a le studia. Ca un mijloc de supravietuire rasialã a unei natiuni fãrã limbã, religie sau teritoriu, activitatea colectivã a evreilor este concentratã în domeniul care le permite sã controleze viata economicã, adicã în finante, unde pot cel mai bine practica cãmãtãria si însela pe ceilalti. Pe aceeasi linie s-au îndreptat înspre profesiunile care le permit cel mai bine sã influenteze gândirea natiunii gazdã, evitând tot timpul profesiunile care cer solidaritate umanã, cum sunt munca câmpului, militãria, sau meseriile care cer capacitatea de a produce ceva palpabil. Istoriografia scrisã de evrei pentru uzul lor propriu, sau pentru propagandã în sânul maselor, trebuie cititã numai având tot timpul ochii deschisi si tinând cont de existenta independentã a adevãrului si a faptelor, indiferent de subtilitatea cu care sunt ele mãsluite în paginile pe care le citim.

CAPITOLUL 8: ÎNTELEGEREA SECRETÃ DINTRE SIONISTI SI COMUNISTI ÎN ORIENTUL MIJLOCIU

Publicat pentru prima datã în 1984, acest capitol e esential pentru întelegerea pericolului care dospeste în Orientul Mijlociu, unde Uniunea Sovieticã chipurile îi sprijinea pe arabi si tãrile occidentale slujeau Israelul care chipurile era bastionul de rezistentã împotriva comunismului în acea parte a globului. Dar cumplitul mãcel care ni se pregãteste nouã ne-evreilor nu va izbucni din conflictele din Orientul Mijlociu de azi ci îsi are rãdãcinile la sfârsitul secolului 19, când s-a declansat revolutia financiarã despre care nu pomeneste nici un cuvânt bine-cenzurata publicisticã si istoriografie occidentalã. Pe plan politic aceastã revolutie financiarã a fost însotitã de revolutia bolsevicã si nasterea Uniunii Sovietice ca o fortã militarã si industrialã giganticã; apoi de cel de-al doilea rãzboi mondial; apoi de dãrâmarea imperiilor coloniale (cu exceptia celui sovietic); apoi de crearea Organizatiei Natiunilor Unite si inventarea imediatã a o puzderie de natiuni care-au devenit membre, unele foarte mici, nici una capabilã sã se mentinã economic singurã, dar toate reprezentate în noul guvern-fantomã mondial si noul parlament-fantomã mondial.

În era modernã industrialã multã vreme capitalismul financiar - care este cu totul altceva decât adevãratul capitalism al proprietãtii private - vietuia în concentratii nationale; existau capitalisti financiari britanici, supusi ai guvernului britanic, care era la rândul sãu tras la rãspundere de cetãtenii britanici; apoi erau altii în Germania, supusi guvernului german, altii în Olanda, altii în Franta si asa mai departe, fiecare supus unui guvern national care rãspundea în fata natiunii. Aceste nuclee nationale de capitalism financiar erau rivale si se luptau între ele, de exemplu pentru posesiunea minelor din Africa de Sud; sau în primul rãzboi mondial, care-a izbucnit initial din rivalitatea financiarilor englezi cu cei germani. Dar atunci s-a întâmplat urmãtorul lucru: nucleele nationale de capitalisti-financiari au coalizat într-un capitalism financiar international care nu mai e supus nici unui guvern si nu e rãspunzãtor în fata nici unui popor. Unul dintre ultimele nuclee nationale de capitalisti-financiari care-au capitulat a fost cel american, care-a cãzut de-abia în 1930 când familiile de pionieri americani multi-milionari condusi de J.P. Morgan si-au pierdut puterea pe Wall Street. Factorul principal în aceastã revolutie în finantele lumii au fost familiile de bancheri sau dinastiile de bancheri. Carroll Quigley aratã cã "cea mai mare era dinastia lui Meyer Amschel Rothschild din Frankfurt, ai cãrui descendenti s-au însurat timp de cel putin douã generatii cu verisoarele sau nepoatele lor. Cei cinci fii ai lui au deschis bãnci în Viena, Londra, Napoli si Paris si în Frankfurt si au lucrat împreunã într-un mod pe care l-au copiat si alte dinastii bancare internationale dar niciodatã asa de perfect" (*Tragedy and Hope*, Macmillan). Alte familii de bancheri internationali au fost Baring, Lazard, Erlanger, Schroder, Seligman, Speyers, Mirabaud, Mallet si Fould. La cei însirati de Quigley se pot adãuga Warburg, Kuhn, Loeb, Schiff si altii. Nu e greu de cercetat genealogia acestor dinastii care concentrând în mâinile lor bãncile si companiile de asigurare au ajuns sã detinã controlul asupra guvernelor tãrilor si asupra industriei tãrilor occidentale. Cu putine exceptii toti acesti bancheri sunt evrei si chiar cei despre care se spune cã sunt exceptiile,

ca Morgan si Rockefeller, la o examinare mai atentã se dovedeste cã si prezenta lor e un argument în favoarea afirmatiei cã evreii detin controlul financiar international (vezi capitolul 9). Se poate dovedi cã toate evenimentele secolului nostru - revolutia bolsevicã, cel de-al doilea rãzboi mondial, pierderea coloniilor britanice, înfiintarea parlamentului-fantomã mondial ONU, etc. - au fost dictate de nevoile si ambitiile acestei noi puteri financiare internationale, care vãzând cã nu poate domina puternice guverne nationale în Europa si Rusia, a trecut la distrugerea lor.

Numai cei care cu bunã stiintã insistã sã tinã ochii închisi si sã rãmânã orbi pot sã mai creadã cã revolutia bolsevicã si "dictatura proletariatului" au fost altceva decât cele mai fantastice minciuni din istorie. Asa-zisa revolutie bolsevicã din Rusia a fost plãnuitã si finantatã din alte tãri si Uniunea Sovieticã a fost instauratã si propulsatã la rangul de supraputere militarã si industrialã cu banii retelei bancare internationale, care-si foloseste acum resursele financiare pentru a mentine, propulsa si înarma Israelul. Dovezile care aratã cum aceeasi mânã a lucrat si în primul caz si în cel de-al doilea umplu o bibliotecã întreagã, dar mass-media refuzã sã ia cunostintã de ele.

La fel, distrugerea imperiilor coloniale a "eliberat" nu popoarele coloniale ci mâna bancherilor de controlul guvernelor nationale, astfel încât sã poatã opera nestingheriti în teritorii vaste în care au instaurat guverne-marionetã totalitare si asupritoare dupã "eliberarea popoarelor de sub jugul exploatãrii coloniale". Aceste guverne-marionetã sunt usor de manipulat si usor de înlocuit; si toatã aceastã puzderie de "noi natiuni eliberate" creazã tot atâtia ciraci la parlamentul-fantomã international ONU. Oricine care are cel mai mic habar de istorie stie cã revolutia bolsevicã a fost un exercitiu evreiesc si cã transferul masiv de bani, bogãtie si tehnologie industrialã din occident în spre Uniunea Sovieticã nu se putea face fãrã participarea magnatilor internationali evrei. Dar a existat confuzie cu privire la identitatea etnicã a conducãtorilor Uniunii Sovietice, mai ales dupã cel de-al doilea rãzboi mondial. Cel mai mare argument cã acestia nu au fost evrei a fost politica sovieticã în Orientul Mijlociu dupã 1960. Cãci, scrie un autor, uite cum sovieticii îi sprijinã pe arabi si le dau bani anti-sionistilor din Orientul Mijlociu. Dar cum ar fi putut oare fi dusi de nas asa de multi arabi si toti ceilalti ne-evrei din lume, dacã nu s-ar fi creat aceastã imagine pentru ochii lor?

Dacã bãnuim cã sprijinul dat de sovietici arabilor nu e real, sã ne convingem examinând rezultatele acelui sprijin asa de generos acordat. Care-au fost rezultatele politicii sovietice în Orientul Mijlociu? Atât Uniunea Sovieticã cât si sionismul au fãcut mari cuceriri acolo si "ajutorul" sovietic i-a lãsat pe arabi, mai ales pe palestinieni, mai distrusi decât erau înainte de-a fi "ajutati". Uniunea Sovieticã a pus piciorul în Marea Mediteranã si Israelul a ocupat teritorii arabe si-n Palestina si-n alte tãri. Nu le-ar fi putut ocupa dacã Uniunea Sovieticã n-ar fi creat impresia cã-i sprijinã pe arabi. Israelul a avut nevoie de pretextul pericolului avansului sovietic în Orientul Mijlociu ca sã poatã fi zugrãvit ca "bastionul" lumii "libere" capitaliste în fata "agresiunii comunismului în Orientul Mijlociu" si sã poatã apoi suge enormele sume de bani si enormele cantitãti de armament pe care i le-au dãruit tãrile occidentale, si-n special Statele Unite. Uniunea Sovieticã i-a furnizat Israelului pretextul dorit si a avut grijã sã se extindã cu aceastã ocazie; fatã de arabi a fost un prieten fals si trãdãtor, fatã de Israel a fost un dusman slab si ambivalent. Regele Faisal a definit foarte bine situatia, arãtând cum "sionismul si comunismul lucreazã mânã-n mânã ca sã împiedice orice întelegere care-ar putea aduce pacea" si cum "sionismul e mama comunismului", cãci "a împrãstiat comunismul în lume. Acum încearcã sã slãbeascã Statele Unite si dacã-i reuseste planul va stãpâni întreaga lume" (*Newsweek*, 21 Decembrie 1971). Aparentul lor antagonism în Orientul Mijlociu, a spus Regele Faisal, "e parte dintr-un complot urias, o mare conspiratie ... Ei pretind doar cã luptã unul împotriva celuilalt în Orientul Mijlociu. Sionistii îi însealã pe americani ... comunistii îi însealã pe arabi, zicându-le cã-s de partea lor, când de fapt sunt aliati cu sionistii". Generalul de brigadã Sir John Glubb n-a avut nici o îndoialã cã politica sovieticã a urmãrit în 1967 "sã-i facã pe americani sã se declare irevocabil de partea Israelului" si apoi "sã-i amãgeascã pe arabi spre o înfrângere catastrofalã"

care sã-i lase si mai dependenti de sovietici si si mai lipsiti de apãrare. Dar mai importante decât spusele Regelui Faisal si-ale generalului Glubb sunt faptele care-au avut loc în Orientul Mijlociu.

Biograful lui Stalin, istoriograful evreu nãscut în Polonia Isaac Deutscher, aratã cum în mod paradoxal, dusmanii înversunati care erau Statele Unite si Uniunea Sovieticã la ora aceea, si-au dat mâna în 1948 si i-au eliminat pe britanici pentru a crea statul Israel în tara palestinienilor (*The Non-Jewish Jew*). Douglas Reed a vãzut imediat adevãrul încã la sfârsitul celui de-al doilea rãzboi mondial si a avertizat cã dusmãnia si confruntarea dintre "capitalism" si "comunism" nu este decât "o mascaradã afisatã public pentru ochii maselor." Dar cei care nu vor sã-l creadã pe Reed pot sã-l creadã cel putin pe David Ben Gurion, primul Prim Ministru al noului stat Israel, care le-a spus studentilor din Haifa cã "Rusia ne-a dat arme" si cã "politica sovieticã de azi nu e decât o fazã" (*Chicago Tribune*, 8 Iunie 1970). De ce-i lãuda Ben Gurion pe presupusii sãi inamici? Milioanele din tãrile occidentale uitã ca Uniunea Sovieticã a înarmat bandele de teroristi israelieni ca banda Stern, sau banda lui Menachem Begin, Irgun Zvai Leumi, care au început sã asasineze soldati britanici, ambasadori (Contele Bernadotte, Lordul Moyne), sã bombardeze civili (hotelul Regele David din Ierusalim), sã masacreze sate întregi de palestinieni pasnici neînarmati într-un genocid desãntat care continuã si în prezent fãrã ca nimeni sã protesteze. Masacrul de la Deir Yasin, unde israelienii au cãsãpit femeile si copiii si le-au aruncat cadavrele în fântâni ca sã steargã orice urmã din acel sat de pe fata pãmântului, a provocat un val de spaimã si astfel terorismul israelian a alungat aproape de un milion de civili palestinieni pasnici de la casele lor în desertul Negev si în tãri arabe învecinate ca Libanul, sã piarã de foame si fãrã adãpost în timp ce israelienii pun stãpânire pe averile lor.

Evident, Ben Gurion nu putea sã le spunã în mod public studentilor din Jaffa cã avea o întelegere secretã cu Uniunea Sovieticã. Dar iatã cum a decurs rãzboiul de 6 zile în care Israelul a atacat, distrus si ocupat parte din Egipt, pe care-o ocupã si astãzi. Uniunea Sovieticã l-a avertizat pe Colonelul Nasser cã Israelul va ataca Siria, aliata Egiptului si egiptenii si-au concentrat trupele la frontiera Sinai, ca sã ajute Siria la nevoie, "cu încurajarea sovietelor", zice Isaac Deutscher, care continuã: "Propaganda sovieticã îi încuraja pe arabi în public. ... dar aveau loc curioase manevre diplomatice dupã perdea. La 26 Mai ambasadorul sovietic l-a sculat din somn pe Nasser la 2 si jumãtate noaptea si l-a avertizat sever sã nu tragã primul foc. Nasser s-a supus ... asa de total cã nu numai cã n-a început ostilitãtile dar nici mãcar nu si-a luat precautiuni împotriva vreunui atac israelian; si-a lãsat aeroporturile neapãrate si avioanele la sol necamuflate. N-a minat strâmtoarea Tiran si n-a avut artilerie acolo ... Dupã ce i-au înspãimântat si încurajat pe arabi sã facã miscãri riscante promitându-le ajutor, dupã ce si-au adus flota în Mediterana ... Rusii l-au imobilizat pe Nasser ca sã nu poatã face nimic ... linia directã între Casa Albã si Kremlin a intrat în functiune si cele douã supraputeri au cãzut de acord sã nu intervinã" (*The Non-Jewish Jew*). Bineînteles cã Israelul a fost informat instantaneu de convorbirea presedintelui american cu sovieticii si-a lansat imediat atacul asupra egiptenilor care erau mult mai prost înarmati, nepregãtiti si paralizati de poruncile "aliatilor" lor sovietici care, credeau ei, îi vor apãra la caz de nevoie. Acesti "aliati" nu i-au informat pe egipteni de acordul lor de neinterventie. Generalul Sir John Glubb scrie: "Rusia a stiut cã Egiptul va suferi o înfrângere dezastruoasã si a dorit sã fie asa." Câteva zile dupã dezastrul Egiptului Uniunea Sovieticã a votat la ONU exact ca Statele Unite: sã înceteze focul dar fãrã ca Israelul sã se retragã din teritoriul egiptean pe care-l invadase. Satelitii sovietelor au fugit la Moscova, alarmati cã marea lor aliatã îi va lãsa pradã usoarã oricui: cehii, polonezii, sârbii. Gomulka si Tito si altii au cerut (degeaba) sã fie ajutati arabii si si-au exprimat îndoielile; dar China comunistã stiind dedesubturile a declarat în mod public cã sovietele s-au înteles cu Israelul trãdându-i pe arabi.

Lumea îsi închipuie cã interesele sovietice erau în conflict cu interesele israeliene în Orientul Mijlociu; dar sovietele au arãtat prietenie Israelului imediat dupã distrugerea Egiptului. Ziarul *The South African Jewish Times* povesteste despre vizita delegatilor Partidului Comunist din Israel la Moscova imediat dupã rãzboiul de 6 zile care a decurs într-o atmosferã foarte cordialã: "comunistii israelieni au fost tratati ca adevãrati prieteni si persoane foarte importante". Guvernul israelian nu-i dezavua pe acei delegati, "adevãratii prieteni" ai sovietelor.

Factorul sionist

Trebuie sã fii orb ca sã nu vezi alianta dintre comunism si sionism. Exemplele ar umple volume întregi; cele mai elocvente dovezi le aduce autobiografia Dr-lui Chaim Weizman, primul presedinte al Israelului si creatorul lui. În cartea sa *Trial and Error* acesta **aratã clar originea comunã si scopul comun al comunismului si sionismului** (vezi Douglas Reed, *The Controversy of Zion*). Cariera primului ministru de dupã cel de-al doilea rãzboi mondial, Harold Wilson, o ilustreazã perfect: "sprijinul acordat Issraelului nu exclude prietenia cu Rusia", a zis Wilson, dupã cum relateazã Chapman Pincher în Inside Story. Toate contactele pe care le-a avut primul ministru britanic Wilson cu Uniunea Sovieticã s-au fãcut prin intermediari evrei "care", zice Pincher, "aveau contacte dincolo de cortina de fier ceea ce le permitea sã facã averi imense în Marea Britanie si sã exercite mare influentã politicã, unii dintre ei fiind fãcuti nobili". Astfel a fost Lady Plummer, nãscutã Beatrice Lapsker, care-si petrecea vacantele cu sotul si cu Hrusciov pe litoralul Mãrii Negre si care, scrie Pincher, "i-a prezentat lui Wilson multi afaceristi evrei cãrora el le-a conferit titluri de onoare". Primul ministru Harold Wilson a fost timp de nouã ani salariatul unui astfel de afacerist care "l-a luat cu el la Moscova de câteva ori".

În Statele Unite lucrurile stãteau exact la fel dupã cel de-al doilea rãzboi mondial si în ceea ce priveste politicienii aliniati "majoritari" si în ceea ce priveste afaceristii evrei: cei care promovau ajutorul dat Israelului promovau si activitatea subversivã în favoarea Uniunii Sovietice.

Soljenitân, acel alt evreu antisemit, a spus într-o cuvântare din 1976 la radio BBC cã pericolul pentru libertatea oamenilor din occident nu vine nici de la ideologia comunistã, nici de la naivii si redusii mintali care o propagã, ci de la marea finantã care foloseste ideologia comunistã pentru a destabiliza occidentul. Nicicum nu e posibil ca mintile rãtãcite ale "intellighentiei progresiste" care concep un devotament fanatic pentru o ideologie egalitarã utopicã sã reuseascã sã spele creierul si sã conducã enormele gloate si mase ale popoarelor occidentale numai folosindu-se de sentimentele lor fierbinti si de vorbirea lor înfocatã - ceea ce într-adevãr capteazã si conduce masele este finantarea masivã a subversiunii de cãtre marile finante. Bancherul milionar Ernest Cassel a înfiintat la Londra Institutul lui Economic pentru îndoctrinarea si propagarea socialismului si exemplul lui a fost urmat de marile finante în deceniile ce-au urmat; cu milioanele lor s-a spãlat creierul natiunilor, convinse acum cã vor trãi în lux si lene imediat ce toate bogãtiile lumii vor trece în mâna elitei supranationale formate din câteva familii be bancheri.

CAPITOLUL 9: NODUL COMUNISM-CAPITALISM

Nici o miscare proletarã, nici mãcar cea comunistã, nu are loc decât dacã promoveazã interesele celor care au bani si numai atâta timp cât îi permit cei care au bani si în tot acest timp idealistii din rândurile ei habar n-au de toate astea.

Oswald Spengler, *Declinul Occidentului*

Lumea face greseala sã creadã cã cuvântul "capitalism" înseamnã un singur lucru. În realitate, acest cuvânt este folosit pentru douã notiuni total opuse. Dacã vom întelege diferenta dintre aceste douã lucruri vom întelege de ce guvernele care reprezintã state capitaliste au atitudinea asta ambivalentã fatã de comunism.

Capitalismul în sensul originar înseamnã posesiunea privatã a mijloacelor de productie si competitia liberã pe piata liberã pentru a oferi bunuri si servicii.

Supracapitalismul, pentru care se foloseste în mod gresit tot termenul de capitalism, este opusul capitalismului adevãrat. El este un capitalism în care proprietatea a fost confiscatã din mâna producãtorilor si a fost concentratã în mâna unei elite de financiari si afaceristi. Astfel numãrul celor care au proprietate este redus la minimum, restul oamenilor sunt proletari care n-au nimic si depind total de cei care detin proprietatea, iar piata liberã si competitia nu existã cãci concentrarea în mâna unuia singur n-are cum permite competitia.

Azi vedem în occident cum s-a luat treptat proprietatea din mâna micilor proprietari si este detinutã de o elitã minusculã de oameni strãini de tara si poporul de la care au confiscat-o. Acest supracapitalism occidental nu seamãnã deloc cu adevãratul capitalism din secolul trecut dar seamãnã leit cu socialismul. Dar mai persistã destule rãmãsite din adevãratul capitalism în occident, mai ales în Statele Unite, pentru ca masele sã nu-si dea seama de moartea capitalismului si victoria anti-capitalismului. Slabele rãmãsite de capitalism care supravietuiesc de-abia dacã mai camufleazã atotputernicul anti-capitalism care dominã lumea.

Regimurile contemporane ca cel din America si cele din tãrile comuniste, fost comuniste si neo-comuniste se pot diferentia prin unele amãnunte si pot avea unele divergente, dar acestea sunt neînsemnate în comparatie cu ce au în comun. Ambele tabere considerã cã nationalismul este un foarte mare dusman care trebuie zdrobit. Ambele tabere în esentã continuã revolutia si se opun cu violentã formelor politice evolutive. Deoarece nationalismul e legat de mostenirea culturalã a popoarelor, atacurile împotriva nationalismului în mod necesar iau si forma sabotãrii si subversiunii împotriva culturii, care se vede de ambele pãrti ale cortinei de fier si de bambus. Distrugerea culturii e promovatã cu acelasi zel de comunism si de supracapitalism.

Existã un singur nationalism pe care ambele tabere îl promoveazã din toate puterile si anume nationalismul sionist, nationalismul evreilor internationali. Apoi promoveazã tot felul de asa-zise "nationalisme" inventate a tot felul de grupuri adunate laolaltã în mod artificial, ca de exemplu "nationalismul" diverselor grupãri de negri din Africa, care e totdeauna saturat cu marxism-leninism.

E usor de priceput de ce supracapitalismul se teme de nationalism: se teme de orice autoritate superioarã celor care au banii în mânã. Nationalismul cere ca puterea sã fie nu economicã ci politicã, nu a banilor ci a natiunii si astfel elita supra-bogatã se vede coborâtã la rangul de cetãteni, nu stãpâni. Comunismul pe de altã parte nu poate fi învins decât de nationalism; deci si prin faptul cã au acelasi dusman, supracapitalismul si comunismul sunt aliati. Victoria lor comunã duce la instaurarea unei singure natiuni-elitã, cea sionistã, asupra gloatelor desnationalizate. Arma principalã a supracapitalismului în lupta împotriva natiunii este tot ideologia comunistã în slujba cãreia se pun elementele interlope, criminale si neproductive si "intelighentia progresistã", intelectualitatea necreatoare îndoctrinatã la universitãtile din occident, care n-are rãdãcini si se dedicã lozincilor si vorbãriei cu care i s-a spãlat creierul. Cei care nu lucreazã si nu produc, fie cã sunt din clasele de jos ale lumii interlope, fie cã au fost cooptati ca propagandisti-educatori si scriitori în slujba supracapitalismului, lovesc în toate flancurile si elementele vietii nationale, cu o singurã exceptie: respectã sionismul si nu-l atacã niciodatã.

Cum trebuie sã întelegem lumea contemporanã? Câte puteri imperialiste existã azi? Existã oare un singur imperialism global? sau douã? sau trei, cu sionismul? Sau dacã e doar unul, cum se subordoneazã diversele lui pãrti care pânã ieri erau, chipurile, antagoniste? Rãspunsul nu e usor de dat dintr-odatã: dar cel care-si pune aceste întrebãri este pe drumul cel bun spre regenerarea lui si-a neamului lui.

CAPITOLUL 10: REFLECTII ASUPRA LUI MAMON CEL NEDREPT

Bãtãlia finalã a Crestinismului se va duce pentru problema banilor si pânã nu s-a rezolvat aceastã problemã Crestinismul nu va putea domni în lume.
Honoré de Balzac

Care oare e problema care trebuie clarificatã mai mult decât orice altceva pentru popoarele din occident?

Factorul sionist

Problema banilor. Mai precis, principiul cãmãtãriei, care este cheia sistemului monetar contemporan si cheia întregii economii contemporane. Soljenitân l-a numit "tot rãul lumii la un loc". E vârful piramidei puterii nelegitime care domneste asupra lumii întregi.

E oare posibil sã scape lumea de sub cãlcâiul cãmãtãriei? Marile finante internationale stiu cã acest principiu duce la o cãmãtãrie tot mai exacerbatã care în cele din urmã se prãbuseste nemaiavând o bazã si de aceea acum se zbat sã transforme puterea lor financiarã în putere politicã si militarã pentru a-si proteja averile si a-si perpetua pozitia de exploatatori si paraziti ai maselor de producãtori.

Cãmãtãria e datul banilor cu împrumut pentru profit. Adicã banii nu mai sunt o modalitate de a facilita schimburile de mãrfuri si servicii ci devin o marfã în sine. E o mare diferentã între a da cu împrumut bani pentru profit si a da cu împrumut unelte sau pãmânt sau case pentru profit. Cine îsi închiriazã casa sau îsi dã pãmântul în arendã oferã ceva palpabil si util, care produce bunuri, în schimbul profitului (chirie, arendã). Dar cãmãtarul dã cu împrumut nu ceva ce produce, ci doar un mijloc de schimb.

Nu e totdeauna usor la prima vedere sã vezi rãul intrinsec al cãmãtãriei. De multe ori cel care ia bani cu împrumut se vede avantajat primind bani cu împrumut când are nevoie de ei, în schimbul dobânzilor ce le plãteste. Dar metoda de acumulare a dobânzilor face ca totdeauna cel ce ia cu împrumut sã fie în pierdere, nu numai ca individ, ci pe scarã nationalã, ca populatie majoritarã. Cãci cãmãtarii totdeauna îi exploateazã pe producãtorii care împrumutã capitalul necesar începutului productiei pentru cã cãmãtarii nu-si asumã riscurile productiei; cei care muncesc si produc câstigã sau pierd, cei care dau cu împrumut nu pierd niciodatã. E ca la jocurile de noroc care sunt astfel falsificate încât numerele câstigãtoare revin totdeauna bãncii.

Rãul cãmãtãriei devine evident când cãmãtarii - adicã dinastiile de bancheri milionari - devin destul de bogati ca sã împrumute nu numai indivizilor ci si guvernelor. Astfel nu numai individul devine "dator vândut", ci întreaga natiune. La lãcomia initialã de bani a cãmãtarului-mare afacerist se adaugã acum lãcomia de putere.

Toate scrierile religioase au denuntat cãmãtãria: Biblia, Coranul. Toti marii scriitori dotati cu puterea de-a întelege sufletele si afacerile oamenilor au denuntat-o: cel mai bun exemplu e Shakespeare. Deuteronomul 15:6 scrie: "Ai sã dai cu împrumut multor natiuni dar n-ai sã iei cu împrumut si-ai sã domnesti peste multe natiuni dar ele nu vor domni peste tine". Si tot acolo, 18:12 si 13: "Ai sã dai cu împrumut la multe natiuni, dar n-ai sã iei cu împrumut de la nimeni. Si Domnul tãu te va face seful si nu coada; si numai tu ai sã fii deasupra tuturor si n-ai sã fii sub nimeni". Asa le-a zis zeul tribal Iehova la cei din tribul lui Iuda - nu la toatã omenirea. Deuteronomul contine instructiuni pentru aplicarea unui dublu cod moral, unul de rectitudine pentru "ai nostri" si altul de înselãtorie pentru "ceilalti". Si se vede clar de aici cã scribii care l-au scris pricepeau exact principiul nociv al cãmãtãriei, care este opus prieteniei si unitãtii sociale, cãci cãmãtãria în mod necesar stabileste raporturi nedrepte si în mod fatal duce la uzurparea drepturilor celor cinstiti. De aceea Deuteronomul zice cã e "o abominatie" sã dai bani cu împrumut cu dobândã unui "frate" (23:20). Legea Islamului denuntã cãmãtãria, declarându-i vinovati atât pe cel ce dã cu împrumut cu dobândã cât si pe cel ce ia un astfel de împrumut si si pe cel ce scrie contractul. Dar Islamul nu recomandã, ca Deuteronomul, sã fie folositã cãmãtãria ca o armã de distrugere a celorlalte natiuni pentru a instaura un singur trib "deasupra tuturor" sã "domneascã" peste toate natiunile. Hristos a vãzut rãul cãmãtãriei. Piesa lui Shakespeare Negutãtorul din Venetia este o analizã magistralã a cãmãtãriei. În convorbirea dintre Antonio si Shylock, Antonio declarã cã e imoral sã te prevalezi de nenorocirea cuiva pentru a-l jefui de bunuri; Shylock îl justificã pe cãmãtar zicând cã Dumnezeu binecuvânteazã "hãrnicia" lui de-a acumula bunuri cum l-a binecuvântat si pe Jacob care l-a înselat pe unchiul sãu Laban si si-a fãcut o parte de avere mai mare decât i se cuvenea în detrimentul unchiului sãu (Facerea 31).
Cum de persistã cãmãtãria desi de mii de ani se stie cã e rea? La fel cum persistã obiceiul de-a te droga cu halocinogene: pentru cã aduce profit cãmãtarului si dã victimei pe termen scurt senzatia euforicã cã are un avantaj imediat. În China comertul cu opiu a redus o mare parte din populatie la dependenta de droguri; la fel în occident cãmãtãria a redus o mare parte din populatie la

dependenta de bãnci. Dezintoxicarea de droguri e grea, lungã si cere sacrificii; la fel dezintoxicarea de cãmãtãrie.

Statele occidentale sunt dominate de o supraclicã criminalã extrem de puternicã care este deasupra legii si nu dã socotealã nimãnui, exact ca si lumea criminalã interlopã; mai mult, cele douã lumi, supraclica cãmãtãreascã si lumea interlopã de criminali urmãriti de politie, sunt în strânsã legãturã si colaboreazã, cãci lumea interlopã de jos e finantatã, organizatã si incitatã de cãtre supraclicã la acte de violentã si actiuni subversive si revolutionare împotriva clasei de producãtori atunci când acestia nu se supun imediat ambitiei mondiale a supraclicii. Supraclica profitã instaurând guverne comuniste; apoi profitã din nou vânzând arme guvernelor occidentale ca sã se apere de guvernele comuniste.

Rãul cãmãtãriei este exacerbat imens de sistemul de a produce în mod legal bani falsi, prin care statele tipãresc imense cantitãti de bani fãrã acoperire, punând în circulatie bani de hârtie creati arbitrar si pusi în circulatie ca o datorie a statului cãtre bãnci la care trebuie plãtite dobânzi. Banii care circulã între cetãteni sunt doar o fractiune infimã a datoriei nationale; de unde apar muntii de datorie nationalã, când totalitatea banilor care circulã si care sunt depusi în conturi nu constituie decât o cifrã mult mai micã? Astfel sistemul bancar creste pe trupul natiunii ca un cancer. Dar acest cancer al sistemului bancar a permis guvernelor occidentale sã pompeze în guvernele comuniste si-n cele din lumea a treia sute de miliarde în mãrfuri si servicii, pe care le plãtesc cetãtenii prin inflatie si ridicarea exageratã a impozitelor plãtite de cei care muncesc si produc.

Cum e posibil ca inteligenta intelectualitãtii din occident sã fie capabilã sã trimitã oameni pe lunã, dar sã nu fie capabilã sã vadã efectele cãmãtãriei si sã priceapã cã nu poti crea la infinit bani fãrã acoperire fãrã sã ruinezi natiunea? De-un secol, intelectual occidentului s-a concentrat asupra problemelor tehnice; cei mai inteligenti oameni se ocupã de stiinte exacte si tehnologie. Apoi, averea acumulatã prin cãmãtãrie e asa de imensã, încât mase de oameni care în alte privinte sunt oameni cinstiti si de bunã credintã au fost angrenati în serviciul enormei escrocherii cãmãtãresti, care-i plãteste bine: politicienii, bancherii, profesorii, jurnalistii. Ii e greu omului sã renunte la avantaje personale din principiu. Cetãtenii tãrilor occidentale sunt dotati de la naturã cu instinct de acumulare si doresc sã achizitioneze bunuri. Masele sunt înrobite unei manii de-a cumpãrã tot timpul si euforia cumpãrãturii imediate îi face orbi la consecinte.

Dar cum se face cã economistii si expertii în finante, ajutati de stiinta lor si de computere rapide, nu vãd asta când studiazã problemele distribuirii si circulatiei bunurilor? Rãspunsul e cã stiintele economice sunt stiinte la fel de autentice ca si stiinta marxism-leninismului. Falsitatea lor se vede de la început din neputinta lor de a defini termeni ca "banul" sau "creditul." Stiintele economice nu pot rezolva probleme pe care nu le pot enunta. Dupã enuntare, pentru rezolvare trebuie sã adunãm toate datele care apartin problemei. Dar asta nu se poate face, cãci cea mai importantã parte a datelor este exclusã: si anume acea parte care n-a fost exclusã din Deuteronomul sau din Coran sau din Shakespeare: cunoasterea instinctului de achizitie al omului, pofta de avere si pofta de putere a omului si slãbiciunea lui când cedeazã la tentatia de-a fi nedrept în favoarea lui. Si cu cât sunt teoriile economistilor mai fantastice, mai ireale si mai false, cu atât se bucurã de mai mult prestigiu. De aceea economistii concep cãmãtãria ca o parte necesarã a mecanismului monetar care într-o zi va functiona în fine cum trebuie.

La ce-i foloseste individului sã priceapã principiul cãmãtãriei? **Cunoasterea adevãrului e totdeauna eliberatoare, chiar dacã adevãrul pe care-l aflã îi spune doar cã nu este liber; cãci numai adevãrul poate elibera. Cunoasterea adevãrului si întelegerea fortelor nocive întotdeauna creazã echilibru sufletesc într-o societate unde acele forte nocive sunt atotputernice; necunoasterea si neîntelegerea duc la depresiune si descurajare.**

Dintre cãrtile care explicã situatia monetarã contemporanã recomandate de autor, mai recente sunt P.T. Bauer: Equality, the *Third World and Economic Delusion* (Weidenfeld and Nicholson, 1981); Eric de Mare: *A Matter of Life and Debt* (Veritas, 1986); H.S. Kenan: *The Federal Reserve Bank* (Noontide Press).

CAPITOLUL 11: GEOGRAFIA INTELECTULUI

Dr. Nathaniel Weyl si sotia lui Sylvia Casleton Weyl promovează cu multã energie teoria cã evreii sunt "elita creatoare" din Statele Unite ale Americii si cã superioritatea lor au mostenit-o de la strãmosi, cãci e un fapt genetic. Zic sotii Weyl cã sursa superioritãtii evreiesti e "aristocratia lor religioasã si supunerea acestui element savant al natiunii la presiuni sã se cãsãtorească tineri si sã facã multi copii. ... Astfel de avantaje ca alimentatie, case, haine, îngrijire medicalã mai bune si previziunea cã vor fi persecutati ... i-a fãcut sã aibã mai mult succes în a-si creste mai multi copii pânã la maturitate" (*The Mankind Quarterly*, Edinburgh).Dr. Weyl a expus această tezã în multe articole în diverse publicatii si în douã cãrti, *The Creative Elite in America* (Public Affairs Press, Washington DC, 1966) si *The Geography of the Intellect* (co-autor: Dr. Stefan Possony, Henry Regnery Company, Chicago, 1963). Pe aceeasi linie scrie Ernest van den Haag, a cãrui carte *The Jewish Mystique* (1970) a fost puternic aclamatã de cercurile universitare americane si în mod paradoxal tocmai de cei care militează pentru egalitatea tuturor raselor ca Ashley Montagu. Vorba lui George Orwell: "Toate animalele sunt egale dar unele din ele sunt mai egale ca celelalte" (*Animal Farm*).

Statisticile sotilor Weil care aratã predominanta evreilor în profesiunile intelectuale sunt corecte; dar este oare această predominantã rezultatul superioritãtii înnãscute a rasei, cum zic ei? Dacã elimini parte din date poti dovedi orice teze oricât de contradictorii printr-o alegere atentã a datelor pe care le prezinti. Chiar Dr. Weyl indicã unde ne putem uita ca sã gãsim ce-a ascuns el în *The Geography of the Intellect*. Zice: "Spengler si Toynbee au contribuit la antisemitismul cultural", adicã n-au fost de acord cu teza cã evreii sunt prin definitie superior dotati tuturor celorlalti oameni. "Spengler", scriu Weyl-Possoby, "vedea iudaismul ca o religie ’a felahilor’ lipsitã de viatã timp de 9 secole ... Spengler vedea iudaismul ca fiind în decadentã pentru cã este o rãmãsitã a culturii si civilizatiei magiei care nu mai erau de mult creatoare." Toynbee, mai mult, zic ei, "a descoperit cã evreii erau fragmente fosilizate ale civilizatiei siriace." Un altul dezavuat de Weyl-Possony e Carl Gustav Jung, care aratã diferenta dintre gândirea evreilor si-a celorlalti. Admitând cã existã un domeniu în care mentalitatea evreilor functionează mai bine, Jung zice: "Membri ai unei rase cu o civilizatie de 3000 de ani, evreii, ca si chinezii, au o mai largã perceptie psihologicã. De aceea în general pentru evrei e mai putin periculos sã-si degradeze subconstientul ... Evreul, care e într-un fel nomad, n-a creat niciodatã o formã de culturã proprie si dupã câte putem vedea nici nu va crea niciodatã, cãci toate instinctele si talentele lui necesitã o populatie cu o civilizatie mai mult sau mai putin avansatã pre-existentã care sã-l gãzduiascã."

Aceste puncte de vedere ale lui Spengler, Toynbee si Jung pot arunca o nouã luminã asupra statisticilor laborioase adunate de sotii Weyl de la Departamentul Statelor Unite pentru Sãnãtate, Educatie si Bunã-Stare. când sotii Weyl afirmã cã datele lor aratã cã evreii sunt "mai inteligenti", au "mai multã capacitate de cunoastere" si "realizează mai mult" decât alti oameni, trebuie întâi sã vedem cum definesc ei "inteligenta", "capacitatea de cunoastere", "realizarea", standarde folosite de ei când comparã rasele între ele.

"Inteligenta", zice John Baker în cartea sa *Race* dupã ce-o discutã îndelung, "este cea mai bunã adaptare a individului la mediu". E usor de demonstrat adaptarea la mediu la plante si animale si la triburile mici si primitive, dar cum arãti adaptarea la mediu în conditiile urbane si tehnologice moderne? În Germania dinaintea celui de-al doilea rãzboi mondial evreii se bucurau de averile si privilegiile pe care le au azi în America; totusi n-au fost bine adaptati pentru evenimentele ce-au urmat.

Tezele lui Weyl, Possony, Van den Haag au fost imediat adoptate sau cel putin tratate cu neutralitate de toti membrii universitãtilor americane, care altfel s-ar trezi fãcuti antisemiti ca Spengler, Toynbee, Jung si Keith. Cãci e imposibil sã faci o comparatie cinstitã fãrã sã admiti de la început cã evreii si ne-evreii trãiesc si-si manifestã calitãtile mintale în medii complet diferite; evreii trãiesc în alt mediu decât ne-evreii si reactionează la alti stimuli. Ne-evreii sunt o masã de

populatie a cãrei culturã si civilizatie izvorãste dintr-un rezervor de meseriasi si muncitori necalificati alãturi de o clasã tãrãneascã cu rãdãcinile adânc înfipte în pãmânt; evreii sunt o minoritate totdeauna alertã si total angajatã în afirmarea perpetuã a identitãtii si unitãtii ei nationale desi sunt dispersati geografic la mari distante în interiorul diverselor populatii gazdã. Jung a înteles imediat diferenta si-a spus cã evreii au o mai acutã perceptie psihologicã si-si pot degrada subconstientul cu mai putin risc. Într-o competitie e un avantaj sã-ti poti degrada subconstientul, adicã sã n-ai standarde morale în luptã, dar s-ar pãrea cã si pentru acest avantaj se plãteste un pret. În decursul veacurilor, intelectuali evrei au cãutat sã se elibereze de capacitatea lor de a-si degrada subconstientul; oameni ca Moses Mendelsohn si fiul lui compozitorul, Spinoza si Disraeli, Moses ben Maimonides si multi altii, inclusiv evrei contemporani de mare curaj, au cãutat sã se emancipeze de mentalitatea evreiascã pentru a putea functiona la un nivel intelectual superior.

Astfel s-ar pãrea cã adaptarea lor imediatã la un mediu competitiv este si un avantaj dar si un dezavantaj pentru evrei. Friedrich Schiller scria: "Când societatea mãsoarã omul numai dupã functia sa, când cetãtenii aprobã la unul memoria lui, la altul inteligenta lui la cifre, la altul capacitatea lui mecanicã; când nu se ia în considerare caracterul si se urmãreste doar stiinta, când se încurajeazã purtarea disciplinatã alãturi de cel mai profund obscurantism intelectual - când aceste calitãti sunt cultivate intensiv neglijându-se lãrgirea orizontului - te mai miri cã celelalte facultãti ale intelectului suferã ...?" Cel mai profund obscurantism intelectual, cum bine a zis Schiller, însoteste succesele profesionale, economice, sociale ale elitei academice si profesionale.

Cum devii membru al acestei elite? În mediul academic, pe plan individual functioneazã reteaua de alegere prin recomandare dintre membrii acestei minoritãti etnice. Pe plan global, întregul grup graviteazã înspre si acapareazã ori inventeazã astfel de stiinte nestiintifice ca antropologia socialã, sociologia, stiintele politice, psihiatria, fiecare dintre aceste "stiinte" fiind în sine o pãdure deasã a obscurantismului.

Printre ne-evrei existã oameni specializati pentru anumite functii. Întregul grup al evreilor este însã specializat pentru o anumitã functie: acapararea puterii, pentru exercitarea cãreia ei neglijeazã toate celelalte functii ale celor ce au puterea. Ca sã fii creator în artã, agriculturã, politicã, în orice, trebuie sã te identifici cu obiectele si oamenii care apartin domeniului de creatie. Evreii au acaparat puterea în Rusia prin revolutia bolsevicã, dar n-au putut-o folosi creator cãci nu s-au putut identifica cu poporul rus; identificându-se cu ei si-ar fi pierdut identitatea nationalã, separatismul. Nomazi fiind, cum zice Jung, evreii nu se leagã de teritoriul acaparat ci-l jefuiesc doar, îl "recolteazã" fãrã a-l însãmânta, cu exceptii individuale ca Moses Mendelsohn si ceilalti citati mai sus care s-au emancipat si-au dorit sã cultive teritoriul pe care trãiau identificându-se cu cultivatorii lui.

Un alt aspect pe care sotii Weyl nu-l explicã atunci când ne anuntã cã evreii sunt elita omenirii în mod natural si genetic este caracterul acestei elite. Ei demonstreazã cã evreii sunt genetic superiori pentru cã elita asociatã cu sinagoga se înmultea prodigios; dar în ultimele secole elita evreiascã n-are nimic de-a face cu sinagoga, doar cu universitãtile laice si cu bãncile. Dacã la sinagogã se acordã oarecare valoare subconstientului (credinta etc.) elita de azi dã o valoare negativã subconstientului, eliminând factorii metafizici care-au cimentat unitatea nationalã evreiascã în trecut. Ambele elite si cea evreiascã si cea ne-evreiascã, trãiesc fãrã sã le pese de psihicul si de subconstientul lor; dar, vorba profetilor din Vechiul Testament, "nu-ti poti bate joc de Dumnezeu"; subconstientul nu se lasã suprimat sau degradat fãrã sã se rãzbune. Iatã cum membrii elitei sunt plini de nevroze, alcoolism si alte aberatii. Printre evrei subconstientul suprimat se revarsã într-un nationalism turbat care s-a reîntors la primitivism, la un nationalism lipsit de religie care stârneste gloata dar nu-i oferã individului resurse morale.

Capitalismul financiar occidental, zice Karl Marx, "naste evrei din mãruntaiele lui"; adicã în sistemul de referintã al capitalismului financiar atât evreii cât si ne-evreii se comportã la fel si admirã si dezvoltã intelectul degradându-si subconstientul, care este izvorul puterii creatoare. Spengler scrie în *Declinul Occidentului*: "Azi aceastã natiune de magi (evreii) cu ghetourile si religia ei e în pericol de disparitie ... pentru cã pãtura de sus intelectualizatã a ambelor pãrti

[evreii si societatea gazdã] a încetat sã mai fie metafizicã. Si-a pierdut orice coeziune internã si ce-a rãmas e doar o unitate pentru scopuri practice".

Ne mai întrebãm: dar dacã superioritatea evreiascã doveditã de faptul cã formeazã o elitã financiarã este tocmai rezultatul prezentei acestui grup minoritar în tãrile gazdã occidentale, adicã decurge din conditii care n-au existat în trecut si pot sã nu mai fie cândva? Evreii si-au concentrat timp de secole toate energiile asupra tranzactiilor financiare si în conditiile capitalismului financiar international contemporan, faptul cã familiile lor sunt rãspândite printre toate natiunile dar lucreazã strâns coordonat si unitar în mod fatal le creazã imense avantaje si le permite sã aibã mare influentã si sã promoveze si mai mult concentrarea capitalului financiar; acest lucru se vede clar în Statele Unite, unde au preluat averile si pozitiile unora ca Morgan, Ford, Carnegie, Vanderbilt. Dupã ce-au luat averile acestor magnati patroni si fondatori ai societãtii americane, financiarii evrei i-au înlocuit repede din pozitiile de influentã culturalã si le-au luat din mâini universitãtile, ziarele, editurile, partidele politice, administratia tãrii, sistemul judiciar al tãrii. Toate acestea sunt acum total în posesia financiarilor evrei care le dirijeazã si le manipuleazã cum vor prin numirea functionarilor si conducãtorilor, prin acordarea de fonduri si asa mai departe.

Când un grup are astfel de puteri gigantice asupra unei natiuni, ce comparatie se poate face între elita grupului si elita restului natiunii, care e fãrâmitatã si în competitie internã, în timp ce elita evreiascã e unitarã si actioneazã ca un grup?

Si, în definitiv, ce importantã are care din cele douã elite e mai inteligentã si care smulge averile si pozitiile celeilalte, de vreme ce nici una nici cealaltã nu stie ce face si dupã toate indicatiile amândouã împing lumea spre dezastru din toate puterile?

CAPITOLUL 12: ANALIZA MISTICII RASIALE

Dupã aparitia cãrtii profesorului Ernest van den Haag *The Jewish Mystique* s-a lansat teza superioritãtii intelectuale a evreilor prin care se încearcã sã se explice faptul cã bogãtiile, puterea si influenta politicã se aflã concentrate în mâna acestei minoritãti putin numeroase. Desigur, asa cum sustine Dr. Nathaniel Weyl (vezi capitolul 11), secole de selectie pentru a da nastere mai ales la copii din pãrinti educati au jucat un rol. Stim de asemenea cã inteligenta umanã se comportã diferit în conditii diferite si rãspunde diferit la stimuli diferiti; evreii fiind o minoritate în popoarele gazdã pe care si le postuleazã ostile sunt tot timpul alerti si activi. Dar vrem sã vedem aici dacã concentrarea bogãtiilor si puterii asupra tuturor popoarelor în mâini evreiesti este într-adevãr rezultatul inteligentei superioare evreiesti doar - sau au mai contribuit si alti factori.

Cum se explicã cã întreaga civilizatie si dezvoltare generalizatã azi în toatã lumea sunt produse exclusiv de energia si geniul creator al popoarelor crestine europene si cã evreii în 3000 de ani n-au putut produce nimic care sã semene mãcar pe departe cu civilizatia?

Caracteristica principalã a popoarelor europene este cã sunt "constructori de culturã" si cã un mare numãr de europeni au contribuit la imensul tezaur general al culturii europene, uneori sacrificându-si interesul personal. Evreii însã sunt nomazi nelegati de nimic care se acomodeazã imediat la cultura altora. Dar de ce azi europenii nu pot concura cu ei în arhitecturã, artã, muzicã si literaturã, domenii create de bunicii si strãmosii europenilor?

Stim cã au fost lungi perioade istorice când evreii nu erau elita de bogãtasi si potentati ai popoarelor în sânul cãrora trãiau si cã situatia lor era mult mai jos decât strãlucirea averii, puterii si geniului creator al popoarelor gazdã; dar nimeni n-a explicat acest lucru prin superioritatea mintalã a popoarelor gazdã.

Parte din explicatie e faptul cã mintea omeneascã functioneazã diferit în conditii diferite. În interesul individului, e un aparat; în interesul colectivitãtii, e o fortã care vitalizeazã energia comunitãtii si-o canalizeazã spre acte de creatie. Cultura si civilizatia europeanã n-au fost rezultatul unor actiuni de grup ci rezultatul activitãtii creatoare a unor indivizi talentati. Grosul

populatiei n-a participat la actul creator ci s-a multumit sã trãiascã comod, bucurându-se de binefacerile celor putini si creatori, sustinându-i uneori la nivel de subzistentã pe unii care altfel ar fi pierit si ducând cu sine de-a lungul secolelor fondul genetic din care se pot naste indivizii creatori când e nevoie de ei. Prin acest individ creator de geniu izbucneste la luminã geniul creator al poporului, uneori în detrimentul individului. Dar conditiile contemporane, în special faptul cã singura motivatie psihologicã este lãcomia materialã, avantajeazã inteligenta evreiascã si dezavantajeazã geniul creator european, care se vede limitat exclusiv la domeniul stiintei si tehnologiei; si dezavantajul creste cu cât se transformã mai mult capitalismul în anticapitalism financiar.

Aceastã degenerare a societãtii a fost facilitatã de trãdarea guvernelor care nu si-au îndeplinit datoria lor de a pãzi drepturile si avutiile popoarelor ci s-au lãsat cumpãrate de supraputerea financiarã care le este acuma stãpânã; astfel încât popoarele civilizatiei europene din toatã lumea nu mai sunt stãpâne pe destinele lor. De vinã nu sunt însã decât chiar membrii civilizatiei europene, pentru cã s-au lãsat atrasi pe panta acumulãrii de bunuri materiale ca unic scop al existentei si unicã valoare, creând astfel un climat în care mentalitatea minoritãtii evreiesti are un net avantaj asupra lor. Rezultatul e vizibil peste tot: în Anglia, Franta, Germania, America, Africa de Sud, cetãteanul ne-evreu e cuprins de un fel de slãbiciune sufleteascã care-i înãbusã imaginatia si-l inhibã mintal; nemairespectâdu-si mostenirea culturalã, cade victimã perversiunilor politice si culturale; individul nu mai are un scop si un tel si nu stie încotro merge; toti au senzatia inutilului existentei, ceea ce-i face pe cei tineri din scoli extrem de vulnerabili la orice spãlare de creier astfel încât pot fi condusi cu usurintã în orice directie. Dar de unde i se trag toate astea membrului civilizatiei europene?

Întreaga istorie a omenirii aratã cã omul e esentialmente vietuitoare socialã si cã pentru sãnãtatea lui moralã are nevoie sã simtã cã apartine unei comunitãti pe care-a avut-o în trecut trãind printre altii asemeni lui. Asociat cu acest sentiment de apartenentã la comunitate este si dublul cod moral: pentru membrii aceleiasi comunitãti, prietenie (chiar dacã existã competitie internã); pentru restul lumii, indiferentã, care poate deveni dusmãnie când circumstantele o cer. Astfel individul nu e niciodatã dezorientat moral; el stie în cine sã se încreadã si cine-l va ajuta si are un sentiment de sigurantã. De dragul grupului care-i dã acest sentiment e dispus sã-si riste chiar viata. "Constiinta" este mecanismul psihologic care-l mentine loial grupului si intereselor lui. Dar descompunerea moralã a popoarelor occidentale rezultã din faptul cã li s-a distrus apartenenta la grupul necesar sãnãtãtii lor morale si trebuie sã trãiascã în mase amorfe si heterogene mai mari. De mii de ani individul a trãit ca patriot si are nevoie de un mediu uman omogen; acum trãieste într-un mediu heterogen cu ierarhii pur financiare si nu poate sti cine-i este prieten si cine nu, nu mai stie unde apartine, cãci se vede înglobat în unitãti economice cu altii de rasã diferitã, cu obiceiuri diferite, care vorbesc alte limbi. Rezultã conflicte psihologice si confuzie, reactiile nu mai sunt simple si usor de adoptat si dau nastere la sentimente nejustificate de vinovãtie si la demoralizare. Individul e nesigur de sine si nehotãrât si capacitatea lui intelectualã si creatoare e redusã, ca si capacitatea de a se asocia cu semenii lui. În dilema asta, multi indivizi cautã sã-si recreeze apartenenta de grup si se înroleazã în structuri si organizatii care pot fi descrise în general ca organizatii de dreapta si de stânga.

Cei de dreapta sperã sã poatã recrea comunitãti mai mici în care sentimentul de apartenentã si deosebirea dintre "noi" si "ceilalti" sã fie din nou valabile si se opun creãrii de conglomerate heterogene de mase umane tot mai mari si creãrii guvernului unic mondial. Cei de stânga sunt mai ales cei la care intelectul primeazã asupra instinctului si care vãd salvarea într-o lume în care toti oamenii formeazã o masã amorfã si nediferentiatã care se iubesc cu totii fiind niste "frati universali." Aceasta este o situatie care poate fi exploatatã în mod perfect de o minoritate separatã si externã care si-a pãstrat cu sfintenie dublul cod de comportare si care distinge cu strictete între "noi" si "ceilalti", cum este minoritatea evreiascã. Succesul acestei minoritãti este asigurat de educatia ei unitarã, care-a fost religioasã pânã acum si în care toti cresc cu constiinta feroce de grup, de grup aparte separat de toti ceilalti, de rasã aparte oriunde s-ar afla. Pentru celelalte popoare, rasa sau nationalitatea erau legate de teritoriul pe care trãiau.

Rasismul si nationalismul evreiesc sunt cu atât mai feroce cu cât n-au nici o componentã teritorialã.

Stiinta antropologiei a fost complet distorsionatã si monopolizatã si astfel de observatii nu mai e voie sã se facã. Antropologia, psihologia, genetica, sunt azi în situatia în care era astronomia în Evul Mediu si din acelasi motiv: dacã li s-ar scoate cãlusul din gurã ar periclita privilegiile celor care detin averea si puterea.

Sentimentul apartenentei la grup, al mândriei nationale, sau nationalismului, le dã oamenilor un scop si o directie care-i face imuni la influentele demoralizatoare si subversive care descompun popoarele occidentale. În epocile de decãdere si descompunere a culturii si civilizatiei, intelectul evreiesc, cu separatismul si puternica lui unitate de grup, oricând gata sã se asocieze în scopuri practice, are enorme avantaje asupra celorlalti.

CAPITOLUL 13: REFORMAT SI ORTODOX: PRIVIRE ASUPRA ORIENTULUI MIJLOCIU

Comunitatea evreiascã e împãrtitã în reformati si ortodocsi, sionisti si antisionisti, adicã "nereligiosi" si "religiosi". Aceastã diviziune a evreilor a dat nastere la situatia bizarã si paradoxalã în care reformatii sprijiniti de toti cei care detin puterea au respins interpretarea biblicã a istoriei si nu mai aduc nici un argument religios în sprijinul ambitiilor lor sioniste de-a stãpâni lumea dar sunt sprijiniti de crestini. Acestia se încãpãtâneazã sã creadã cã "evreii sunt neamul ales" care tocmai acum înfãptuieste profetia lui Iehova, tocmai pe baza argumentului religios respins de evrei.

Istoriografii evrei spun deschis (de ex. Abram Leon Sachar în *The History of the Jews*, sau Howard Morley Sachar în *The Course of Modern Jewish History*), cã asa-zisul iluminism introdus de Kant, Hegel, Fichte si Charles Darwin, i-a afectat si modificat si pe evrei ca si pe ceilalti, secularizându-i, astfel încât evreii reformisti, care azi sunt majoritatea, au pãrãsit toate dogmele ortodoxe, unii dintre ei, remarcã Abram Leon Sachar, scriu "numele divinitãtii cu literã micã în mod agresiv."

Dupã lupte acerbe interne în 1889, la Sinodul Universal de la Berlin, evreii au cãzut de acord cã fiecare din ei poate interpreta scriptura cum vrea si poate fi agnostic sau ateu dacã vrea, dar trebuie sã rãmânã membru devotat al natiunii evreiesti. De aceea azi când multi crestini se agatã de "Dumnezeul iudeo-crestin", evreii moderni cu educatie nu mai cred în Dumnezeul antropomorf care-si conduce poporul ales în Tara Fãgãduintei si zic cã astea sunt cel mult metafore si simboluri; ei nu-l mai asteaptã pe "mesia" cãci grupul lor este propriul lor dumnezeu si mesia.

Existã un element religios eluziv care-i împiedicã pe evreii care-au rãmas ortodocsi sã devinã doar nationalisti atei ca reformistii si uneori face din ei adversarii sionismului. Dar ambele tabere si-au pãstrat intact dublul cod de comportare, ambele tabere disting cu tãrie între "noi" si "ãilalti". Atractia irezistibilã pe care-o exercitã sionismul asupra tineretului ateu se explicã prin faptul cã le oferã satisfacerea ambitiilor materiale si sociale. Cele douã tabere au putut fi vãzute în actiune în 1982, când sionismul si-a etalat puterea dar a fost înfruntat de tabãra cealaltã.

La 21 Septembrie un ziar publica stirea cã "Fortele Statelor Unite vor sosi la Beirut - dacã Israelul le dã voie". Israelul trãieste din banii si armamentul pe care i-l dau Statele Unite dar s-ar pãrea cã dicteazã celor care-l întretin. Nici un politician sau om de stat american n-a protestat cinismul cu care Israelul calcã în picioare toate conditiile stabilite pentru întretinerea Israelului de cãtre Statele Unite; ori când Israelul a invadat Libanul cu acelasi dispret fatã de orice conventie sau acord, fãrã ca nimeni sã îndrãzneascã sã protesteze în guvernele occidentale. "Israel nu mai e David; acum e Goliat", scrie acelasi ziar citându-l pe nimeni altul decât presedintele american Reagan, care-a arãtat astfel cu acelasi cinism zãdãrnicia celor 20 de miliarde de dolari stoarse de la contribuabilul american si-a periclitãrii vietilor soldatilor

americani trimisi în Liban. Israelul era de-acum a patra putere militarã a lumii, dupã Statele Unite, Uniunea Sovieticã si China comunistã si înaintea Marii Britanii, Frantei, Italiei si Japoniei, tãri industriale puternice cu populatie numeroasã si care nu trãiesc de pe spinarea contribuabilului american. Acest lucru se explicã prin faptul cã existã un alt fel de putere, nu militarã, unde Israelul e puterea cea mai mare din lume - puterea financiarã; nu independent însã; în cadrul acestei puteri, cãreia îi sunt azi supuse toate celelalte puteri (economicã, politicã), Israelul este doar o ramurã a trunchiului principal. Pe acest trunchi mai cresc tot ca ramuri lobby-urile puternice pe lângã toate parlamentele din tãrile dezvoltate, apoi controlul total al presei, editurilor si mass-mediei, apoi influenta asupra guvernelor si administratiilor tãrilor occidentale; acest trunchi este supraputerea bine descrisã de Soljenitân ca fiind "mai puternicã decât ramura executivã, cea legislativã si cea judiciarã" în guverne.

Aparitia acestei supraputeri în secolul nostru, a cãrei încarnare politicã e sionismul, este principalul eveniment politic care n-a fost nici mãcar amintit în mass-media si care e greu de studiat pentru cã supraputerea n-are granite precise geografice; Israelul e doar una din manifestãrile ei. Dar cei care au habar de istorie vor întelege cum a apãrut aceastã supraputere.

Pe la sfârsitul secolului trecut puterea financiarã era în mâinile unor magnati nationali, care apartineau diverselor popoare (America, Anglia, Franta, Belgia etc.) si erau în competitie cãutând sã-si smulgã reciproc colonii si sfere de influentã. Familiile de bancheri evrei care operaserã timp de secole în interiorul diferitelor popoare occidentale, lucrând în întelegere între ele si împotriva milionarilor nationali, le-au smuls acestora din urmã puterea financiarã pe care-au concentrat-o într-un concern financiar universal international sau supranational care este azi total în mâna lor si pe care azi se strãduiesc sã-l transforme într-o putere politicã mondialã unicã - o Nouã Ordine Mondialã. Aparent, tãrile occidentale sunt independente; de fapt sunt sclave acestei puteri financiare globale.

Caracteristica acestei supraputeri mondiale este faptul cã lucreazã prin spãlarea creierului, prin controlul asupra mintii; pentru cã lucreazã amãgind mintile oamenilor, nu poate apãrea în public asa cum este si trebuie tot timpul sã se deghizeze. Aceasta este principala ei tãrie dar si principala ei slãbiciune; de aceea sunt asa de violente si frenetice atacurile ei când vreun scriitor sau ziarist publicã câte un adevãr despre ea.

Despre situatia din Orientul Mijlociu, dezinformarea a fost asa de masivã, asa de intensã, asa de totalã, încât ceea ce lumea stie nu mai are nici o asemãnare cu starea de fapt. Invazia Libanului, invazia Israelului în regiunea Golan a Siriei, ocuparea regiunii Gaza pe malul de vest al Iordanului si reactia asa-ziselor mari puteri la aceste invazii israeliene, rezumã întreg conflictul secolului nostru. Când israelienii au invadat Libanul cãlcând în picioare cu dispret fortele de pace ale ONU care erau stationate acolo, stiau cã n-au de ce se teme de ONU; nici de Statele Unite, care le sunt sclave; nici de Uniunea Sovieticã, care-i pompeazã cu arme încã din 1948 (arme cu care au masacrat civilii din Palestina si-au jefuit si izgonit în exil aproape un milion de bãstinasi palestinieni) si care a votat la ONU ca Egiptul sã înceteze focul fãrã sã i se restituie Egiptului teritoriile acaparate pe nedrept de cãtre Israel. Singurii care s-au opus lui Menachem Begin când invada Libanul au fost evreii ortodocsi din Tel Aviv. Pânã chiar si Dr. Nahum Goldman, multi ani presedinte al Congresului Mondial al Evreilor, si-al Organizatiei Sioniste Mondiale, care toatã viata a militat pentru interesele evreilor, a privit cu rãcealã conducãtorii statului Israel dupã acel act de agresiune.

Majoritatea evreilor sunt reformisti si jubileazã la triumfurile lor nationale cu ocazia acestor invazii; dar multi evrei ortodocsi, mai ales în Israel, sunt speriati de ceea ce vãd si se tem cã aceste acte duc la dezintegrarea religiei iudaice si vor crea o reactie ostilã de mari dimensiuni în toatã lumea.

CAPITOLUL 14: DUPA CULISE CU DR. GOLDMAN

Foarte bine ales e titlul cãrtii Dr-lui Nahum Goldman: *The Jewish Paradox* - "paradoxul evreiesc" (Weidenfeld and Nicholson, 1978). Zice dictionarul Oxford: "un paradox e o afirmatie aparent absurdã care poate cã e în realitate justificatã", sau "o afirmatie care se contrazice si e absurdã în esentã".

În practicã, paradoxul constã dintr-un adevãr enuntat invers. Scriitorii ca George Bernard Shaw uimesc publicul prin absurditatea paradoxului care la o examinare mai atentã se dovedeste a contine un adevãr. La fel face Dr. Nahum Goldman, a cãrui carte e paradoxalã în asa mãsurã încât unii cititori vãd ca luminate de-un fulger lucruri pe care nu le-au putut vedea înainte, în timp ce alti cititori rãmân si mai aiuriti si confuzi decât erau înainte.

Dr. Nahum Goldman era într-un timp cel mai mare între evrei din lume, fiind presedinte atât al Congresului Mondial al Evreilor cât si al Organizatiei Sioniste Mondiale, purtãtorul de cuvânt al tuturor evreilor din lume. El însusi e un paradox: toatã viata a militat pentru "reîntoarcerea" evreilor în Palestina, admitând însã cã el nu e "evreu ortodox": "n-am mai crezut în religie de la vârsta de 17 ani", zice el.

Raportul dintre stat si religie e delicat în Israel, zice el, cãci dacã le separi înseamnã cã separi populatia în "credinciosi" si "necredinciosi." Nu toti evreii sunt credinciosi si au o religie, zice el; si apoi ne informeazã imediat cã toti evreii sunt convinsi cã sunt pe deplin justificati sã-i masacreze si sã-i izgoneascã pe palestinieni din motive religioase. Despre "identitatea de evreu" Dr. Goldman zice: "... am dat peste 20 de definitii: iudaismul e o religie, un popor, o natiune, o comunitate culturalã, etc. Nici una din ele nu e absolut exactã ... pentru unii esentialul e religia. Pentru altii, gloria unui popor care a dat lumii monoteismul, profetii, pe Spinoza, Marx, Freud, Einstein si alte multe genii. Pentru altii e respectul pentru suferintele din trecut si din prezent ale evreilor care le cimenteazã adeziunea". Dar Goldman nu acceptã definitia unuia dintre cei mai mari avocati ai evreilor, Jean-Paul Sartre, care-a spus cã "evreu e acela pe care altii-l numesc asa", pentru a nega cã el însusi era evreu. În mod ciudat Spinoza e inclus între geniile pe care le-au dat evreii omenirii, când rabinii din Amsterdam l-au excomunicat pe Spinoza dintre evrei si l-au blestemat cu cele mai grele blesteme ale evreimii, declarând cã "nimeni nu-i va vorbi, nimeni nu-i va scrie, nimeni nu va fi uman cu el". Pe de altã parte, afirmatia cã evreii au dat lumii monoteismul nu e paradoxalã ci doar falsã, cãci iatã ce scrie Cartea Mortilor din Egiptul antic la circa 2600 î. Hr. "Tu esti unic, Dumnezeu din începutul timpurilor, cel ce mosteneste nemurirea, singur creat si nãscut din el însusi; tu ai creat lumea si l-ai fãcut pe om" (traducerea egiptologului britanic E.A. Wallis Budge).

"Filozofia, gândirea si ideologia evreilor constã din multe contradictii. Suntem în acelasi timp cel mai separatist dar si cel mai universalist popor", scrie Dr. Goldman, argumentând cu Talmudul care spune cã "un ger, adicã un convertit, e greu de suportat ca o ranã." "Asta e caracteristica poporului nostru", continuã el; "suntem separati si izolati de ceilalti si în acelasi timp destinul nostru e sã îndeplinim o misiune care afecteazã întreaga lume, sã slujim întregii omenirii." Paradoxul aici constã în cuvântul "sã slujim", cãci adevãratul sens este "sã stãpânim". Care-a fost stãpânitorul, oricât de tiranic si ticãlos, care nu era convins cã face mare bine supusilor lui?

"Evreii sunt cel mai separatist popor din lume", zice Dr. Goldman, "si convingerea cã sunt poporul ales este baza religiei lor" si mai încolo zice cã "nici o altã religie din lume nu a proclamat cu atâta tãrie cã toate rasele si toate clasele sunt egale în fata lui Dumnezeu." Adicã, "toate animalele sunt egale dar unele animale sunt mai egale decât celelalte," cãci desigur animalele care formeazã "poporul ales" trebuie sã fie mai egale decât celelalte.

Desigur Dr. Goldman nu mentioneazã cã majoritatea celor care se considerã azi evrei n-au fost nicicând alesi de Iehova si n-au nimic de-a face cu evreii din Vechiul Testament fiind

descendentii directi al unui popor turco-mongol din sudul Rusiei, hazarii, convertiti la iudaism în secolul 7 A.D.

Dar sã încercãm sã strãbatem muntele de paradoxuri ale Dr-lui Goldman - ce vedem iesind la luminã de sub acest munte? Cã evreii formeazã un popor sovin, nationalist si extrem de rasist si cã au învãtat sã-si pãstreze unitatea si coeziunea desi sunt rãspânditi prin lume departe unii de altii. Aceastã lectie învãtatã întâi în timpul captivitãtii babiloniene a fost amplificatã si îmbogãtitã la nesfârsit si constituie principala învãtãturã din Talmud. Aceasta este cheia "paradoxului evreiesc" în toate manifestãrile sale. Cum a arãtat Sir Arthur Keith, nationalismul în competitie cu restul omenirii dã nastere unui dublu cod etic: unul pentru "noi", altul pentru "ãilalti". Dr. Goldman este uimitor de sincer vorbind despre acest dublu cod - tot în felul lui paradoxal. Se laudã cã este pasaportar a 8 state diferite si apoi cã i-a rãspuns cu admirabilã demnitate si integritate patrioticã Secretarului de Stat al Statelor Unite într-o discutie: "Ascultã, D-le Acheson, nu vorbesc ca evreu ci ca cetãtean american. Eu sunt un cetãtean american." Povesteste despre raporturile lui cu politicienii occidentali: "E o pasiune sã seduci pe cineva. Când seduci o femeie poate senzatia fizicã e mai puternicã, dar când seduci un politician simti aproape acelasi lucru. Când l-am convins pe Dean Acheson sã accepte sfâsierea Palestinei în ciuda convingerilor lui antisioniste am simtit aproape o plãcere senzualã ... un astfel de succes te face sã te simti mai destept decât celãlalt." Deci omul de stat american Acheson era unul dintre "ãilalti", care trebuie înselati si învinsi. Dar Dr. Goldman nu era "mai destept" decât Acheson; Acheson era pur si simplu sub cãlcâiul de fier al lobby-ului sionist din America.

Cartea contine numeroase exemple de aceastã comportare "prudentã, înselãtoare si alunecoasã" pe care-o laudã Leon Abramowicz, prefatatorul cãrtii. Astfel aflãm cum presedintele Truman, pe care Dr. Goldman îl descrie ca un om "simplu si drept", de "o cinste proverbialã" [alti istorici mai putin paradoxali îl descriu ca pe un om extrem de strâmb, necinstit si veros], a declarat "împotriva sfatului tuturor consilierilor lui, în afarã de unul singur care era evreu: 'Prietenii mei sunt evrei, evreii vor sã ia jumãtate din Palestina; ei bine, o vor avea'." Greu de gãsit o carte mai sincerã despre cum se face politica la nivel înalt decât povestea asta paradoxalã. "Toatã viata am observat", scrie Goldman, "cum diplomatii erau împotriva înfiintãrii Israelului si oamenii de stat la nivel înalt erau pentru. Fãrã Balfour, Lloyd George si Wilson n-am fi obtinut Declaratia Balfour din 1917 si ce-a rezultat din ea. Toatã aparatura ministerelor era ostilã proiectului si functionarii ziceau ... 'e de neînchipuit'." Tradus în limbaj mai putin paradoxal, asta înseamnã cã e mai usor sã "seduci" câtiva "oameni de stat la nivel înalt" care ajung acolo prin alegeri care depind de masinãria electoralã financiarã evreiascã si de mass-media controlatã de evrei, decât sã "seduci" zeci si sute de oameni din administratia tãrii care n-au nimic de câstigat vânzându-si cinstea si integritatea moralã si nici nu sunt asa de usor accesibili seducãtorilor ca politicienii. O metodã asemãnãtoare a folosit-o Goldman, ne spune el cu mândrie, când l-a convins pe Lyndon Johnson sã-i acorde un împrumut cu dobândã foarte scãzutã de 2 milioane de la Agentia pentru Dezvoltarea Internationalã pentru editarea Enciclopediei Iudaice: "Unul dintre prietenii lui Lyndoon B. Johnson era un evreu polonez, Jim Novy, care ... era casierul comitetului care-i finanta campania electoralã prezidentialã si avea un permis care-i permitea sã intre la Casa Albã zi si noapte, chiar sã cearã sã i se facã patul acolo, exact ca la hotel."

Dublul cod etic functioneazã de la nastere pânã la moarte. Dr. Goldman ne povesteste cum s-a eschivat de la armatã ca flãcãu în Lituania, de unde e: "Din fericire era o lege sã nu se ia la armatã fii unici si în comunitãtile evreiesti rabinii tineau registrele noi-nãscutilor. Si-asa tatãl meu a avut trei fii, dar pe fiecare l-a declarat sub alt nume." Bine pentru "noi", evreii, nu prea bine pentru "ãilalti", lituanienii, natiunea-gazdã. Nasterea Uniunii Sovietice e un reviriment al evreimii, zice Dr. Goldman: "Dupã revolutia din 1917 s-a vãzut o foarte intensã viatã culturalã evreiascã în Rusia, si-n idis si-n ebraicã. Sã nu uitãm cã teatrul national evreiesc Habima din Israel a fost creat în Rusia." Apoi îl citeazã pe Ben Gurion care multumeste mai degrabã Uniunii Sovietice decât Americii pentru crearea statului Israel - care chipurile era bastionul tãrilor occidentale împotriva comunismului în Orientul Mijlociu. Dar despre acest bastion Dr. Goldman

zice: "dacã [rusii] au azi vreun interes pentru statul evreiesc, este în mod paradoxal pentru cã Israelul le-a permis sã repurteze o victorie politicã pe care si-o doresc de secole, permitându-le sã punã piciorul în Mediterana."

Cartea Dr-lui Goldman e un buchet de paradoxuri. Ne spune cã "Israelul este cea mai conservatoare tarã din lume", dar cã "evreii sunt revolutionari pentru altii dar nu pentru ei." Tradus în limbajul direct al "celorlalti", asta înseamnã cã "altii" sunt folositi ca sã facã revolutii în folosul evreilor. Evreii au fost totdeauna în fruntea luptei împotriva discriminãrii, zice Goldman, "alãturi de negri în Statele Unite, de protestanti în tãrile catolice, de catolici în tãrile protestante - cu alte cuvinte, oriunde e discriminare". O minoritate, explicã el, are dreptul sã-si pãstreze identitatea si sã aibã "de exemplu, scoli proprii". Dar în mod paradoxal el e de pãrere cã majoritatea n-are dreptul sã-si pãstreze identitatea si sã aibã scoli proprii. **Cât despre catolici - la Vatican existã, povesteste Dr. Goldman, "o comisie mixtã de catolici si evrei care se întruneste de trei ori pe an si eliminã sau modificã pasaje alese din diverse cãrti catolice - de la catehismul elementar pânã la manualele folosite în seminariile si universitãtile catolice, modificând liturghia si mai ales slujba de Vinerea Mare." Dar Dr. Goldman nu ne mai spune cum a progresat comisia cu cenzurarea Noului Testament.**

Dar principalul paradox îl constituie chiar statul Israel asa cum e el azi. Dr. Goldman nu e multumit de el. Trebuia sã fie altfel, arabii trebuiau sã-l accepte. Ben-Gurion însusi nu era prea optimist cu privire la supravietuirea lui: "De ce sã facã pace cu noi arabii? Eu dac-as fi un conducãtor arab n-as cãdea niciodatã la-nvoialã cu Israelul. E normal; noi le-am luat tara. Da, Dumnezeu ne-a promis-o nouã, dar ce le pasã lor de asta? N-a fost Dumnezeul lor cel care ne-a promis-o."

CAPITOLUL 15: AFACERI GRASE LA NEGRU ÎN UNIUNEA SOVIETICÃ

Unul dintre cele mai mari secrete sovietice a fost situatia privilegiatã a evreilor în cei 70 de ani de la revolutia bolsevicã. De-abia în 1981 a transpirat secretul cã afaceri, concerne industriale si comerciale particulare prosperau tot timpul acolo, aproape toate exclusiv proprietatea evreilor. Sub titlul Milionarii Rusi de la Bursa Neagrã a apãrut în revista *Fortune* la 29 Iunie 1981 recenzia unei cãrti scrise de Konstantin Simis, fost expert în drept international la Ministerul de Justitie al Uniunii Sovietice, locuitor al Statelor Unite în prezent, carte ce urma sã aparã în curând. "Statul sovietic e un monopolist care detine toate mijloacele de productie si întreprinderea particularã e o crimã ... dar o retea de fabrici particulare împânzeste toatã tara cu o productie de sute de milioane - poate chiar miliarde". Productia nu era de industrie grea ci de bunuri de larg consum, haine, pantofi, ochelari de soare, bijuterii false, etc. Dar ce fãcea securitatea, care stia toate secretele - cum de nu-l aflase pe acesta? "Întreprinderile private coexistau sub acelasi nume si acelasi acoperis cu întreprinderile de stat; n-ar fi putut exista fãrã acest paravan. ... cea de stat producea bunuri conform planului de stat. Aceste mãrfuri apãreau în contabilitatea fabricii si erau distribuite prin canalele comerciale. Dar pe lângã aceste produse oficiale aceeasi fabricã produce mãrfuri care nu sunt înregistrate în nici un document."

"Glasnost" si "perestroika" n-au pus capãt acestei productii "private".

Simis scrie cã în industria socialistã de stat a Uniunii Sovietice erau "zeci de mii" de astfel de fabrici, cele mai multe la Moscova, Odesa, Tiflis, Riga si Taskent si cã exista o vastã retea de distribuire a acestei mãrfuri "negre" cu un volum de miliarde de dolari anual. El mentioneazã o "companie", care fãcea parte din "imperiul lui Glazenberg" si care avea asa de multe fabrici încât a trebuit sã-si instaureze propria retea de distribuire a mãrfii în 64 orase si regiuni - pe lângã reteaua comertului de stat.

Si cine sunt acesti vajnici cãpitani ai industriei care-au rãmas invizibili ochiului atotvãzãtor al securitãtii KGB? Simis scrie: "Din motive istorice, mediul afacerilor la negru în orasele mari din

Rusia, Ucraina si republicile Baltice a fost predominant evreiesc. Clientii mei aduceau si unii georgieni, armeni si membri ai altor nationalitãti, dar marea majoritate erau evrei - ca si mine."

Care "motive istorice?"

Zice Simis cã evreii rusi eliberati de asuprirea taristã de cãtre revolutia bolsevicã s-au aruncat în ocupatii care le fuseserã inaccesibile, de exemplu stiinta, arta, literatura, etc. Dupã cel de-al doilea rãzboi mondial, zice el, Stalin i-a asuprit pe evrei si astfel multi dintre ei au trebuit sã-si îndrepte energia în spre "afacerile la negru." Dar mai încolo tot Simis scrie cã în 1930 unul Isaak Bak a înfiintat o afacere de familie care în 1940 (când puterea lui Stalin era la apogeu si desigur si "oprimarea" evreilor de cãtre Stalin) afacerea lui avea "cel putin 12 fabrici care produceau lenjerie, suveniruri si marchetãrie si avea si o retea de prãvãlii în toatã Uniunea Sovieticã." Unii dintre acesti afaceristi, printre care Bak si trei din fratii Gazenberg, au fost judecati si arestati, ceea ce nu i-a descurajat pe ceilalti. Au decis, scrie Simis, sã-l "sacrifice" pe Lazar Glazenberg cel tânãr, ca sã-i fereascã pe ceilalti de-a fi adusi în justitie, "în parte si din cauza modului lui de viatã usuratic care se vedea dupã duzinele de costume ce le avea si dupã garderoba sotiei lui..."

Proprietatea privatã era crimã împotriva statului marxist-leninist, dar nici un astfel de criminal nu apare în arhipelagul Gulag al lui Soljenitân; sunt foarte rari prizonierii evrei în acel arhipelag, dar paznicii, gealatii si administratia lagãrelor de exterminare aveau multe nume evreiesti ca Aron Solts, Jakov Rappaport, Matvei Berman, Lazar Kogan. Cel mai bine cunoscut era Naftaly Frenkel care se zice cã a elaborat întreg planul lagãrelor de concentrare si exterminare a detinutilor politici. Nici în procesele-de-propagandã sovietice la care au invitati reprezentantii mass-mediei occidentale ca sã le dramatizeze si exagereze n-au apãrut magnatii industriei si comertului negru sovietic; la aceste procese au fost judecati doar rivalii pentru putere ai lui Stalin si cei învinsi în luptele interne pentru putere din sânul revolutiei bolsevice.

Dar de ce oare industria la negru si comertul la negru, care îmbogãteau enorm pe practicanti, au fost rezervate aproape exclusiv evreilor în Uniunea Sovieticã? Scrie Simis: "Este un puternic sentiment de indentitate nationalã la evreii afaceristi la negru - mult mai puternic decât al evreilor sovietici din 'inteligentia'. Nu multi pricep ce este sionismul si si mai putini sunt cei dispusi sã-si pãrãseascã averile si sã emigreze în Israel - dar n-am întâlnit nici unul la care sã nu-i pese de acel stat si sã nu se simtã legat prin sânge de el ... în rãzboiul de 6 zile afaceristii sovietici la negru din multe orase au donat mari sume de bani în dolari - nu în ruble ci în dolari - statului Israel." Si mai departe: "Multi afaceristi evrei la negru de toate vârstele s-au grãbit sã se înscrie în partidul comunist din motive foarte practice: sã câstige mai mult prestigiu social si sã fie protejati - pe lângã protectia obtinutã prin mitã - de urmãrirea fiscalã." Simis a uitat cã mai sus a scris cã sãracii evrei au fost împinsi sã facã afaceri la negru pentru cã erau oprimati si nu erau acceptati în partid si-n ierarhia de stat.

Mita fãcea posibile afacerile la negru: muncitorul era mituit cu un venit suplimentar neimpozabil, la fel functionarul si supraveghetorul; o mitã mai mare o primeau planificatorii si normatorii, care furnizau prin manipulãrile lor materia primã sustrasã de la productia oficialã; cele mai mari mite le primeau inspectorii financiari, care apartineau unei ramuri a KGB-ului a cãrei functie era sã "combatã furtul din avutul obstesc al Uniunii Sovietice." Singurii afaceristi la negru judecati si pedepsiti au fost cei al cãror mod de viatã era prea tipãtor, ca unul Golidze care "avea douã case splendide, mobilate luxos cu opere de artã cumpãrate de la comercianti din Moscova si Leningrad" si care "dãdea banchete pentru oficialitãti care durau ore ..." Majoritatea bogãtasilor sovietici încercau sã nu fie prea stridenti si-si ascundeau averile mai ales în valutã, în pietre pretioase, metale pretioase si monede de aur. Simis scrie cã între 1960 si 1980 una Elizabeth Mirkien avea un "salon" la Moscova unde afaceristii evrei între douã vârste se bucurau de cine excelente si de plãcerea de a-si simti bogãtia jucând pe sume imense la jocuri de noroc si la ruletã. "Dar la ce le folosea?" se-ntreabã Simis. "Si astãzi, negutãtorii de pietre pretioase din Moscova, Taskent, Riga si alte orase fac afaceri febrile, umplând ascunzãtorile milionarilor pietei negre cu pietrele lor. Aceste ascunzãtori contin averi imense, probabil mai mari decât tot

ce-au avut piratii din Marea Caraibilor. Dar - ce fac stãpânii lor? Ce-asteaptã? Un viitor fabulos când vor putea sã-si dezgroape comorile si sã le etaleze ca niste regi? Sau cãderea regimului sovietic?" [Nota rezumatorului: Simis a scris astea în 1981; el nu stia, dar poate afaceristii pietei negre stiau ce se plãnuia sã aibã loc în deceniul al zecelea al secolului nostru, când dupã desfiintarea de formã a Uniunii Sovietice piata neagrã n-a mai trebuit sã mituiascã chiar atâtia functionari si milionarii evrei pot sfida pe fatã mizeria populatiei.]

Organizatiile afacerilor sovietice la negru demonstreazã secole, chiar milenii, de experientã practicã acumulatã. Recenzia la cartea lui Simis, care-a apãrut înaintea cãrtii, s-a bazat sau pe manuscris sau pe spalturi, cãci atunci când a apãrut, cartea a fost cenzuratã de multe pasaje prea revelatoare care erau însã mentionate în recenzie.

Dar cum e posibil sã faci afaceri particulare asa de grase în conditiile în care nu existã proprietate particularã? Prima conditie e sã fii membru a ceea ce Simis numeste "piata neagrã evreiascã", sã fii unit cu ea prin "sentimentul de identitate nationalã." Unul cu astfel de "identitate nationalã" de care trebuie a fost Veniamin Dimsit, presedintele Comitetului Economic la Kremlin si tarul întregii activitãti comerciale si industriale sovietice; acest post fusese ocupat înaintea lui de Lazar M. Kaganovici, tot evreu si cumnatul lui Stalin; apoi tot evrei au fost toti sefii politiei secrete, care s-a numit întâi Ceka si apoi KGB. Notita biograficã ne spune cã din 1953 Simis i-a apãrat în justitie pe multi milionari "negri" sovietici dar în 1971 a renuntat sã pledeze si s-a angajat ca expert în Drept International la Ministerul de Justitie sovietic. În 1976 KGB-ul a gãsit în apartamentul lui manuscrisul unei cãrti despre coruptia sovieticã, din care o copie se afla la un editor american. Atunci lui Simis si sotiei lui Dina, tot avocatã, li s-a spus cã dacã nu pãrãsesc Uniunea Sovieticã vor fi trimisi la un lagãr de concentrare. Simis n-a fost prea îndurerat de felul în care a fost pedepsit obligându-l sã se stabileascã în Statele Unite unde fiul lui fusese trimis de mai demult si era de-acum directorul unui program de Studii Sovietice la universitatea Johns Hopkins, de unde l-a putut lansa pe tatãl lui spre noi culmi ale succesului financiar si social. Dar de ce au apãrut de-abia în 1981 aceste critici la adresa coruptiei sovietice? Usor de ghicit dacã examinãm cursul evenimentelor:

° Legenda zugrãvitã despre Uniunea Sovieticã pentru ochii marelui public occidental a fost modificatã în deceniul anilor 1980 cu date bine cunoscute de zeci de ani dar ascunse tot timpul - dar aceste date au fost prezentate modificate astfel încât sã prezinte, nu întregul adevãr, ci ceea ce se urmãrea ca publicul sã afle ca noi descoperiri senzationale;

° Astfel o nouã imagine despre soviete inaugureazã o nouã atitudine fatã de ele; imaginea sovietelor e modificatã în vederea schimbãrii relatiilor est-vest.

° Astfel se propagã ideea cã atât occidentul cât si Uniunea Sovieticã converg spre aceeasi lume idealã în care ambele se vor contopi - nu se stie încã cum, nefiind exclus nici cel de-al treilea rãzboi mondial.

° Pentru ca aceastã convergentã sã aibã loc, se renuntã la modelul socialismului sovietic marxist-leninist.

° Iese la ivealã existenta vastei structuri de bogãtasi capitalisti care-au prosperat tot timpul de la revolutia bolsevicã încoace în Rusia sovieticã, exact la fel ca confratii lor din occident.

° Si iese la ivealã si unde s-au dus enormele cantitãti de bani si instalatii industriale pompate de occident în Uniunea Sovieticã jefuite de pe contribuabilul occidental; nu în buzunarul muncitorului sau tãranului socialist, ci în averea giganticã a bogãtasilor sovietici 'la negru', care stau gata sã preia conducerea financiarã si economicã dupã prãbusirea Uniunii Sovietice.

POLONEZI ALTFEL DECÂT CEILALTI POLONEZI

În Ianuarie 1984 s-a aflat cumva cã si-n Polonia comunistã exista o clasã întreagã de fabricanti, angrosisti si comercianti particulari care trãiau în perfectã armonie cu aparatul de stat

strict socialist. Tony Barber transmite agentiei *Reuter* din Varsovia: "Polonia se luptã cu criza economicã în timp ce 500 afaceri particulare care apartin unor strãini au un succes care deranjeazã autoritãtile comuniste. Sunt firme 'poloneze', cãci toti proprietarii (în afarã de 40) sunt americani, europeni si australieni coborâtori din pãrinti nãscuti în Polonia ... În 1976 li s-a dat dreptul sã functioneze ca parte dintr-un plan de a-i încuraja pe cei de origine polonezã de peste hotare sã mentinã legãturi cu patria-mamã; sunt întreprinderi mici si mijlocii cu câte 40 de muncitori. Produc haine, pantofi, articole din piele, parfumuri, mobilã ..." Ca si fabricantii sovietici "la negru" ai lui Konstantin Simis. Generalul Jaruzelski, conducãtorul Poloniei de-atunci, zicea cã "le vom asigura buna functionare. Dar n-ar trebui sã constituie o insulã de privilegii nejustificate în economie." Iatã un exemplu perfect de "vorbire dublã" ("double talk") de-a lui George Orwell: Jaruzelski stia perfect de bine cã el le acorda acestor întreprinderi privilegii nejustificare în economie când zicea asa.

În 1977 au fost 3 întreprinderi particulare în Polonia, cu un venit de 180.000; în 1983 au fost 500 cu un venit de 400.000. Barber raporteazã cã "si-au investit profitul tot în Polonia si continuã sã recruteze muncitori si sã-si diversifice activitãtile" în mijlocul populatiei înfometate si pauperizate a Poloniei.

Iatã cum regimurile socialiste aboleau proprietatea privatã a capitalistilor care genereazã exploatarea omului de cãtre om - dar reinstaurau proprietatea privatã a "unora" dintre capitalisti în interiorul patriei socialiste. Cine erau acestia? Cine sunt "americanii, australienii si europenii care se trag din pãrinti nãscuti în Polonia" si care sunt proprietarii acestui capitalism privilegiat în sânul socialismului? Nici unul din adevãratii polonezi - si sunt foarte multi - din America, Canada, Australia, Marea Britanie si Africa de Sud, n-au arãtat nici un semn cã ar dori sã se întoarcã în Polonia comunistã a lui Jaruzelski. Raportul lui Barber nu spune cine erau acesti "polonezi"; dar Konstantin Simis ne spune cine erau cei ce fãceau exact acelasi lucru în Uniunea Sovieticã; marea majoritate erau, zice Simis, "evrei ca si mine."

CAPITOLUL 16: ROLUL SIONISMULUI ÎN RODEZIA

Nu sunt antisemit. Sã încetãm sã mai vedem antisemitism în toate ... Adevãrul, sau cercetarea adevãrului, nu pot fi antisemite.
Robert Faurisson, *Storia Illustrata*, August 1979

Cartea lui B.A. Kosmin Majuta: *Istoria Comunitãtii Evreiesti în Zimbabwe* (Zimbabwe, Mambo Press, 1980) explicã rolul sionismului în evenimentele care-au dus la prãbusirea Rhodeziei. Termenul "sionist" era aproape sinonim cu termenul "evreu", aratã Kosmin si povesteste cum în 1967 presedintele Organizatiei Sioniste din Africa Centralã l-a "informat" pe Primul Ministru Ian Smith cã are de gând sã dea ajutor de oameni si bani Israelului si acest gest "a avut rezultatul scontat." În 1930, scrie Kosmin, contributia datã cauzei sioniste pe cap de evreu era cea mai mare din lume în Rhodezia, si-a rãmas asa pânã dupã 1970, desi sanctiunile economice împotriva Rhodeziei ruinaserã tara si restul populatiei. La fel de disproportionat de mare era atentia ce-o acordau conducãtorii sionisti comunitãtii evreiesti din Rhodezia, care era foarte putin numeroasã. Mari personalitãti sioniste ca Chaim Weizmann, Vladimir Nabotinsky, Nahum Sokolov, Moshe Sharett, Nahum Goldmann, Norman Bentwich, Cecil Roth, Moshe Dayan, Yigal Allon, Chaim Hertzog, Ezer Weizmann au vizitat-o. Magnatii din comunitatea evreiascã erau opusi planului de independentã al Frontului Rhodeziei si de aceea comunitatea avea reprezentanti în ambele tabere în lupta pentru Rhodezia. Rhodezia, zice Kosmin, era dominatã de "suprematistii albi" care vroiau sã continue dominatia elementului britanic si se opuneau Irgunului si bandelor teroriste care luptau împotriva trupelor protectoratului britanic în Palestina. De aceea în 1952 s-a hotãrât la Congresul anual al Deputatilor Evrei ca evreii sã participe pe fatã în viata politicã a Rhodeziei. Drept rezultat în 1953 deputatii evrei alesi în

parlamentele teritoriale si federale ale Rhodeziei au fost, zice Kosmin, "toti activi în comunitate si cu experientã de organizare evreiascã."

Când s-a dizolvat federatia dintre Rhodezia si Nyasaland (azi Zambia, Zimbabwe si Malawi), albii, inclusiv evreii, s-au trezit masati în Rhodezia de Sud; erau nemultumiri populare cu privire la politica Partidului Federal Unit în care, zice Kosmin, evreii erau "suprareprezentati." Primul ministru Garfield Todd care împingea integrarea rasialã prea rapid a fost înlocuit cu Sir Edgar Whitehead, un socialist fabianist care era la fel si-a fost si el înlocuit; revolta poporului a înlãturat Partidul Federal Unit cu "suprareprezentarea" evreilor cu tot si l-a înlocuit cu Frontul Rhodezian sub conducerea lui Winston Field. Sionistii nu mai aveau decât un singur reprezentant în parlament, A.E. Abramson. Dar acesta era Presedintele Comitetului Deputatilor Evrei, Vice Presedintele Organizatiei Sioniste din Africa Centralã si membru al Biroului Executiv al Organizatiei Sioniste Mondiale. Winston Field a fost înlocuit la conducerea Frontului Rhodezian cu Ian Smith, care avea mai multã experientã parlamentarã si era "nãscut în Rhodezia", câtã vreme Winston Field era nãscut în Marea Britanie. Dr. Kosmin scrie: "În Iunie 1964 Ivor Benson, ’politician de extremã dreaptã’, a fost importat din Natal ca consilier pentru informarea guvernului ... [si] a oferit guvernului nou format o politicã coerentã de dreapta care sã rezolve problemele interne si externe. Rhodezia a-nceput sã aparã ca ultimul bastion al crestinismului si-al traditiei occidentale împotriva fortelor sinistre dezlãntuite de centrele coordonate din Moscova si New York. Acest tip de propagandã subversivã", zice Kosmin, "a-nceput sã infiltreze mass-media controlatã de guvern si sã atace pe vesnicii comunisti si financiari internationali. Acesta era bineînteles rãspunsul Europei la ideologia revolutionarã a nationalistilor africani din lumea a treia ... Comunitatea evreiascã, ce fusese pe baricadele multirasiale liberale, s-a simtit foarte vulnerabilã în aceastã atmosferã politicã ... "

La lucrãrile Congresului Deputatilor Evrei din 1964 I.R. Rosin i-a lãudat pe evrei pentru cã "îl ajutã pe africanul ce progreseazã" si a lãudat Rhodezia de Nord pentru cã "acceptã situatia politicã schimbatã a tãrii lor." În Rhodezia de Nord (azi Zambia) situatia politicã schimbatã era exact la fel acceptatã ca si-n cea de Sud dar albii erau prea putini la numãr acolo si nu se puteau face auziti.

Folosindu-se de imunitatea parlamentarã, Abramson a început imediat o campanie calomnioasã turbatã împotriva lui Ivor Benson cu argumente furnizate de Institutul Sionist Weiner de Studii Politice din Londra. Ian Smith însã, doritor sã-si consolideze imaginea conservatoare care-i adusese victoria în alegeri, nu i-a încurajat pe sionisti în public; si acestia n-au prea fost încurajati nici de faptul cã sute de organizatii de "prieteni ai Rhodeziei independente" au proliferat în toatã lumea la câteva sãptãmâni de la declararea independentei Rhodeziei de Sud. Despre ele Dr. Kosmin scrie cã "se mãrgineau la anumite grupuri din democratiile occidentale care leagã sionismul de Wall Street si de comunism ca un atac tripartit împotriva crestinismului occidental. ... Din 1965 Rhodezia a fost vizitatã de extremisti de dreapta si antisemiti ca Eric Butler al Ligii Australiene pentru Drepturi si Maiorul Bundy din Statele Unite. În public se fereau cu grijã sã facã declaratii antisemite dar se exprimau despre alte probleme rasiale mai vizibile. Dar Colonelul Curtis B. Dall de la Liberty Lobby a fãcut remarci anti-evreiesti la Bulawayo fata de niste consilieri evrei la o receptie." Curând însã s-a vãzut cã sionistii din Rhodezia n-aveau de ce se teme de Ian Smith, care iese pânã la urmã lãudat de Dr. Kosmin si deloc criticat. Zice Dr. Kosmin: "Evreii din Rhodezia si-au recãpãtat încrederea în 1967 când Israelul a triumfat în Orientul Mijlociu si Ivor Benson pe care-l urãsc atâta a plecat din Rhodezia." El aratã clar cã dupã ce n-au reusit sã înlãture alesul Frontului Rhodezian cu ajutorul unui Partid Rhodezian nou înfiintat sub Sir Roy Welensky (fiul unui evreu din Polonia) si al partidelor de centru, sionistii au triumfat tot cu ajutorul lui Ian Smith; dupã ce Sir Roy Welensky a fost înfrânt în alegeri la Salisbury, sionistii care-l sprijiniserã s-au oferit sã-si transfere sprijinul lui Ian Smith si acesta a acceptat cu mare grabã; si sionistii au fost curând din nou "suprareprezentati" în guvern: "În 1962 [comunitatea evreiascã] n-a avut reprezentanti evrei, dar în 1965 a sustinut cu succes trei: Dl. Joel Pincus ..., Dl. Bernard Ponter... si Dl. Theo Ellison ... Astfel în timp ce Ian Smith jongla cu factiunile dure si împãciuitoriste din cabinet si încerca sã

împiedece organizarea unei opozitii politice albe semnificative de dreapta ori de stânga, conducerea comunitãtii evreiesti a-nceput sã joace un rol mai mare. Multã vreme evitase cu grijã contactele oficiale cu guvernul si n-a fãcut politicienilor invitatii oficiale la petrecerile comunitãtii. Nu din ostilitate personalã, cãci cei din ambele tabere erau colegi de scoalã si se vizitau reciproc în particular. Chiar nasa lui Ian Smith e evreicã, D-na Tilly Jacobson din Gwelo."

Dar sionistii din Rhodezia aveau greutãti cu blocada economicã a Marii Britanii si Natiunilor Unite. Ca si acestia, doreau sã vadã independenta statului alb distrusã, dar se temeau, zice Kosmin, cã "în ochii politicienilor de peste ocean ei nu erau de neînlocuit si se temeau cã supravietuirea lor si-a averilor si familiilor lor depindea de zãdãrnicirea ... sanctiunilor britanice ... Rezultatul era usor de prevãzut ... Oamenii de afaceri evrei s-au folosit de prieteni, relatii si talente lingvistice ca sã se sustragã de la restrictiile pe care le instauraserã Natiunile Unite." Unul care-a zãdãrnicit cu succes sanctiunile a fost William Margolis, consultant economic al mai multor guverne succesive din Rhodezia dupã cel de-al doilea rãzboi mondial, azi presedinte al Comitetului pentru Comertul cu Grâne care-a vândut Zambiei porumb de 20 de milioane de dolari în 1971 pentru a obtine valutã si pentru a hrãni bandele de teroristi ale lui Joshua Nkomo. Altul a fost Elias (Elly) Broomberg care, reales în 1974, a devenit ministrul comertului sub Ian Smith. Astfel au venit sionistii la putere din interiorul Frontului Rhodezian pe care se strãduiserã sã-l distrugã pânã la înfrângerea lor în Partidul Rhodezian.

În 1976 însã Frontul Rhodezian l-a amenintat pe Ian Smith cu revolta si cu demisia a 12 membri din parlament. Atunci Ian Smith l-a mutat pe Elly Broomberg pe postul de Ministru al Informatiei si Turismului si i-a dat voie sã elimine întreaga echipã de la radio si televiziune, care-a devenit astfel apanajul lui exclusiv. De acum Frontul Rhodezian nu mai era decât un paravan pentru operatiile organizatiei sioniste; si acei membri care-au demisionat sau au fost epurati din Frontul Rhodezian au început sã se întrebe dacã nu cumva Ian Smith n-a fost altceva decât un agent camuflat infiltrat în Frontul Rhodezian când s-a vãzut cã acest front va câstiga alegerile în 1962.

Între timp operatia sionistã lucra aparent împotriva Frontului Rhodezian, sub conducerea unor avocati ca Ben Baron (socrul lui Chester Crocker, Secretarul de Stat al Statelor Unite pentru Afaceri Africane) si Leo Baron (fost sfãtuitor legal al lui Nkomo, fugit din tarã - Kosmin zice "expulzat" - ca sã se reîntoarcã si sã devinã ulterior judecãtor la Curtea de Apel dupã "independenta negrilor"). Dar antagonismul dintre aceastã ramurã si cea din interiorul Frontului Rhodezian era doar aparent.

Sanctiunile economice împotriva Rhodeziei au consolidat si mai mult monopolul evreiesc în comert si industrie ruinându-i pe toti cei care nu evadau sanctiunile ne-având sprijinul retelei sioniste internationale; si tot cei care erau greu loviti de sanctiuni economice erau si cei împotriva cãrora erau atâtati revolutionarii negri. Rezultatul net este cã în Zimbabwe de azi bogãtia, industria si comertul sunt mai mult decât oricând concentrate în mâini evreiesti, ale cãror companii sunt destul de mari ca sã-i poatã influenta pe politicienii negri si sã-i mituiascã cu împrumuturi cu dobânzi scãzute si acordarea de ajutor extern (vezi P.T. Bauer: *Dissent and Development si Equality*, *The Third World and Economic Delusion* - Weidenfeld & Nicholson; Karl Borgin si Kathleen Corbett: *The Destruction of a Continent* - Harcourt Brace Jovanovich; Brian May: *The Third World Calamity* - Routledge Kegan Paul; Douglas Reed: *Somewhere South of Suez - 1950*).

Sionistii au prosperat si militar, nu numai financiar, din ruina Rhodeziei, cãci s-au declarat "un grup cultural autonom" cu o miscare proprie de "eliberare nationalã" (cuvintele sunt ale Dr-lui Kosmin). Dupã dizolvarea federatiei dintre Rhodezia si Nyasaland, descresterea populatiei evreiesti în Rhodezia "a fost izbitoare în grupul celor de 20 de ani", zice Kosmin, adicã grupul celor înrolati în armatã pentru a apãra populatia de masacrele teroriste care se înmulteau mereu. A.E. Abramson a declarat în 1973: "Vedem cum dispare o întreagã generatie de tineri care ne pãrãsesc ca sã studieze în Africa de Sud si peste ocean si cu rare exceptii nu se mai întorc." Încã din 1969 Kosmin citeazã doar cifra de 227 evrei între 20 si 25 de ani în tarã;

erau 3 evrei politisti si 7 evrei în armatã; dar acestia erau suficienti ca sã furnizeze tot timpul informatii Biroului Congresului Deputatilor Evrei. Restul de tineri evrei dacã purtau uniformã o purtau, aratã Kosmin, pe cea a statului Israel.

Cartea Dr-lui Kosmin e un document foarte valoros care aratã cu sinceritate si în detaliu ce poate realiza o minoritate minusculã (2,2 % din populatia albã a Rhodeziei sunt evrei) ca sã se protejeze, sã se îmbogãteascã si sã-si atingã scopurile de termen lung. Mai mult, ea rãspunde întrebãrii Dr-lui Henry L. Feingold: "Oare existã ceva idiosincretic legat de prezenta evreilor în istorie ... care nu poate fi studiat cu uneltele si pe bazele cercetãrii stiintifice moderne?" Rãspunsul poate fi: prezenta unei natiuni extrem de sovine si ambitioase rãspândite ca o pãturã subtire deasupra tuturor celorlalte natiuni pe tot globul este idiosincreticã. Cãci o astfel de natiune nu poate supravietui decât aplicând un dublu cod etic: unul pentru "ai nostri", altul pentru "ceilalti," dând nastere unui raport ambivalent, chiar ostil, între ele. Un astfel de raport idiosincretic nu poate fi mentinut decât prin continuu antrenament în denaturare; si aceastã denaturare continuã face sã nu poatã fi studiatã cu uneltele si metodele cercetãrii stiintifice - nici mãcar de cãtre istoriografii evrei care-si scriu propria istorie.

Lupta populatiei Rhodeziei, care era predominant albã de extractie britanicã, sã se salveze de noua ordine economicã mondialã, e doar o parte din istoria Dr-lui Kosmin, care începe cu pãtrunderea evreilor în Rhodezia pe la sfârsitul secolului 19 ca vânzãtori ambulanti si geambasi de vite cãrora li s-au alãturat apoi "refugiatii regimului tarist" din Rusia. Dr. Kosmin este remarcabil de sincer descriind cum au început ei sã prospere: dându-si foc la prãvãlii dupã ce scoteau polite de asigurare, prin falimente fictive cu bani ascunsi de creditori si prin contrabandã de valutã când era foarte profitabilã. Secretul succesului lor constã în dublul cod etic: unul pentru "noi", altul pentru "ãilalti"; în stricta disciplinã de grup si actiunea la unison; în politica "liberalã" de amestec al raselor pentru ceilalti si stricta segregare a lor însisi de toti; si-n strânsa colaborare cu conationalii lor de peste oceane. Dar cu toatã aceastã sinceritate, în fiecare capitol al cãrtii gãsim expresiile de repros si mâhnire cu care evreii din Rhodezia vedeau cum "ceilalti", "goimii", nu se bucurau vãzând cum sunt tratati de cãtre cei pe care i-au primit cu bratele deschise si cu care-au împãrtit tot ce e bun. De-un lucru ne asigurã însã Dr. Kosmin: rãsturnarea guvernului alb din Rhodezia si înlocuirea lui cu un guvern negru marionetã corespunde politicii de duratã lungã a sionului.

CAPITOLUL 17: CONVENTIA DESPRE GENOCID

Acest capitol a fost scris înainte de 19 Februarie 1986 când supuse la enorme presiuni Statele Unite au ratificat Conventia Genocidului dar cu sapte rezervatii care sã-i pãstreze suveranitatea nationalã. Urmeazã legiferarea în Congres pentru ca aceastã conventie sã se transforme în lege.

Rolul jucat de evrei în sec. 20 poate fi înteles numai cunoscând Conventia Natiunilor Unite despre Genocid nãscutã din mintea unui evreu polonez, Raphael Lemkin si promovatã energic de organizatiile evreiesti din Decembrie 1948 încoace, când a fost adoptatã la Adunarea Generalã a ONU. De la început a avut caracter evreiesc. Nici un evreu sau organizatie evreiascã n-a fost împotrivã; si nici un "grup national, etnic, rasial, sau religios" care nu e evreiesc n-a fost pentru, desi se presupune cã toate sunt apãrate de ea. De aceea trebuie sã examinãm aceastã Conventie cu toatã informatia din capitolele precedente în minte.

La sfârsitul lui 1984 aceastã Conventie, care declarã genocidul ca fiind o crimã internationalã, fusese ratificatã de vreo 80 de membre ale ONU, inclusiv Regatul Unit al Marii Britanii, Franta, Germania de Vest, Suedia, Norvegia, Canada si multe state comuniste, dar în Statele Unite întâmpina rezistentã. În cartea sa *The Man Who Invented Genocide* (Institute of Historical Review, Torrance, California, 1984), James J. Martin povesteste: "... în August 1949 un subcomitet al Comitetului pentru Relatii Externe al Senatului condus de Senatorul Brien MacMahon urma sã înceapã audieri despre problema ratificãrii conventiei ... La 23 August 26 de

organizatii nationale, toate asociate cu organizatia Casa Nationalã Pentru Libertãtile Cetãtenesti, au salutat aceastã miscare si-au început sã urgenteze ratificarea conventiei. Acest grup cuprindea pe Comitetul Veteranilor Americani, Americanii pentru Actiunea Democraticã, B'nai B'rith, Comitetul Evreiesc American, Hadassah, Muncitorii Uniti din Industria Textilã si Biserica Evanghelicã si Reformatã." La acestea s-au adãugat: Congresul Evreiesc American, Conferinta Centralã a Rabinilor din America, Comitetul Scriitorilor si Artistilor Evrei, Consiliul Consultativ al Organizatiilor Evreiesti, Federatia Organizatiilor Evreiesti de Femei, Institutul pentru Treburi Evreiesti, Congregatia Reformistã Evreiascã, Conferinta Nationalã a Crestinilor si Evreilor, Federatia Nationalã a Surorilor Templului, Consiliul Sinagogilor din America, Uniunea Organizatiilor Ebraice si Uniunea Rabinilor Ortodocsi - la care s-au mai adãugat în ultimul moment înainte de raportul prezentat de MacMahon Senatului în 1950 si Consiliul National pentru Relatii cu Comunitatea, care este cel care dã directiva politicã pentru 6 organizatii evreiesti si 28 de consilii locale ale comunitãtilor evreiesti.

Vedem cã desi zice cã protejeazã orice grup, Conventia despre Genocid de fapt este pentru un singur grup, si-anume, pentru evrei. Cuvântul genocid a fost inventat dupã cel de-al doilea rãzboi mondial si-a apãrut în dictionare cam cu 10 ani mai târziu, definit doar ca "exterminarea deliberatã a unei rase, natiuni, etc." Dar în Conventia despre Genocid acestui cuvânt i s-au atribuit nenumãrate alte întelesuri si de aceea trebuie sã întelegem clar pericolul ei.

În cartea sa *Axis Rule Over Occupied Europe*, la-nceput Lemkin foloseste "genocid" cu sensul "exterminare". Apoi i-a lãrgit sensul: "Prin 'genocid' înteleg distrugerea unui grup national sau etnic ... genocidul are 2 faze: una, distrugerea formei nationale a grupului oprimat; alta, impunerea formei nationale a asupritorului ... Cuvântul folosit în trecut pentru distrugerea formei nationale era 'desnationalizarea'". Astfel, exact cum explicã Shylock în Negutãtorul din Venetia, nu exterminarea este pericolul principal ci asimilarea. Asimilarea este genocid dupã Lemkin; asimilarea trebuie combãtutã din toate puterile prin Conventia Genocidului. Redefinirea notiunii de "genocid" avanseazã si mai departe în Conventia despre Genocid asa cum a votat-o ONU:

ARTICOLUL II

În aceastã conventie genocid înseamnã unul din urmãtoarele acte comise cu intentia de a distruge total sau partial un grup national, etnic, rasial, sau religios:

a) uciderea membrilor grupului;

b) un rãu mintal sau fizic fãcut membrilor unui grup;

c) impunerea de conditii de viatã care sã-i distrugã fizic total sau partial pe membrii unui grup;

d) mãsuri care sã previnã nasteri în cadrul grupului;

f) transfer fortat de copii dintr-un grup într-altul.

ARTICOLUL III

Se vor pedepsi:

a) genocidul;

b) conspiratia de-a comite genocid;

c) incitarea directã publicã la genocid;

d) încercarea de-a comite genocid;

e) complicitatea la genocid.

Oricine are habar de sistemul juridic occidental îsi dã seama cã sã încerci sã aplici conventia asta e un haos total, pentru cã foloseste cuvintele si expresiile în asa fel încât nu se poate da o definitie juridicã actelor mentionate de Conventia despre Genocid. Astfel se nasc mii de interpretãri diferite.

Toate crimele de mai sus sunt comise împotriva unui "grup". Dar ce este un "grup"? Care grupuri de oameni sunt protejate si care nu? Cãci toti oamenii apartin unui grup sau altuia. De

exemplu Panterele Negre: sunt negrii care-i apartin un alt grup decât grupul negrilor americani? Discipolii lui Sun Moon, ai Bisericii Scientologiste, sau Menonite, etc., sunt grupuri care trebuie protejate? Sau imigrantii din diverse tãri? Si dacã homosexualii, care se tot plâng într-una cã sunt foarte oprimati, cer sã fie protejati ca grup aparte? În Parlamentul britanic Camera Lorzilor a votat cã evreii sunt un grup religios, deci nu pot avea mai multe drepturi decât toti ceilalti care nu sunt anglicani. Dr. Nahum Goldman însã ne spune (vezi cap. 14) cã nu se poate defini religia iudaicã. Dacã Dr. Goldman, evreul no. 1 al lumii (Presedinte al Congresului Mondial Evreiesc si-al Organizatiei Sioniste Mondiale) nu-si poate defini propriul grup, cum o sã-l defineascã restul omenirii? Dar un grup care de 2000 de ani prosperã si-a acaparat azi puterea si bogãtia în întreaga lume n-are mare nevoie sã fie protejat de articole ca cele din Conventia despre Genocid.

La fel de greu de definit sunt crimele ce se vor pedepsi. "Uciderea" e clarã, dar cum poti sã dovedesti cã uciderea unei persoane e genocid iar uciderea altei persoane nu e genocid; când doar nu existã persoanã pe lume care sã nu apartinã vreunui grup. Si cum poti dovedi cã uciderea unei persoane s-a fãcut cu intentia de-a distruge grupul? La fel de grotesc este si "rãul mintal". Cum poti dovedi când s-a fãcut "rãu mintal" cuiva si când nu s-a fãcut? Omuciderea, incendierea, rãpirea, furtul pot fi definite juridic astfel încât sã se poate sti precis când au fost comise; dar "crimele" Conventiei despre Genocid nu se va putea afla niciodatã clar când au fost si când n-au fost comise si interpretarea lor e grotescã, absurdã si dezolant de confuzã.
Aproape toate celelalte articole ale Conventiei sunt la fel.

De unde se vede cã cei care-au scris Conventia nu si-au bãtut capul cu semnificatii. Sensul Conventiei despre Genocid este: "crimele sunt cele care spunem noi cã sunt crime atunci când vrem noi sã spunem asa". Un stat totalitar este mediul optim pentru aplicarea Conventiei despre Genocid, cãci acolo procurorul si politia spun ce vor si nimeni altcineva nu mai spune nimic si sistemul judiciar nu e decât executarea unor dispozitii de pedepsire a unora date dinainte de începerea procesului.

Dar dacã Conventia despre Genocid nu protejeazã grupuri periclitate, dacã e imposibil de aplicat în adevãrata justitie, ce valoare are si de ce unii cer asa de insistent sã fie adoptatã de toate statele? Rãspunsul îl aflãm dupã ce-am rãspuns la altã întrebare si anume: cum de-n Statele Unite s-a luptat 35 de ani împotriva ei si cine-au fost cei care-au luptat?

În Statele Unite un tratat international devine lege imediat dupã ratificare si e peste legile tãrii care-i contravin. Astfel, ratificarea Conventiei despre Genocid care nu se poate aplica în sistemul de curte cu juri din Statele Unite ar deveni o lege care ar desfiinta curtea cu juri cãci e deasupra ei; în alte tãri efectul Conventiei nu e asa de catastrofal cãci în alte tãri Constitutia nu prevede cã tratatele internationale sunt deasupra legilor tãrii. Conventia aceasta pericliteazã în Statele Unite multe functii ale guvernelor locale si statale ale Uniunii pe care Senatul are datoria sã le mentinã. De la Harry Truman în 1949 pânã la Ronald Reagan în 1984, sapte presedinti americani au aprobat aceastã Conventie, unii, ca Jimmy Carter, din prostie, pentru cã nu pricepeau ce efect are. Dar orice presedinte care cãuta sã fie ales sau reales a trebuit s-o aprobe. De aceea înainte de alegerile din 1984 atât Ronald Reagan cât si oponentul lui, Walter Mondale, au apãrut la B'nai B'rith cu iarmulka în cap si si-au luat angajamentul solemn cã vor sprijini Conventia despre Genocid.

Presedintele nu ajunge însã; douã treimi din Senat trebuie sã voteze pentru ratificare. Dar cum pot senatorii, care tot timpul au alegerile în fatã, sã refuze sã se supunã masinãriei de vot? Nicidecum pe fatã, doar prin tergiversare, aderând "în principiu" la "ideile" Conventiei dar cerând sã se adauge "amendamente", "conditii", etc. Aceastã luptã de 35 de ani între fortele care vor sã suprapunã aceastã Conventie peste legile Statelor Unite si cei care-si vãd libertatea si tara periclitate a fãcut posibil studiul în mare amãnunt al Conventiei în Statele Unite. Douã Subcomitete ale Comitetului pentru Relatii Externe ale Senatului american au dovedit în 1949 si în 1970 cã aceastã Conventie este ineptã si nocivã pentru sistemul judiciar; totusi ea a fost reintrodusã în 1984. Ziarul The Spotlight (Octombrie 22, 1984) relateazã cum tot ce-au putut obtine promotorii ei a fost o rezolutie care sã aprobe "principiile" Conventiei si sã exprime interesul de a redeschide discutia în sesiunea de anul viitor.

Conventia pentru Genocid a fost atât de categoric respinsã ca incompatibilã cu sistemul de justitie american de cãtre Asociatia Juristilor Americani în 1949 încât n-ar mai fi fost reintrodusã niciodatã de nimeni altcineva decât de cei ce-o promoveazã. În 1954 presedintele Asociatiei Juristilor Americani a denuntat-o ca fiind "frauduloasã" într-un discurs public tinut în fata bine-cunoscutei organizatii patriotice Fiicele Revolutiei Americane. Leander Perez, presedintele Comitetului Drepturilor Statelor, a numit-o "monstruoasã" si "un subterfugiu necinstit." Dar nimeni nu s-a legat niciodatã de intentiile promotorilor ei si i-au presupus întotdeauna cã sunt cinstiti si onorabili. În 1970 Richard Nixon a scos de la naftalinã Conventia pentru Genocid si-a cerut Senatului s-o ratifice. Senatul din nou a trimis-o unui subcomitet al Comitetului Senatului pentru Afaceri Externe, dar de data asta condusi de senatorul Frank Church si cu senatorul Jakob Javits din New York ca membru. Din nou a iesit la ivealã cât e de falsã si de lipsitã de orice realitate aceastã Conventie, când senatorul Church a-ntrebat: "Puteti cita un singur caz când vreuna din cele peste 70 de tãri care-au ratificat aceastã Conventie au aplicat-o vreodatã împotriva vreunuia din cetãtenii lor, l-au acuzat pe vreunul de genocid, l-au judecat si condamnat? A existat vreodatã un singur caz când aceastã Conventie a fost invocatã din partea vreuneia din cele vreo 75 de tãri ce-au ratificat-o ?" Ambasadorul Statelor Unite la ONU de-atunci, Charles W. Yost, a rãspuns cã "nu stie sã existe" vreun caz, dar a continuat sã cearã ratificarea Conventiei cu insistentã. Senatorul Church nu s-a lãsat si-a continuat: "Mi-e greu sã cred cã vreun guvern, chiar dac-a semnat documentul ãsta, dacã s-ar apuca sã-si acuze cetãtenii în viitor, se va gândi sã se recunoascã vinovat de crima de genocid sau se va apuca sã se auto-pedepseascã. Asa ceva trece dincolo de limitele credibilului. Mai mult, îmi vine greu sã cred cã orice guvern oricât ar fi de doritor ar fi, se va apuca sã urmãreascã individual cetãteni izolati de sub jurisdictia sa pentru c-ar fi comis genocid."

Dar oare au avut loc acte de genocid de la 1949 încoace? Ce s-a întâmplat între Biafra si Nigeria? Si ce s-a întâmplat cu masacrul celor 200.000 de asa-zisi "comunisti" în Indonezia si ce s-a întâmplat cu masacrele si exterminãrile reciproce dintre India si Pakistan? Singura explicatie pe care-a putut-o da ambasadorul american la ONU, Yost, la aceste întrebãri a fost cã "mari certuri" în legãturã cu descrierea acestor acte ca fiind acte de genocid au oprit ONU de la a lua act de ele. James Martin scrie: "În ultimii 35 de ani s-au adus multe acuzatii de 'genocid' împotriva diverselor tãri la ONU dar nici un singur act de acuzare internationalã, nici un singur proces, nici o singurã condamnare n-a avut loc niciodatã pentru aceastã 'crimã' nici acolo nici altundeva."

La fel de misterios este rãspunsul functionarilor de la Departamentul de Stat, când li se atrage atentia cât de imposibil si irealizabil este unul sau altul din aliniate; replica lor e cã acele aliniate pot fi ignorate. Senatorul Sam Ervin si el avocat, a remarcat în fata subcomitetului: "Departamentul de Stat mã lasã cu gura cãscatã când preseazã sã ratificãm un tratat ca acesta si apoi prin diferite cãi ocolite pe care încearcã sã le inventeze ne aratã cã nu trebuie sã-l respectãm dupã ce l-am semnat; asta nu pot pricepe." Nici senatorul John Cooper nu putea pricepe; "Când ratificãm un tratat sunt îngrijorat de cum va trebui sã-l respectãm; dar aici toate argumentele în favoarea ratificãrii constau din metode de a nu-l respecta dupã ce l-am semnat," a zis el.

Senatorul Sam Ervin a dat o analizã profundã a Conventiei la 22 Mai 1970 care aratã fãrã nici un dubiu cã aceastã Conventie n-are nici un efect în prevenirea actelor de genocid si n-are nici o valoare. A-nceput cu o scurtã privire istoricã ce contine tot adevãrul în câteva rânduri: "În anii de dupã 1940 diversi activisti de pe lângã Natiunile Unite au început o actiune majorã de a inventa legi care sã fie deasupra legilor domestice ale diferitelor natiuni din lume. Conventia despre Genocid este una dintre ele. S-a nãscut ca o rezolutie a ONU care condamnã genocidul ca o crimã 'comisã din motive religioase, rasiale, politice sau de alt fel.' În formã finalã a exclus genocidul comis din motive 'politice' din rândul crimelor pentru cã unii din membrii care-au ratificat Conventia despre Genocid nu vor sã renunte nici mãcar în teorie la dreptul lor de a extermina grupuri politice ostile conducãtorilor lor [subinirea noastrã]... Singurul argument pe care-l auzim în favoarea ratificãrii acestei Conventii este cã Rusia si alte guverne totalitare ne-ar privi cu ochi mai buni dacã am ratifica-o, dupã ce ele, în mod ciudat, au respins prin adãugiri si

rezerve multe din prevederile Conventiei." Despre Articolul II sectia C, senatorul Ervin aratã cã "nici o minte de om nu poate descoperi ce înseamnã ... sã pedepsesti pe cel care în mod deliberat supune un grup la conditii de viatã desemnate sã-l distrugã fizic total sau partial. Dacã un functionar nu acordã unui membru al unuia din cele 4 grupuri descrise acolo care cere ajutor social o sumã de bani care sã-l satisfacã, trebuie judecat c-a comis genocid? ... Congresul sau statul care n-a dat destui bani ca ajutor social ... a violat conventia?" La sfârsitul analizei sale senatorul Ervin a citit o altã analizã care aratã cât de ineptã este Conventia despre Genocid ca instrument al legii fãcutã de judecãtorul Orie L. Phillips de la Curtea de Apel (vezi The Journal of the American Bar Association, August 1949). Trei membri ai subcomitetului i-au adresat întrebãri, rãspunzând la care a iesit si mai mult în evidentã caracterul fals, ireal, fantastic si inept al Conventiei despre Genocid.

Atunci a avut loc ceva fãrã precedent: senatorul Jakob Javits a cerut (si i s-a dat) permisiunea sã combatã mai târziu, nu acum, cele spuse, punct cu punct. Când a avut loc, combaterea lui nu numai cã n-a fost "punct cu punct", nu numai cã n-a avut nici o legãturã cu argumentele aduse anterior, dar nici nu poate fi urmãritã de o minte normalã obisnuitã cu gândirea logicã. Atât de fantastice si de absurd perverse au fost spusele lui încât nu pot fi nici combãtute nici întelese de cineva care n-a practicat cu îndemnare ceea ce George Orwell a descris ca "gândirea dublã", sau ceea ce practicã propagandistii marxist-leninisti când le dau lacrimile de emotie proferând minciuni despre care stiu bine cã sunt minciuni si de care râd în sinea lor sau cu prietenii, desi pentru moment le cred din tot sufletul. Forma asta de distorsionare, de prezentare a minciunii de pac-ar fi adevãr, este o formã de siluire mintalã la fel de eficace ca asuprirea fizicã; este forma de "fortare pasnicã" a cetãtenilor. Cuvântarea lui Javits e imposibil de rezumat; James Martin a reprodus-o cuvânt de cuvânt în cartea sa.

De ce trebuie ratificatã Conventia despre Genocid? Ca sã protejeze privilegiile unui singur grup care doreste sã rãmânã strãin si neasimilat desi este rãspândit prin toatã lumea si e numeros doar în Statele Unite si-n Europa, grupul evreiesc - sub pretextul subtire cã aparã "orice grup". Dar ce nevoie au evreii de un instrument asa de inept al dreptului international, când puterea lor este la apogeu si nimeni nu-i amenintã si nici n-ar putea sã le facã nimic, ca grup? Probabil cã desi sunt bogati si puternici si stãpânii tuturor, le e teamã cã nu va fi mereu asa, cãci sunt din ce în ce mai vizibili ca un grup alogen cu interese separate de ale popoarelor gazdã si stiu cã suindu-se stãpânitori irevocabili la vârful piramidei peste toate popoarele în Noua Ordine Mondialã, popoarelor nu le va plãcea acest lucru.

Evreii se prefac mereu cã nu stiu ce-are lumea cu ei si se plâng cã antisemitismul se naste spontan în altii cãrora ei nu le-au fãcut nimic. Dar în 2000 de ani fãrã îndoialã au observat cã antagonismul popoarelor-gazdã este doar pretul pe care-l plãtesc pentru avantajele materiale si avantajele de grup strâns unitar pe care le recolteazã practicând dublul cod etic. Ei stiu si cã asa cum a devenit internationalã activitatea lor si atitudinea lor, asa a devenit internationalã si reactia celor lezati de ei. Conventia despre Genocid este începutul unui sistem punitiv international, înzestrat cu un tribunal international (Articolul VI), împuternicit prin ratificarea de cãtre toate popoarele, gata sã fie invocat si aplicat când cred ei cã au nevoie. Asta explicã de ce e asa de vag definit termenul de "genocid" încât poate sã cuprindã absolut orice, orice ar suscita temerile evreilor care se pregãtesc sã-si ocupe locul la vârful ierarhiei unui sistem mondial totalitar care se erijeazã acum si care face sclavi din toti ceilalti oameni. De aceea trebuie neapãrat sã ratifice Statele Unite aceastã Conventie. Dar ea a fost ratificatã de tot felul de state din lumea a treia care practicã genocidul în continuare nestingheriti si exterminã populatii cum vor. A fost ratificatã de state care practicã genocidul, state ca Uniunea Sovieticã si China comunistã. Deci Conventia despre Genocid nu e un instrument care opreste genocidul, ci e un instrument de teroare si control asupra populatiei - adicã este exact inversul a ceea ce pretinde cã este.

Nu trebuie sã credem cã cei care promoveazã sclavia globalã în Noua Ordine Mondialã sunt toti evrei si numai evrei. Acest plan s-a nãscut pe la-nceputul secolului ca un plan de suprematie anglo-americanã, promovat de Cecil John Rhodes si Lordul Milner în Anglia, de J.P.Morgan în America; ei nu erau evrei; când si-au pierdut puterea acesti financiari anglo-saxoni

protestanti n-au fost eliminati ci înglobati în noua putere financiarã-politicã pe care n-o mai conduc ei, dar la care participã cãci toate interesele lor sunt legate de ea. La fel participã generatiile de intelectuali ai "inteligentiei progresiste" care au gãsit în religia unei singure rase si natiuni si-a unei "noi ordini mondiale" un dublu avantaj: pe de-o parte au din nou o religie, cãci nu credeau în nimic, pe de alta fac bani buni debitând aceastã propagandã.

CAPITOLUL 18: GEORGE ORWELL S I FACTORUL SIONIST

Alianta dintre puterea banului si intelectualitate a adus societatea la sciziunea si colapsul pe care le vedem azi. Dar cum e posibil ca intelectualitatea occidentalã, care face asa minuni în stiintã si tehnicã, sã cadã asa de jos în domeniul politicii si sã îmbrãtiseze cu atâta entuziasm interpretarea marxistã a istoriei? Si o altã întrebare: prin ce procese mintale a reusit populatia evreilor, asa de putini numerosi si împrãstiati în tãrile occidentale, sã realizeze enorma ei suprematie de azi atât in ceea ce priveste bogãtia cât si în ceea ce priveste influenta politicã?

Explicatia poate fi datã 1) de nereusita intelectualitãtii occidentale de a se adapta la circumstante istorice radical schimbate si 2) de exersarea evreilor în abilitãti mintale de asa naturã încât sã le confere un avantaj de neînfrânt în competitie. Asta înseamnã cã disparitatea dintre evrei si ne-evrei nu se datoreazã numai exersãrii mintii evreilor ci si debilitãrii intelectului celorlalti in occident.

În tãrile vestice intelectul s-a îndreptat în spre exterior, în spre lumea fenomenelor si drept rezultat e lipsit de judecãti de valoare, de privire interioarã, de cunoastere instinctivã, toate lucruri necesare unei populatii care se vede nevoitã sã lupte.

În cãrticelele sale *1984* si *Animal Farm*, George Orwell a explicat prin naratiune ce s-a-ntâmplat în rãzboiul mintilor. Îsi face aici autobiografia spiritualã sub formã de fabulã si povestire. Ca toti intelectualii occidentali, era si el un animal din ferma animalelor (*Animal Farm*) usor de dus de nas si dispus sã se însele pe sine însusi. Cãci aceastã poveste a fermei animalelor nu e doar o demascare a socialismului marxist ci este si o prezentare pregnantã a erorii periculoase a "idealismului" - adicã a ideilor abstracte despre un paradis planificat pentru omenire, idei care au avut efect narcotizant asupra mintilor celor care si-au pierdut directia si telul.

Participarea lui George Orwell de partea comunistilor în rãzboiul civil din Spania i-a deschis ochii si i-a arãtat socialismul în adevãrata lui luminã; si asa a scãpat de ideile si convingerile lui socialiste cu toatã eroarea lor, dar a rãmas un om de mare talent scriitoricesc si eliberat de gogorita în care credea. El nu analizeazã procesele prin care a cãzut în eroarea socialistã si s-a scãpat de ea ulterior, ci doar povesteste ce s-a întâmplat când animalele au vrut sã scape de exploatare si sã trãiascã cinstit din munca lor pe ferma lor fãrã clasa aristocraticã a oamenilor, "muncind fiecare dupã puteri, primind fiecare dupã necesitãti" - ca pânã la urmã sã se trezeascã mult mai rãu exploatate si maltratate de noii lor stãpâni, porcii. De relevat cã animalele sunt de tot felul la fermã, dar noii lor stãpâni sunt de un singur fel, toti porci, strâns uniti într-un grup care recapituleazã istoria bolsevismului, toti la unison în afarã de porcul recalcitrant Snowball, în care se recunoaste cu usurintã Leon Trotki. Asa de autenticã si exactã a fost istoria revolutiei bolsevice în *Animal Farm* încât în 1983 toti speculau cãror evenimente le corespunde povestea din cealaltã carte, 1984. Dar anul n-are nici o importantã, cãci ceea ce a zugrãvit Orwell aici nu e un fapt ci un proces, procesul mintal care a dat evreilor suprematia în competitia intelectualã cu ceilalti si le-a permis sã ia puterea politicã; si acest proces are loc permanent în jurul nostru.

Cu talentul unui adevãrat fãurar de limbã, Orwell a descris facultãtile mintale care deschid poarta auto-înselãrii în cuvinte inventate de el care azi au intrat in patrimoniul limbii engleze, cuvinte ca "big brother" (fratele cel mare), "goodthinker" (just gânditorul), "doublethink" (dubla gândire), "newspeak" (noua vorbire, sau, cum îi ziceam noi, stilul

tovãrãsesc realist socialist) etc. Acesti termeni analizeazã facultãtile mintale ale omului cu o luciditate care ne umple de groazã la vederea perversiunii mintale de care se slujesc conducãtorii politici ai omenirii.

"Doublethink", "dubla gândire", e baza. Ea înseamnã cã "stii si nu stii în acelasi timp acelasi lucru"; "esti convins cã spui purul adevãr când debitezi minciuni tesute cu grijã de tine"; "ai pãreri contradictorii si le crezi pe ambele cu tãrie"; astfel de gândire vine usor celui care-a învãtat s-o practice timp de zeci si sute de ani.

Toti oamenii sunt capabili într-o mãsurã mai mare sau mai micã de "dubla gândire", dar nimeni n-o poate practica asa de perfect ca cei care trãiesc tot timpul simultan în douã lumi mintale diferite. Acest exercitiu a permis evreilor sã înfãptuiascã ceea ce Sir Arthur Keith numeste dublul cod moral, adicã un cod moral conform cãruia actiunile etice fatã de "ai nostri" sunt total diferite de actiunile etice fatã de "ceilalti." Evreilor le vine usor sã practice un dublu cod moral pentru cã, asa cum aratã Jung, evreii de mici au o arie a constientului lãrgitã si renuntã mult mai usor la subconstient. Dar pretul pe care-l plãtesc este alienarea partialã de naturã, lipsa de interes pentru lucrul în sine si pierderea capacitãtii creatoare; si toate acestea duc la sterilitate culturalã. Ne-evreii, pe de altã parte, încercând sã uzeze de aceastã "dublã gândire" se vãd nevoiti sã se convingã de contrariul a ceea ce vãd cã este real si dupã ce si-au construit utopiile "idealiste" încearcã sã se reîntoarcã la realitate, dar rareori reusesc perfect, ceea ce aduce dupã sine alienarea cronicã de realitate si conditii de deranj psihic. "Dubla gândire" este o armã mintalã la fel de distrugãtoare ca cele fizice, este un act de agresiune moralã. De-o parte sunt cei ce folosesc dubla gândire, iar de partea cealaltã victimele lor. Prima si cea mai simplã fazã, care poate fi aplicatã si la copii, e disciplina care nu permite formularea unui gând "care nu e pe linie." Aceastã disciplinã nu permite mintii sã facã comparatii, sã perceapã erori de logicã, sã înteleagã nici cea mai micã dovadã dacã dovedeste ceva ce contravine "directivelor." Orwell numeste facultatea care realizeazã aceastã disciplinã, "prostie care te apãrã." Astfel se ridicã un gard cu încãrcãturã electricã în jurul intelectului si se limiteazã aria în care e voie sã observi si sã judeci - cu alte cuvinte, terorism moral.

Aria în care nu e voie astãzi sã observi si sã judeci absolut deloc e aria puterii politice, istoriei, rolului politic si practicilor comerciale ale evreilor. Încolo toate ariile sunt deschide discutiei si dezbaterilor - preotii pot insulta divinitatea, ziarele pot insulta monarhia în tãri cu monarhie, fãrã sã existe sanctiuni; dar nu e voie sã studiezi cine si cum detine azi puterea politicã. Orwell însã a reusit s-o facã fãcând uz de "dubla gândire", care prezintã lucrurile prin opusul lor. În utopia lui comunistã tiranul absolut e "fratele cel mare", de falsificarea stirilor se ocupã "Ministerul Adevãrului" si politia secretã, securitatea, serviciul de informatii, sunt sub "Ministerul Iubirii." Cel care vrea sã elibereze populatia asupritã este Emmanuel Goldstein, un evreu sub conducerea cãruia actionau sabotori si spioni pe care-i tot prindea "politia gândurilor" si care se zvonea cã a scris într-o carte toate gândurile interzise care circulau în subteranele populatiei tiranizate. Aceastã carte îi cade în mâini eroului Winston Smith si în ea descoperã secretul "dublei gândiri", care este cheia sistemului totalitar socialist. Si asa a reusit Orwell sã-si treacã cartea prin cenzurã si s-o vadã publicatã, fãrã sã-si sperie cititorii, care ar fi paralizat de groazã la ideea cã citesc ceva ce nu e "pe linie" dac-ar fi stiut ce citesc. Dar vãzând cã Emmanuel Goldstein e eroul pozitiv, cenzura n-a sesizat întelesul cãrtii si cititorii au rãsuflat linistiti. Unii cititori n-au pãtruns dincolo de inversiunea practicatã de Orwell pentru a-si trece cartea prin cenzura editorialã din Statele Unite. Astfel, un recenzent din *1984* era uimit în CCDL Report, ziarul Ligii De Apãrare Crestinã din America, cum de-a putut Orwell sã-l facã pe cel care vrea sã scape lumea de comunism si socialism tocmai evreu; nu stie Orwell cã comunismul si socialismul sunt opera evreiascã? Dar un scriitor evreu, T.R. Fyvel, a suspectat ceva în aceastã alegere a lui Orwell, si-a scris: "Prietenii lui George Orwell îl iau asa cum este; parcã ca s-arate cã stie mai mult decât vrea sã spunã, i-a dat numele de Emannuel Goldstein ultimului sãu rebel în cartea *1984* si l-a zugrãvit copiindu-l pe Trotki." Cheia enigmei e la pagina 267, unde rebelul Winston Smith care e hotãrât sã-si pãstreze integritatea mintalã si insistã cã adevãrul nu e invers de cum este, e supus unui interogatoriu de cãtre O'Brian.

"Te-ntrebi, zise O'Brian, de ce-si pierde atâta vreme cu tine Ministerul Iubirii. Când erai liber te mirai de multe ori de lucruri care sunt în esentã de aceeasi naturã. Pricepeai mecanismul societãtii în care trãiesti, dar nu-i pricepeai motivele. Iti aduci aminte cum ai scris în jurnalul tãu intim 'pricep cum fac asta; nu pricep de ce o fac'? Când te-ai întrebat de ce ai început sã te îndoiesti de sãnãtatea ta mintalã. Ai citit cartea, cartea lui Goldstein, sau pãrti din ea cel putin. Ti-a spus ceva nou, ce nu stiai dinainte?"

"Tu ai citit-o?" zise Winston.

"Eu am scris-o. Nici o carte nu e scrisã de unul singur, cum stii doar."

Aici Orwell dezvãluie cã Emmanuel Goldstein, pe care Ministerul Adevãrului îl zugrãveste tot timpul ca pe cel mai mare dusman al statului socialist, este de fapt personificarea nucleului central al partidului de conducere. Cu alte cuvinte, Goldstein si "fratele cel mare" sunt tot una.

Orwell n-a discutat sionismul în scrierile lui, dar cei ce-l cunosteau zic cã era antisionist. Fyvel, un sionist fervent, zice: "Stiu cã Orwell nu era de acord cu mine; arabii din Palestina erau pentru el niste asiatici de culoare, evreii din Palestina erau echivalentul stãpânitorilor albi din India si Birmania, o vedere schematicã de la care nu-l puteai clinti ..." Ca toti cei care n-au fost de acord cu sionismul, Orwell a fost acuzat de antisemitism. A scris într-o scrisoare "Nu mã îndoiesc cã Fyvel crede cã sunt antisemit". "N-as fi spus-o", scrie Fyvel, "dar prietenul lui Orwell, Malcolm Muggerridge, a spus-o ... a zis: 'Ciudat ... cum îi atrãgea George Orwell pe evrei, când el în sufletul lui era foarte antisemit'." Dar nu e de mirare cã prietenii de tinerete ai lui Orwell erau evrei, cãci cei din conducerea miscãrii socialiste erau toti evrei în Marea Britanie; unii ca Victor Gollancz, proprietarul Clubului Cãrtilor de Stânga si profesorul Harold Laski care-a vãzut cât de util putea fi Orwell ca propagandist al socialismului idealist. Dar era Orwell cu adevãrat antisemit? În 1945 Orwell a scris un articol, "Rãzbunarea e amarã", în *The Tribune* (9 Noiembrie) în care-a remarcat dupã ce povesteste cum un ofiter evreu din Viena în uniformã americanã îl maltrata si bãtea pe un ofiter german prizonier: "E absurd sã blamezi evreii germani sau austrieci pentru cã se rãzbunã pe nazisti." Fyvel, prietenul lui Orwell, s-a certat îndelungat cu acesta pentru propozitia asta, care lui Fyvel i se pãrea cã minimalizeazã enorma datorie pe care o are toatã omenirea pe veci de veci fatã de evrei, dupã pãrerea lui Fyvel - pãrere pe care n-a reusit sã i-o bage în cap cum trebuie lui Orwell, care în acelasi articol cerea guvernului britanic sã protesteze pentru expulzarea germanilor din Prusia de cãtre sovietici, zicând cã ce fãcea armata sovieticã e o crimã împotriva umanitãtii. Putem conchide cã Orwell nu credea legenda cu camerele de gazare [construite de americani dupã înfrângerea nemtilor si dupã ocuparea lagãrelor de concentrare de cãtre trupele americane, ca un decor de teatru pentru legenda holocaustului ce urma sã fie inventatã la Nürnberg] în care se pretinde cã au fost gazati 6 milioane de evrei. Si experienta lui din rãzboiul civil din Spania (povestitã în cartea Homage to Catalonia) i-a deschis ochii cu privire la rolul evreilor în rãzboaiele si revolutiile erei moderne. Tot asa, faptele roiului de evrei tineri în uniformã de ofiteri americani care nici nu prea stiau englezeste si-au apãrut imediat ce au încetat luptele - dar nu înainte - ca atotputernici în Germania, nu l-au putut lãsa ignorant.

A fost George Orwell antisemit? Scria într-un articol despre antisemitism din Februarie 1945, cã n-ar trebui sã ne întrebãm "de ce sunt oamenii asa de atrasi de sentimentul acesta irational", ci "de ce mã simt eu atras de sentimentul acesta irational." Analiza antisemitismului l-a dus pe Orwell acolo unde-a ajuns si Shakespeare; recunoaste cã are loc o reactie negativã aproape universalã la faptele si prezenta evreilor, dar el personal nu simte nici o animozitate pentru ei ca oameni. Orwell, ca si Shakespeare, nu face decât sã explice un nationalism lipsit de teritoriu national care-i pune pe evrei tot timpul în conflict cu populatia pe teritoriul cãreia trãiesc.

Evreii nu pot decât sau sã subjuge toate natiunile si sã domneascã deasupra lor ca unica natiune triumfãtoare asupra tuturor natiunilor pe care le-au distrus, sau sã se lase asimilati, ceea ce unii din ei fac tot timpul. În *Negutãtorul din Venetia*, cãsãtorind-o pe evreica Jessica, fiica lui Shylock, cu unul dintre prietenii crestini ai lui Antonio, Shakespeare pledeazã pentru asimilare.

El demonstreazã cã nu existã antisemitism; existã doar antagonism nãscut din discriminarea pe care-o practicã evreii. Puterea politicã evreiascã interzice sã se joace *Negutãtorul din Venetia* pe scenã, în film sau la televiziune - nu de teamã cã ar putea da nastere la sentimente ostile evreilor, ci pentru cã propaga ideea asimilãrii.

George Orwell s-a concentrat asupra analizei puterii politice contemporane si mai ales asupra rolului evreilor în concentrarea puterii totalitare de tip socialist. Dacã evreii erau atrasi de el si-l gãseau interesant si el era atras de ei; n-avea nici un fel se animozitate sau rezervã pentru ei personal. Mesajul lui în cele douã cãrti, *Animal Farm* si *1984*, este cã populatia gazdã trebuie sã învete cum sã facã fatã situatiei, opunând arme egale acelor arme si tehnici intelectuale de agresiune psihicã care dau azi un avantaj enorm evreilor în competitia cu ceilalti. Ne-evreii n-au nevoie sã foloseascã astfel de arme mintale; tot ce au nevoie e sã le cunoascã si sã le priceapã, cãci atunci nu vor putea fi folosite împotriva lor.

ULTIMA SCRIERE A LUI IVOR BENSON

Ivor Benson a murit pe neasteptate pe când lucra la o prezentare a Noii Ordini Mondiale si-a operatiilor ei dupã eliminarea titulaturii de "socialist" ori "comunist" din limbajul politic al tãrilor de dincolo de cortina de fier si dupã eliminarea cortinei de fier. Ultimele pagini au fost terminate de sotia lui dupã însemnãrile lui. Articolul a apãrut în patru pãrti în numerele din 31 Mai si 7, 14 si 21 Iunie 1993 ale sãptãmânalului The Spotlight din Washington, DC. Dãm mai jos o succintã prezentare a tezelor acestui articol.

Prima parte, intitulatã "Ca sã întelegi Noua Ordine Mondialã de azi, studiazã istoria", începe prin a arãta cã ceea ce se-ntâmplã azi în Europa (desfiintarea natiunilor europene si transformarea europenilor în supusii unui singur guvern central) este, ca si ceea ce s-a-ntâmplat în Africa de Sud (desfiintarea prin luptã în care sunt folosite gherile negre a statelor construite de cãtre albi acolo) nu sunt decât faze ale activitãtii oculte care a început încã din secolul 19 cu scopul instaurãrii Noii Ordini Mondiale. Aceastã activitate ocultã a devenit vizibilã mai întâi în Africa de Sud sub auspiciile Marii Britanii. Rãzboiul burilor a inaugurat procesul continuu în care primul si cel de-al doilea rãzboi mondial au fost doar episoade (chiar si istoricii din universitãti care scriu "pe linie" ca F.P. Chambers, C.P. Harris, C.G. Bailey, admit acest lucru).

Noua Ordine Mondialã s-a nãscut din ambitia milionarului britanic Cecil John Rhodes care a creat statul sud-african Rhodezia. El si acolitii lui au pus bazele retelei de organizatii care are scopul de a institui aceastã Nouã Ordine, care însã azi este cu totul altceva decât era pe când a plãsmuit-o Rhodes. În mod ironic tocmai aceastã retea înfiintatã de el a distrus statul creat de el, Rhodezia, azi numitã Zimbabwe; astãzi acolo numele lui a devenit anatema si statuile lui au fost demolate. Felul în care aceastã retea gânditã, înfiintatã si finantatã de Rhodes ca sã punã bazele unei Noi Ordini Mondiale care sã semene cu imperiul britanic ca limbã si organizare dar sã aducã pace universalã si prosperitate în întreaga lume, a fost infiltratã si preluatã de altii pentru a o folosi în scopul lor urmãrit de-a lungul veacurilor a fost descris din surse directe de Carroll Quigley în cartea sa *Tragedy and Hope*. Quigley a fost cea mai mare parte a vietii legat intim de aceastã retea, a avut timp de doi ani acces la toate documentele ei secrete si a aprobat-o; dar el dorea s-o scoatã din anonimat, unde aceastã retea preferã sã lucreze.

Multe elemente dezvãluite de Quigley au fost descoperite fragmentar de altii, care fãrã acces la documentele secrete au comparat si examinat faptele; dar cartea lui Quigley aratã pentru prima datã actiunile sustinute prin care reteaua de organizatii finantate de Rhodes pentru a transforma visul lui utopic si idealist în realitate a fost captatã în slujba interesului de îmbogãtire a unui grup restrâns de oameni prin pauperizarea si subjugarea întregii omenirii. La 24 de ani, deja bogat, Rhodes si-a scris primul testament în care lãsa averea sa "pentru stabilirea si promovarea unei societãti secrete [sublinierea noastrã] al cãrei scop real sã fie întinderea guvernãrii britanice în toatã lumea ... si sã stabileascã o putere asa de mare care sã fie capabilã sã facã orice rãzboi imposibil si sã promoveze interesele omenirii." În cel de-al 7-lea testament al

sãu si ultimul, Rhodes ajunsese la concluzia cã cel mai bun mijloc în acest scop este sã finanteze bursele Rhodes la Universitatea de la Oxford care sã adune tineri capabili de limbã englezã din toatã lumea si sã-i initieze si dedice scopului acestei Noi Ordini Mondiale a lui; dupã ce-a vorbit cu Împãratul Wilhelm al Germaniei, a inclus si tineri de limbã germanã. În acest ultim testament n-a mai mentionat societãtile secrete. Una din ele fusese deja înfiintatã în primãvara anului 1891. Seful ei era chiar Rhodes. Stead, Lordul Escher, Alfred Milner formau comitetul executiv. Lordul Balfour, Harry Johnston, Rothschild, Lordul Grey si altii erau un "cerc de initiati", apoi venea un cerc exterior lor numit mai târziu de Milner al "Mesei Rotunde" (Quigley). Ivor Benson vede în aceastã societate secretã o întrupare a ambitiei personale a unui om extrem de bogat dar si extrem de dotat, care a înhãmat la carul sãu idealismul ardent al intelectualilor tineri privati de religie canalizându-le exaltarea misticã pe fãgasul acestui aparent altruism ateu. Dar n-a fost Rhodes cel care a inventat acest surogat de religie; în 1870, John Ruskin, primul profesor de Arte Plastice la Oxford, a propovãduit cu mare succes studentilor ideea cã englezilor le revine, fiind ei "o rasã încã nedegeneratã", misiunea de a conduce lumea si de a transforma Anglia din nou în "tronul regilor, o insulã cu sceptrul în mânã, izvorul luminii întregii lumi, centrul pãcii; stãpâna învãtãturii si-a artelor, ... adoratã pentru curajul ei iesit din comun, de a dori binele întregii omeniri. ... Anglia ... trebuie sã formeze colonii oriunde cât mai repede, cu cei mai capabili si valorosi oameni ai ei, luând fiecare picior de pãmânt roditor dar nelucrat pe care-l calcã ..." (discursul de inaugurare al lui Ruskin). Încã pe la jumãtatea acestui secol discipolii lui mai pãstrau fervoarea lor misionarã de a "construi raiul pe pãmânt, sub conducerea ... mai ales a celor de limbã englezã" (Lionel Curtis la moartea Lordului Lothian, Washington, 1940).

Partea a doua a articolului, intitulatã "Noua Ordine Mondialã visatã de Rhodes nu e versiunea actualã", începe prin a aminti cã despre Bill Clinton, care-a pus mâna pe presedintia Statelor Unite desi n-a avut majoritatea voturilor, publicul stie cã este bursier Rhodes, dar publicul nu stie cât de departe este ideologia burselor Rhodes azi de intentiile extrem de strâmbe dar si extrem de idealiste ale fondatorului lor. Cãci scopurile pentru care lucreazã azi reteaua de organizatii înfiintatã de Rhodes cu banii lui sunt diametral opuse scopurilor lui si-ale multora din succesorii lui. De aceea când Quigley si-a publicat monumentala lui istorie contemporanã *Tragedy and Hope* cartea a fost urgent retrasã din circulatie si cariera lui Quigley a fost zdrobitã, cãci dãduse în vileag prea multe.

Primul lucru pe care l-a realizat reteaua de organizatii înfiintatã de Rhodes cu scopul de a extinde imperiul britanic pentru a crea Noua Ordine Mondialã, a fost sã distrugã imperiul britanic. De aceea dacã americanii vor sã vadã cine dã directive presedintelui Clinton, primul lor presedinte instruit ca bursier Rhodes, trebuie sã priceapã schimbãrile care-au avut loc în jurul anului 1930.

De la început, conditia "de a pune stãpânire pe fiecare bucãticã de pãmânt roditor nevalorificat pe care calcã", îmbrãcatã în hainele frumoase ale propãsirii întregii omeniri, a dat nastere unei nedrepte si extrem de sângeroase invazii militare britanice în Africa de Sud; si de la început, surogatul de religie prin care darwinismul si alte doctrine rationaliste au înlocuit religia crestinã si-au canalizat misticismul tinerilor idealisti pe fãgasul Noii Ordini Mondiale, a fost foarte apropiat de doctrina materialistã marxist-leninistã. Ambele doctrine promit raiul pe pãmânt si promoveazã principiul cã "scopul scuzã mijloacele", oricât de brutale, sângeroase si ticãloase ar fi aceste mijloace. În istoria omenirii, de obicei nu se considerau ca fiind ticãloase actiuni care aveau drept scop salvarea comunitãtii sau societãtii; dar acum ticãlosia si brutalitatea au început sã fie aplicate în interiorul comunitãtii împotriva unor oameni care apartin aceleiasi societãti si aceluiasi grup si care au aceleasi interese. Discipolii doctrinei Rhodes argumentau cã scopul final fiind propãsirea întregii omeniri, ticãlosia e justificatã, oricât de mare ar fi. Astfel Alfred Milner în functia sa de Înalt Comisar britanic a folosit cele mai josnice si murdare mijloace pentru a declansa rãzboiul burilor. Demisionând din postul de comandant suprem al fortelor britanice din Africa de Sud, locotenentul-general William Butler a protestat împotriva minciunilor transmise publicului britanic de cãtre Rhodes si acolitii lui pentru a-l atrage în rãzboiul care i-a deposedat pe buri de tara lor. J.A. Hobson scrie despre acel rãzboi: "Luptãm ca

sã impunem o micã oligarhie internationalã de proprietari de mine si speculanti ca stãpâni în Pretoria". Pe acesti magnati financiari care nu erau englezi dar aveau aproape toti pasaport britanic, Rhodes în imensa lui vanitate si infatuare îi vedea doar ca pe niste instrumente de-ale lui în construirea Noii Ordini Mondiale.

Rãzboiul burilor care se pretindea cã va dura câteva sãptãmâni, a durat trei ani, a ucis 20.000 de soldati britanici si a trecut prin foc si sabie populatia civilã din Transvaal si Statul Liber al Oraniei, lãsând fermele arse si pãmântul necultivat. Au murit mai multe femei si mai multi copii în lagãrele de concentrare britanice ale lui Horatio Kitchener decât soldati de ambele pãrti ale combatantilor; asa a început "raiul pe pãmânt" al Noii Ordini Mondiale; asa a fost Anglia "izvorul luminii întregii lumi si centrul pãcii". Si-asa primul rãzboi care trebuia sã inaugureze extinderea imperiului britanic pentru a cuprinde toatã omenirea sub mantia sa de binefaceri si pace, a inaugurat fãrâmitarea si desfiintarea imperiului britanic.

Partea a treia a articolului, intitulatã "'Idealul' original al lui Cecil Rhodes uzurpat de puteri oculte", aratã cum tot atunci când avea loc rãzboiul burilor dus sub pretextul de a instaura pacea mondialã si-a propãsi toatã omenirea prin acapararea celor mai bogate mine din lume în mâinile unui mic grup de magnati, avea loc si înlocuirea oligarhiilor financiare care conduceau destinele nationale din interiorul fiecãrei natiuni printr-o oligarhie financiarã supranationalã care detine puterea politicã în toate tãrile dar nu este supusã guvernului nici unei tãri. Acest proces de înlocuire a culminat în 1930, când familiile de pionieri care au fondat Statele Unite ale Americii si-au detinut finantele acestei tãri de la înfiintarea ei au fost eliminate si înlocuite de la tronul puterii de pe Wall Street. Quigley aratã în *Tragedy and Hope* cum s-a desfãsurat lupta pe Wall Street care s-a terminat cu înfrângerea familiilor celor care-au fondat America, dar nu explicã motivele acestei lupte si înfrângeri.

Cu sosirea bursierilor americani Rhodes, operatiile Mesei Rotunde si ale organizatiilor-fiice s-au extins si-n America. Multi milionari si oameni influenti americani (ca de ex. Andrew Carnegie) au fost captati de ideea reunificãrii Marii Britanii cu Statele Unite si s-au înrolat într-o miscare numitã Union Now (Unirea Acum). Si acestia doreau sã construiascã raiul pe pãmânt si sã asigure pacea-n lume sub aripa ocrotitoare anglo-saxonã. Dupã primul rãzboi mondial reteaua de organizatii a lui Rhodes s-a extins: s-a înfiintat Institutul Regal pentru Afaceri Internationale care sã slujeascã drept paravan grupurilor Mesei Rotunde. Acest institut-paravan a primit la New York titlul de Consiliul Afacerilor Externe (The Council for Foreign Relations, CFR). Scopul ambelor este sã promoveze ideea "idealului unei singure natiuni pe tot globul", sã infiltreze acolitii lor în cele mai înalte functii în companii, bãnci, guverne, partide politice si universitãti si sã planteze bursieri Rhodes bine îndoctrinati peste tot unde pot promova ideea Noii Ordini Mondiale. Este de datoria fiecãrui bursier Rhodes sã implanteze altii peste tot, în administratia si guvernul american, la CIA (Central Intelligence Agency, serviciul de contraspionaj american), la ministerul de rãzboi, la Casa Albã. Astfel s-au succedat generatiile de bursieri Rhodes una alteia în pozitiile-cheie ale Statelor Unite, cãci de pe vremea când a devenit presedinte Franklin D. Roosevelt aceste pozitii au fost ocupate mai ales de oameni proveniti de la Consiliul Afacerilor Externe. La fondarea Natiunilor Unite în 1945 la San Francisco, 47 din membrii delegatiei americane proveneau de la acest Consiliu; timp de 38 de ani, pânã în 1972, fiecare Secretar de Stat american, inclusiv Henry Kissinger, provenea de la acest Consiliu, cu exceptia a trei. Acest Consiliu a dat nastere unui numãr de organizatii-fiice, de exemplu Institutul Pentru Relatii în Pacific, a cãrui realizare a fost izgonirea nationalistilor cu Ciang Kai-sek din China si instaurarea comunismului acolo cu Mao Tse-tung.

Alte organizatii care au apãrut dupã cel de-al doilea rãzboi mondial, desi nu se declarã pe fatã cã sunt afiliate la Masa Rotundã, conlucreazã în acelasi scop de a instaura Noua Ordine Mondialã prin distrugerea suveranitãtii nationale a popoarelor: astfel sunt grupul Bilderberger, numit astfel dupã hotelul unde se întruneste si grupul Comisiei Trilaterale (America, Europa, Japonia). Activitãtile de "promovare a pãcii în lume" a acestor grupuri includ mentinerea masacrelor în Bosnia, de exemplu, prin "planurile de pace" pe care le aplicã.

Pentru a întelege Noua Ordine Mondialã trebuie sã identificãm grupul care finanteazã politica, detine mass-media, numeste profesorii si administratorii la universitãti si detine editurile, în America. Quigley aratã în detaliu cum a crescut reteaua anglo-americanã de organizatii care formeazã azi guvernul din umbrã si care azi distruge guvernele nationale pentru a instaura Noua Ordine Mondialã, dar nu aratã (probabil intentionat) cum s-a schimbat componenta oligarhiei financiare care formeazã acest guvern. El descrie grupul oligarhic de protestanti albi de origine anglo-saxonã (WASP, white protestant Anglo-Saxon), fondatorii finantelor Americii, ca o clasã stãpânitoare unitã în telul de a se constitui într-un "sistem mondial de control financiar detinut de persoane particulare care sã stãpâneascã sistemul politic al fiecãrei tãri si economia întregii lumi." Din 1880 pânã în 1930, aceastã retea anglo-americanã de organizatii a fost complet dominatã de J.P. Morgan; dupã 1930, puterea le-a fost smulsã lui si acolitilor lui de cãtre un alt grup, un grup de magnati financiari internationali nelegati de nici o tarã si de nici o natiune, care nu fac parte din natiunea în care locuiesc. Dar ambele grupuri si cel national deposedat în frunte cu J.P. Morgan si cel al magnatilor internationali, sunt identice în ceea ce priveste mârsãvia si cinismul mijloacelor pe care le folosesc pentru a stãpâni lumea si ambele grupuri au vãzut imediat cât de util le e marxismul/comunismul în scopul distrugerii structurilor nationale si-a înrobirii economice si politice a popoarelor. Ambele grupuri argumenteazã cã nemaiexistând natiuni si armate nationale, nimeni nu va putea lupta si cei nedisciplinati vor fi imediat pedepsiti [citeste "exterminati"] de armatele centrului supranational. Ambele grupuri au finantat revolutia bolsevicã din Rusia si-au mentinut bolsevismul la putere tot timpul.

Ultima parte a articolului, intitulatã "Se aliniazã ostile în lupta pentru adevãr", aratã cum grupul magnatilor nationali americani cu Morgan în frunte si-a pierdut suprematia si nu mai numeste azi profesorii la Columbia (universitate înfiintatã de el chiar), Harvard, Yale, sau Princeton. Momentul în care Morgan n-a mai putut face numiri la propria lui universitate a fost momentul de cotiturã. Aceastã trecere a puterii în mâinile noilor stãpâni s-a fãcut cu metodele folosite peste tot în viata publicã americanã: finantarea partidelor politice si manipularea opiniei publice prin mijloacele de spãlarea creierului maselor (ziarele, revistele, televiziunea, radioul, filmele si cãrtile). Reteaua anglo-americanã de organizatii izvorâte din Masa Rotundã n-a fost desfiintatã; a fost preluatã, a trecut sub stãpânirea noii oligarhii financiare internationale, cu toate apanajele ei, imaginea pe care-o avea în ochii publicului, respectabilitatea istoricã, pretinsul idealism, misticismul ateu -- si bineînteles, cu toate fondurile ei. Din 1930 încoace sângele popoarelor nu s-a mai vãrsat pentru a extinde imperiul britanic care sã instaureze raiul pe pãmânt sub egida lui, ci pentru a extinde suprematia acestei oligarhii, palid reprezentate prin paravanul Organizatiei Natiunilor Unite. Dar si sub noii conducãtori, ca si sub cei vechi, alianta finantelor cu intelectualitatea în aceastã retea de organizatii care lucreazã pentru instaurarea Noii Ordini Mondiale împinge tot mai mult civilizatia occidentalã spre prãpastie. Si faptul cã metodele si scopurile lor sunt aceleasi face ca disparitia unei oligarhii din vârful piramidei puterii si aparitia alteia sã nu fie observate de marele public. Rezultatul însã e vizibil: azi destinele politice si economice ale Statelor Unite ale Americii sunt în mâinile unora care nu sunt americani în sentimente, interese si ambitii.

Idealurile burselor Rhodes sunt încã folosite pentru prostirea marelui public în America; si presedintele nostru actual, Bill Clinton, acest bursier Rhodes, executã constiincios ordinele pe care i le transmite reteaua de organizatii izvorâte originar din mintea lui Rhodes.

Când si-au pierdut puterea, magnatii finantelor nationale n-au dispãrut de pe fata pãmântului ci au devenit supusi noilor magnati internationali si-au fost atrasi în orbita lor, de unde nu se pot detasa cãci sunt legati strâns prin interesele lor financiare (si altele n-au). Conspiratia Noii Ordini Mondiale a fãcut pasi gigantici înainte în ultimii câtiva ani. În acest progres nu trebuie scãpatã din vedere importanta factorului sionist: cãci la vârful piramidei puterii magnatii anglo-saxoni au fost înlocuiti de cãtre sefii imperialismului sionist care a înlocuit imperialismul anglo-saxon originar al lui Rhodes. Acest imperialism sionist îsi vede împlinirea nationalã prin desfiintarea tuturor celorlalte natiuni si instaurarea unui guvern mondial

unic sub stãpânirea sa. Acest lucru nu s-ar fi putut realiza dacã natiunile occidentale n-ar fi acceptat vicierea structurii lor statale prin crearea de monedã fãrã acoperire, prin îndatorarea guvernului national cãtre bãnci particulare cheltuind mai mult decât îi este venitul si prin asezarea economiei tãrilor pe baza celei mai imorale cãmãtãrii. Aceastã viciere a dus la coruptia generalizatã în aparatul de stat si la eliminarea oricãror norme de eticã si moralã.

Ritmul degradãrii statelor occidentale a fost mult accelerat dupã 1939, dupã victoria imperialismului sionist prin cel de-al doilea rãzboi mondial. Dar promotorii Noii Ordini Mondiale stiu bine cã trebuie mai întâi sã rãpeascã popoarelor europene ultimul rest de suveranitate nationalã, obligându-le sã intre într-o "Nouã Europã" care sã le înrobeascã si împiedecându-le de a se uni într-o Europã în care sã-si pãstreze suveranitatea nationalã. La fel ca si-n Statele Unite ale Americii, si-n Europa popoarele vor sã-si pãstreze drepturile, iar oligarhia conducãtoare vrea sã le despoaie de ele; aceeasi prãpastie se cascã între popor si oligarhia conducãtoare slujitã de-un aparat de stat corupt în Europa ca si-n America. Din ce în ce mai mult, masele cu creierul spãlat de mai bine de-un secol se trezesc ca sã vadã cum aparatul de mentinere si aplicare a legii a devenit fãptasul celor mai multe si mai mari fãrãdelegi. Si în creierul spãlat de peste un secol al maselor a început sã încolteascã rezistenta la abuzul aparatului de stat. Si unii au început chiar sã aibã îndoieli cu privire la veracitatea oceanului de propagandã mincinoasã care ocupã absolut toate tipãriturile si enunturile mass-mediei si stabilimentului.

Viitorul omenirii depinde de ce se-ntâmplã azi în Europa, unde au început sã se înfrunte douã tabere: într-una se aflã concentratã puterea agresivã a banului, iar în cealaltã se ridicã firea omeneascã ultragiatã, care-a-nceput sã-si spunã cuvântul.